

வீவேகி

VIVEKI

40 சதம்

“யார் அந்த அழகுராணி”

കേരള വനിതാ സമാജം

1950

VINAYAK

"നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി"

விவேகி

சதுர்மதி ஏடு

அலுவலகம்
29, கண்டிவீதி
யாழ்ப்பாணம்
(இலங்கை)

274

பொருளடக்கம்

நாம் என்ன முடிவு எடுக்கப்-
போகிறோம்

செம்பியன் பதில்கள்
கண்டதும் கேட்தும்
மதிப்புரை
ஒளியீழந்த வைரம்
“பாட்டுக்காரி”

‘பாலை’

‘உபயம்’

நவீன இலக்கியப் பிரச்சினைகள்
பாதுகாவல்

பா ஏடு

ஈழத்துச் சிறுகதை மணிகள்
ஆலமரம்

“அம்பா”

வாசகர்களே! ஒரு நிமிடம்
கடைசிப்பக்கம்

கௌரவ ஆசிரியர் :
மு. வி. ஆசீர்வாதம் ஜே. பி.

★ ஜனவரி ★ மே ★ செப்டம்பர்
மாதங்களில் வெளிவரும்
கலை இலக்கிய ஏடு

ஆசிரியர்
செம்பியன் செல்வன்

நாம் என்ன முடிவு எடுக்கப் போகிறோம்

நீண்ட காலமாக ஈழத்து எழுத்தாளர் அனைவரும் ஒன்றுகூடி எழுப்பிய குரல்—

‘நமது நாடு. நமது மொழி, நமது நூல்கள்!’

—இந்த ஒலி கடந்த ஐர்பது ஆண்டுக்கட்கும் மேலாக நம் நாட்டிலே எழுந்து, அத்துவானக் காட்டிலே எறிந்த விக்காகி—வான வெளிச் சூனியத்தில் முட்டி மோதிக் கலந்து நடந்தேறிச் சென்று விட்டது, ஆனால்—

இன்றோ—?

இக்குரலுக்குப் பொருள் இருப்பதை உணர்ந்த, பொறுப்பு வாய்ந்த இடங்களிலிருந்தெல்லாம் ஆதரவு கிட்டியுள்ளது. இதனால்

—சேர்ந்து போன மனங்களைத் தட்டி எழுப்பி,

—வரண்டுபோன நாவினை ஈரப்படுத்தி,

—ஓய்ந்த கரங்களை வானோக்கி உயர்த்த வேண்டிய ‘வேளை வந்துவிட்டது!’

அதிகாரத்திலுள்ளோர் ஆதரவுக் கரம் நீட்டுகின்றனர். அக் கரத்தை அன்புடனும், ஆதரவுடனும் நாம் பற்ற வேண்டும்.

தவறான நெறி கொண்டு பற்றிய கரத்தையே இழுத்து வாரி விட்டோமாயின் வீழ்ச்சி ஆட்சிக்கல்ல—

நமக்குத்தான். நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத்தான்

தென்னகத்துப் பத்திரிகைகளின் தடைக்கு நாம் கொடுக்கும் ஆதரவு - இந்தியத்துவேசத்தால் உருவானதல்ல. தென்னகத்தோடு கலை, கலாச்சாரம். மொழி என்பனவற்றோடு மட்டுமன்றி, உதிரத்தாலும், உணர்ச்சியாலும் ஒன்றியவர்கள் நாம். அறிவுச் செல்வங்கள் அட்டதிக்குகளிலிருந்தெல்லாம் வந்து சேர வேண்டும் என்ற அறிவுத் தாகம் கொண்டவர்கள் நாம். வளர்ந்தும், மாற்றமடைந்தும் வரும் உலகப் போக்கோடு நாமும் இணைந்து வாழவேண்டுமாயின் அறிவுத் தடை நிச்சயம் இருக்கக்கூடாது என்பதனை நன்கறிந்தவர்கள் நாம். அப்படிப்பட்ட நாம் தாய் நாட்டு நூல்களையோ, சஞ்சிகைகளையோ தடை செய்ய எண்ணுவதில் துவேசக் கருத்துக்கொண்டிருப்போமா? குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டிருப்போமா? நிச்சயமாக இல்லை.

பின் என்னதான் கூறுகிறோம்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் தாய் நாடு, சேய்நாடு என்று, தென்னகத்தையும் ஈழத்தையும் நாம் கருதிக்கொண்டோமாயினும், இன்றைய உலோகாயுத அமைப்பில் - மொழி, இலக்கியம், வாழ்க்கை முறையில் இரண்டிற்குமிடையே மிகுந்தவேறுபாடுண்டு, மொழி ஒன்றியினும் வாழ்க்கைமுறை வேறு. இதனால் தென்னகத்துப் படைப்பு நம் வாழ்வின் படப்பிடிப்பாகாது. ஈழத்து இலக்கியம் தனிப்பாரம்பரியம் கொண்டது ஆயினும்—

இலக்கிய நேசிப்பு மிகுந்தவர்கள் ஈழத்தவர்கள் என்பதனை உணர்த்த தென்னகத்துப் பிரசுராலயங்கள் 'பணவேட்டை' ஒன்றையே நோக்கமாக கொண்டு, ஈழத்து வாசகரின் மனதில் தவறான எண்ணங்களையும், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையின்மையையும், வரட்சியையும் ஏற்படுத்தவல்ல- நாசகார, -நசிவு, நச்சு-இலக்கியங்களை அள்ளி ஏற்றுமதி செய்து வருகின்றன. இந்த நிலை மாறவேண்டும். 'காகிதச் சந்தையாகிவிட்ட குப்பை கூளங்கள் அகற்றப்படவேண்டும். நம் நாட்டை இனியும் 'காகிதக்காடாக' வளர விடக்கூடாது அப்படி என்றால்தான்-

-தேசியம் தழுவி நல்ல பல இலக்கியங்கள் நம் நாட்டில் எழ முடியும்.

-இழிவான இறக்குமதி இலக்கியங்கட்கு எதிராக நாம் எழுப்பும் சத்தியமானதும், தார்மிக ஆவேசம் கொண்டதுமான அறைகூவல், நம் நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மட்டுமன்றி, தாயகத்தின் உயிரும், உணர்வோட்டமுமுள்ள மக்கள் படைப்புகளை வெளியிட்டுவரும் புத்தகாலயங்கட்கும், சஞ்சிகைகளுக்கும் துணை நிற்கும் எனவும் திடமாக நம்புகிறோம். 'தேன் குஞ்சு'களாக வெளிவரும் இந்தக் குப்பைகூளங்களால்தான் இலக்கியவுணர்வுடன் தோன்றியதேனீ, சந்திரோதயம், கிராம ஊழியன், கிராம மோகினி, எழுத்து, சாந்தி, இலக்கியவட்டம், சரஸ்வதி போன்ற பத்திரிகைகள் பலியாகின என்பதனையும் இவ்வேளையில் நினைவு கூருதல் அவசியமாகும் ஆகவே-

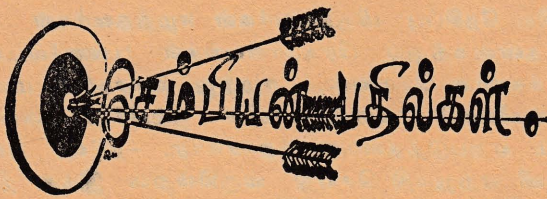
இந்த இறக்குமதிக்குப் பைகளை வரவைத்துக்கொண்டு, இலக்கிய வேள்வியை இங்கு நடத்துவதில் பயனில்லை என்பதனைக் கடந்த நாற்பதாண்டு வரலாற்றுப்பாதை காட்டுகிறது.

புளியமர நிழலில்- எதுவுமே உருப்பட்டது கிடையாது; புளியமரங்கள் அழிக்கப்பட்டால் தான்-புதுப் பயிர்கள் பல தோன்றும்

ஒரு காலத்தில் பிரித்தானியரின் இலக்கியங்களும் திரைப்படங்களும் அமெரிக்க நாட்டில் வந்து குவிந்தன. இது அமெரிக்க இலக்கியத் தோற்றத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் தடையாக அமையும் என உணர்ந்த அமெரிக்க அரசாங்கம் தடை செய்தது. தன் நாட்டின் எழுத்தை திரையை வளப்படுத்தியது. அதன் பலன்-உலக இலக்கியப் பரிசுள் பலவற்றைத் தட்டிச் சென்றது மட்டுமன்றி ஹாலிவுட் படங்களை ஏராளமாக பிரித்தானியாவுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யலாயிற்று. ஹாலிவுட் படங்களால் பிரித்தானிய படவுலகம்பாதிக்கப் படுவதைக்கண்டு பயந்த ஆங்கிலேயர்-இன்று ஹாலிவுட் படங்களுக்கு தடை விதித்துள்ளனர். அதிகம் போவானேன்?

சமீபத்தில், திரைப்பட விழாவொன்றில் பேசிய தமிழக முதல்வர் மு. கருணாநிதி 'நமது திரைப்படங்களை -ஆந்திராவும், கேரளாவும் தமது மொழிப்படங்களை ஊக்குவிப்பதற்காக-பெருமளவிற்குத் தடை செய்துவிட்டன. எனவே, உங்கள் உற்பத்திச் செலவைக் குறையுங்கள் -எனக் கூறியுள்ளார், ஆகவே-, இலக்கியத்தடை ஒரு அறப் போராட்டமே. இதனைக் கண்டு யாரும் மிரள வேண்டியதில்லை.

இன்றைய நிலையில், நம்முடைய வேற்றுமைகளைக் களைந்து விட்டு, வாசக வட்டங்கள், எழுத்தாளர் சங்கங்கள், பதிப்பகங்கள், நூலகங்கள், பத்திரிகை வியாபாரிகள் சங்கங்கள் அனைத்தும் ஆழ்ந்த ஒத்துழைப்பை நல்கப் போகின்றனவா, அல்லவா?...

1. 'நாவலரா? .. நாவலர் என் றூல் நாம்நெடுஞ் செழியனே யே அறிவோம்?- வேறுஎவ ரையும் தெரிந்திலோம் என ஆனந்தவிசுடன் புகழ் 'மணியன்' கூறினாரே அது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

-ம. முரளிதரன் பண்டாரவளை

* நினைக்க என்ன இருக்கிறது ஆயிரக்கணக்கான மைல் களுக்கப்பால் உள்ள அமெ ரிக்க நாட்டைப்பற்றியும், அதன் முன்னாள் ஜனாதிபதி கென்னடி பற்றியும் அவ ருக்கு நன்கு தெரியும். உல கம் சுற்றி- பல நாட்டு மக் களின் இதயம் பேசுவதை' யும் நன்குகேட்டவர். ஆனால் ஒருசிறுநீரிணையால்-அதுவும் முப்பதுமைல் அகலமுள்ள நீரிணையால் பிரிக்கப்பட்ட சேய் நாட்டு மக்களின் இதயத்துடிப்பை உணராத- ஆறுமுக நாவலரையே தெரியாத-ஆசிரியரின்பத்தி ரிகைதான் ஈழத்தில் ஆயி ரக்கணக்காக விற்பனையாவ தில் இருந்து-அவர்கள் ஈழத் தவரை எப்படிப்புரிந்துவைத் திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வில்லையா?

2. முற்போக்கு எண்ணங்கள் ஒரு மனிதனிடம் எப்போது குடியேறுகின்றன?

-செ. வைகுந்தவாசன், கொழும்பு.

* இளமையின் தலைவாசலில் காலடி வைக்கும் போதும், நன்கு வாழ்ந்து தனக்கும் தன் சந்ததிக்கும் வேண்டிய வற்றைத் தேடிச் சேமித்த பின்னரும் முற்போக்கு எண் ணம் மனிதனிடம் தோன்று கிறது. இரண்டின் இடைக் காலத்தில் அங் எண்ணங்கள் இருண்ட மனதின் எங்கோ ஒரு மூலையில் போய்ப்பதுங்கி விடுகின்றன

3. உலகின் மிகப் பெரிய சோம் பேறி என்று யாரைச் சொல் வீர்கள்

-செல்வி கா. மல்லிகாதேவி, நீர்கொழும்பு

* வாழ்நாளின் ஒருசிறுபொழு தையாவது நாட்டு நலன் கருதி உழைக்காது 'எனக்கு வேறென்றிற்கும் நேர மில்லை'-என்று கூறும் மனித னைத்தான் சோம்பேறி என் பேன்.

4. இலக்கியத்திற்காக உழைப் பதாக மார்த்தட்டும், நீங் கள் நீண்ட காலமாக எதை யுமே எழுதவில்லையே ..?

சு. தவராஜா - பேராசனே, எதையுமே எழுதவில்லையா? நல்ல வேடிக்கைதான். விவேகியில்லவ்வொருபக்கத் திலும் என் எழுத்துக்கள் இருக்கின்றனவே. ஆண்

டிற்கு மூன்று 'விவேகி வருவதே போதாதா? நீங்கள் எனது சிறு கதையையோ, நாடகத்தையோ சம்பீபத்தில் படிக்கவில்லை என்பதால் கூறுகிறீர்கள்தான் எனக்கு எழுதுவதற்கு எத்தனையோ விடயங்கள் இருந்தும் எழுதாமலிருப்பதற்குக் காரணம், தற்போதைய சூழலில் இலக்கித்திற்குச் செய்யும் சேவை எழுத்தல்ல. அதற்கு வேண்டிய பல்வேறு ஆயத்தங்களைத் தேசிய அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப் போராடுவதுதான். எனது போராட்டம் ஒவ்வொன்றும். இலக்கிய அடிப்படையில் எழுந்ததுதான். எங்கள் போராட்டத்திற்கு இளைஞர்களாகிய உங்களின் ஒத்துழைப்புத் தான் மிக அவசியம்-

5. கடந்த காலத் தேர்தல் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

-யூ. எல். யூசுப் - மாவனல்லை

* உலகையே பிரமிப்பில் ஆழ்த்திய தேர்தலைப்பற்றி புதிதாகச் சொல்ல என்ன இருக்கிறன, மக்களிடையே ஒரு புதிய சிந்தனை வேகமாகப் பரவி வருவதைக் கூட உணராதவர்களாய் - பாராளுமன்றத்தில் தம் கூட இருக்கின்றன ஏனைய கட்சிகள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றன. என்பதனைக் கூட உணராமல் தமிழர் பிரதிநிதிகள் கடந்த ஐந்

தாண்டுகளாக என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என வியந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

6. தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் காந்திய அடிப்படையில் இலக்கியங்கள் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றனவே?

வே. தெய்வசிகாமணி. நல்லூர் உண்மைதான். காந்தியினால் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் சுதந்திரம் கிடைத்தது என்பதனால், மக்கள் எல்லாரும் காந்தியின் கொள்கைகளை உணர்வு வழியாக மேற் கொண்டார்கள் - கொண்டுவருகிறார்கள் என்பது பொருளல்ல. இந்தியாவில் - தென்னக எழுத்தாளர்கள் காந்தியக் கதை, என்று சொல்லி என்ன எழுதுகிறார்கள்? விதேசி கதாநாயகனதுணிக்கடைக்கு முன்னால் மறியல் செய்தான் அல்லது மறியலை வேடிக்கை பார்த்தான். சிறைசென்றான். தியாகியானான். இது காந்தியக் கதை - அல்லது நாவல். ஈழத்தில் - காந்தியின் முக்கிய கொள்கையான மதுவிலக்கு உண்மை பேசல் போன்றன எப்படித் தோற்கின்றன என்பதனைக் கூறுவன காந்தியக்கதைகள் இன்றைய வாழ்வில் காந்தியம் என்று ஒன்றே இல்லை என்றே மனக்கசப்புடன் கூற நேரிடுகிறது.

கண்டதும்

கேட்டதும்

“எழுத்தாளர்களே! நாட்டிற்குத் தேவையான நல்ல கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் மக்கள் முன் வைக்க வேண்டும். அரசியல்வாதிகளான நாம் அவற்றை செயல்படுத்த முயல்வோம். அரசியல்வாதியால் சிந்தனையையும், செயலையும் ஒன்றுபடுத்திச் செய்தல் மிகவும் சிரமசாத்தியமான காரியமாகும்.”

— யாழ் எழுத்தாளர் சந்திப்பில் இலங்கைக் கலாச்சார மந்திரி திரு. எஸ். எஸ். ஜலதிலகா

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஈழத்துக்கு விஜயம் செய்த கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜ. கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மெதுவாக அவரை அணுகிய ஈழத்து நண்பர் ஒருவர் மெதுவாகக் கேட்கிறார்.

“ஐயா!... நமது பண்டித மணியின் பேச்சு எப்படி?”

“...ம்...ஆ பேச்சா..? ஏன் சார் உங்க பண்டிதாணி அன்பு அன்பு, என்று சொல்கிறார்களே.. அன்பு என்று சொல்லத்தெரியாதா?”-அவ்வது அவருக்கு குற்றியலுகரம் தெரியாதா? கி. வா. ஜ. கேட்கிறார். அபிப்பிராயம் கேட்ட அன்பர் திகைத்துப் போகிறார்.

ஈழத்துக்கு வருகை தந்திருந்த கி. வா. ஜ. - ஈழத்தவர்களின் அன்பைப்பெறவோ, என்னவோ - ஈழத்தின் சிறுகதை மணிகளில் ஒருவரான க. தி. சம்பந்தன் அவர்களை நோக்கிக் கேட்டார்:

“ஏன் சார் ... உங்க கதைகளையெல்லாம் கொடுங்களேன் நான் நம்ம அமுதநிலை நிலையத்தில் ஒரு புத்தகமாகப் போடுகிறேன். அருமையான படைப்புக்களாயிற்றே உங்க கதைகள்”

“கதைகளா அவை ஒன்றும் என்னிடத்தேயில்லை ஏதாவது இருந்தா என் மாணவன் சு. இராஜநாயகனிடம் தான் இருக்கவேண்டும். தேடித்தான் எடுக்க வேண்டும்.” - சம்பந்தர்

“அப்படியில்ல சார்...நீங்க கட்டாயம் எப்படியாவது அவற்றைச் சேர்த்துத்தாருங்கள். நான் புத்தகமாகப்போடுகிறேன் இரண்டு பிரதிகள் - ஒவ்வொரு கதையிலும் தேவைசார்.”

-சம்பந்தனும், சு. இராஜநாயகனும் ஊர் உலகமெல்லாம்

அலைந்து, பழைய பிரதிகளைக் குடைந்து, கதைகளை எடுத்து இரு பிரதிகள் தயார் செய்து சம்பந்தன் அவர்கள் இந்தியா சென்றபோது, ஒரு ஐந்து இரூத்தல் ஹார்லிக்ஸ் போத்திலோடு எழுத்துப் பிரதிகளை கி. வ. ஜி. விடம் கையளித்தார். பலவருடங்களாகி விட்டன. புத்தகம் வெளிவரவேயில்லை. சமீபத்தில் ஈழம் வந்திருந்தபோது - கதைபற்றிக் கேட்ட போது அவர் கூறியபதில் -

'பிரதிகள் எங்கோ தொலைந்துவிட்டன'

''பேசர்படம் ஒரு சிறந்த புத்தகம் அதனைப்படித்துத்தான் எனது மாணவர்கள் நல்ல தமிழ் எழுதப் பழகுகிறார்கள். அதில் என்ன ஆபாசம் கிடக்கின்றது''-எழுத்தாளர் கூட்டம் ஒன்றில் எழுத்தாள சிபாரணி ஒருவரின் முழக்கம்.

தென்னிந்திய நூல்கள் தடைபற்றி ஒரு கவையான சர்ச்சை எழுந்தள்ளது.

''தென்னகத்து நூல்களைத் தடை செய்தால், இலக்கியத்திருட்டு மிகுந்துவிடும் தென்னகப் பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் கதைகளை படிக்க வாய்ப்புக் கிட்டியோர் தமது பெயரில் அவற்றை வெளியிட முனைவர் ஆதலால் தென்னகத்துத் தடை பத்திரிகைகளுக்கு நீங்கவேண்டும்''-இது ஒருசாரார்

'தென்னகத்துப் பத்திரிகைகள் தடைசெய்யப்படவேண்டும் அவை இறக்குமதி செய்யப்படுவதால், அவற்றைப் படித்து அவற்றையே மாதிரியாகக் கொண்டு போலி உணர்ச்சியை, அல்லது எழுச்சியைப் பெற்று அவை போன்ற இலக்கியம் படைப்போர் மிகுந்துவிட்டனர். ஆதலால் தடை செய்யப்படவேண்டியதவசியம். -இது இன்னொருசாரார்

மொத்தத்தில் இருசாராரும் ஈழத்து இலக்கிய உலகை தத்தமது சொந்த வேட்கைக்காக-விபசாரம் செய்யத் துணிந்து விட்டனர்.

''விமர்சகர்களுக்கு என்ன தெரியும்? விமர்சகர்களை விடக் கவிஞர்களாகிய எங்கட்குத்தான் அதிகம் தெரியும். நாங்கள் எழுதுவதுதான் சலிதை-அதனை எடைபோட இவர்களுக்கு என்ன தைரியம். எங்களைப் போல் பரந்த வாசகர் கூட்டம் இவர்களுக்குண்டா?

-இலக்கிய சர்ச்சையில் யாழ்ப்பாணத்து கவிஞர் ஒருவர்.

''ஹிப்பிகள் போன்று நீண்ட தலைமயிரை ஜேர்மனியர் வளர்ப்பதற்குக் காரணம் ஹிட்லரின் வீழ்ச்சியே'' - சமீபத்தில் ஜேர்மனியால் நாடு திரும்பிய ஒருவரின் கருத்தாக ஈழநாடு வெளியிட்ட அற்புதமான உண்மை.

மகாகவி பாரதியாரின் மரண ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டோர் தொகை சுமார் 20. சிறுகதை எழுத்தாளர் கு. அழகிரி சட்டியின் ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டோர் தொகை சுமார் 3. ஆக 50 ஆண்டுகளான இந்திய தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி பத்துப்பேர் மட்டும் தானா?

''எப்படியும் ஆண்கள் பெண்ணுக்குள் அடக்கம்தான். இதனை ஆங்கிலேயன் நன்குணர்ந்துள்ளான். எப்படியா? இதைப் படியங்கள்- Ladies Lad; Woman-Man, Female-Male

தொகுத்தளிப்பவர் :- என். அருட்பிரகாசம்

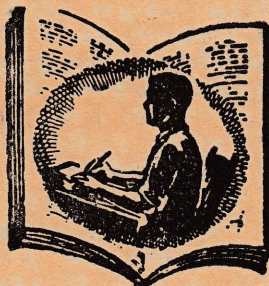
கமுனுவின் காதலி

மு. கனகராசன்

மதுரநிலையம் மாணிப்பாய்

விலை ரூ. 1-00

ஓரங்க நாடகம்

மதிப்புரை

முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகக்கலைபோதியளவுவளர்ச்சிபெறவில்லை என்பதனை இன்றைய தமிழுணர்ந்த இரசிகர்கள் நன்கறிந்துள்ளனர். தமிழ் சினிமா நாடகவளர்ச்சியை தடைப்படுத்தியதுமட்டுமல்லாமல், தனது சாயல்படுத்திய நேரடி நடிப்பே நாடகம் என்ற பயங்கரமானதொரு அபிப்பிராயத்தை நாடகமன்றம் நடிகர், நாடகாசிரியர், இரசிகர்களிடையே ஏற்படுத்திவிட்டது. யதார்த்தவாழ்வின் முழுமையான அபிநய வெளியீடே நாடகம் என்பதனை நாடகப் பொறுப்பு வாழ்ந்தோர் அறியத் தவறிவிட்டனர்.

மேலைநாட்டு நாடகங்களிலும், யப்பான் இந்தியாவில் வங்காளம் கேரளம் ஆகிய பகுதி நாடகங்களிலும் - நாடகத்தின் பூரணத்துவத்தைத் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இந்த உண்மையை நன்குணர்ந்த மு. கனகராசன் தம் பணியை சிறப்பாகத் தமது நூலில் ஆற்றியுள்ளார் என்றே கூறல் வேண்டும்.

கமுனுவின் 'காதலி' - என்ற இவ் ஓரங்க நாடகம் கைமுனுவின் வாழ்வின் ஒரு பொறியாகும். ஒரே காட்சியில் சுமார் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களில் அமையக் கூடியதாக - அழகான, அர்த்தச் செறிவான உரையாடல்களின் மூலம் கதையையும், தொனிப்பொருளையும் உணர்த்திச் செல்வது பாராட்டக் கூடியதாக உள்ளது. கதையின் கரு தமிழ்பிமானிகளுக்கு கசப்பை ஊட்டினால் அதற்கு வரலாறு என்ன செய்யும்? படிக்கவும், நடிக்கவும் ஏற்ற நாடகம்.

ஒளிபிழந்த விரைம்

'யுவரிஷி'

இலக்கியக் கருத்தரங்கு ஒன்றில் பங்குபற்றுவதற்காக சில குறிப்புகளைக் கயாரித்து விட்டு நிமிர்ந்தபோது, இலக்கிய விசாரத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்தபோது அம்மாலினால் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட தேநீர் இப்போது ஆறியலர்ந்து போயிருந்ததைக் கண்டேன். அதையும் ஒரு கையால் எடுத்துக் கொண்டு ஈளிச்சேரடிக்குச் சென்றேன். அன்றைய பத்திரிகைகள் ஈளிச்சேருக்கு அருகிலிருந்த ஸ்ரூலிஸ்தான் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஈளிச்சேரடிக்குச் சென்ற மர்ந்து தேனீரை ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்துவிட்டு, பத்திரிகையொன்றை எடுத்துப் பிரித்தேன், மேலோட்டமான பார்வையோடு பத்திரிகையின் பக்கங்கள் புரட்டிக்கொண்டே சென்றபோது, ஆங்கில இலக்கியப் போக்கினைப் பற்றிய தொரு விமர்சனக் கட்டுரை கிடந்தது கண்டேன். அதை எழுதியவரின் பெயரை நோக்கிய போது,

மனம் துணுக் கென்றது.

இது அவகை இருக்குமோ?

பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையின் போது இணைபிரியாத இரட்டையரென பெயரெடுத்ததும்,

ஆங்கில இலக்கியமும், தமிழ் இலக்கியமும் சரி சமனாக ஒரு வரால் மற்றவருக்கு உணர்த்தப்பட்டதும், போலிக் கோபத்தை ஏற்படுத்தும் அளவிற்குக் கூட குடான வாகப்பிரதிவாதங்கள் இடையிடையே நிகழ்த்தப்பட்டதும், ஆன செயல்களுக்கெல்லாம் காரணமாக இருந்த என்னண்பன் சிவராமனேதான் இக்கட்டுரையை எழுதியிருப்பானோ?

அவன் தான் இக்கட்டுரையை எழுதியிருப்பான் என்று நினைத்துப் பார்க்கும் போது மனதுக்கு எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது.

இக்கட்டுரையை நிச்சயம் அவன் தான் எழுதினானென்றால் தமிழ் இலக்கிய உலகம் மிகவினரவில் சிறந்ததொரு இலக்கிய அறிஞனை, விமர்சகனை, ரசிகனைப் பெற்றுவிடும் என நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

ஆனால்

இடையிலே அவன் வாழ்க்கையில் நேர்ந்த அந்தச் சம்பவத்தை-திருப்பு முனையாக அமைந்து அவன் வாழ்க்கைப் பாதையையே மாற்றிவிட்ட அந்தச் சம்பவத்தை-மனம் மறந்திருக்கும் வரைதான் இப்படி நினைக்க முடிந்தது.

அச் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்ததுமே நெஞ்சம் ஒரேயடியாகத்

கனத்தது. நினைவுகளின் தாக்கத் தால் மனதின் ஆழத்திலிருந்து கிளம்பியதொரு பெருமூச்சோடு ஈளிச்சீரில் சாய்ந்தேன்.

பல்கலைக்கழ வாழ்க்கையில் சிவராமனுக்கும் எனக்கும் நேர்ந்ததும், இன்றும் என்னால் மறக்கமுடியாமல் இருப்பதுமான சம்பவக் கோர்வைகளின் நினைவுகள் என்னுள் கிளர்ந்தன.

2

ஆங்கில இலக்கியத்தின் சிறப்புப் பட்டம் பெறுவதற்காக பல்கலைக் கழகத்திற் பயின்று கொண்டிருந்தான் சிவராமன். நான் தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெறுவதற்காக பயின்று கொண்டிருந்தேன். இருவரிடையேயும் இருந்த ஒத்த குணப்போக்கும், இலக்கியங்களின் பால் கொண்டிருந்த ஆராதகாதலும் துணைகூட்டவே பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து குறுகிய காலங்களுக்குள்ளாகவே இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டோம்.

இருவரும் எத்தனை எத்தனை நாட்கள் பொழுது போவது கூடத் தெரியாமல் இலக்கிய விசாரத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடந்திருப்போம். ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றியும், ஷெல்லியைப் பற்றியும் மில்ரனைப் பற்றியும், பெர்னைப் பற்றியும், பெர்னாட்ஷோவைப் பற்றியும் எனக்குச் சொல்லித் தருவான் அவன். கம்பனைப் பற்றியும், வள்ளுவனைப் பற்றியும்,

இளங்கோவைப் பற்றியும், பாரதியைப் பற்றியும் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றியும் அவனுக்குச் சொல்லுவேன் நான். மேலைத் தேச இலக்கியங்களையெல்லாம் அலசி ஆராய்ந்து விமர்சனம் செய்வான் அவன். கிழைத்தேச இலக்கியங்களை விரிவாக விமர்சித்து விளக்குவேன் நான்.

இருவருமே ஒருவரின் அறிவில் மற்றொருவர் பொறாமைப் பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் நம்மிருவரையும் கண்டு பல்கலைக் கழகம் பூராவுமே பொறாமைப் பட்டதும் உண்டு. நாம் இருவருமே எதிர்கால இலக்கிய உலகில் மிகப் பிரதானமான அங்கம் வகிப்போமென அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்.

அவனைப்பற்றி நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன்.

என்னைப்பற்றி அவனும் அப்படித்தான் நினைத்தான்.

மாலதியும் கிளாராவும் எங்கள் வாழ்வில் குறுக்கிடும் வரையும் இவை சரிபோலவேதான் தென்பட்டன. ஆனால், என் வாழ்வில் மாலதியும், சிவராமனுடைய வாழ்வில் கிளாராவும் குறுக்கிட்ட பின்னர்—

மாலதியின் குறுக்கீடு தந்த மாற்றங்களினால், இன்று நான் தமிழ் இலக்கிய உலகில் குறிப்பிட்டதொரு ஸ்தானத்தில் இருக்கிறேன். கிளாராவின் மாற்றங்களினால், சிவராமன் வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரேயடி

யாக மாறி, இன்று தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என உலகத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையிலே ஒதுங்கி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். இதற்கெல்லாம் காரணமாக அமைந்தது,

காதல்

ஓ! அதுதான் எத்தனை எத்தனை மாயாஜாலங்களைச் செய்து விடுகிறது.

3

பல்கலைக் கழக மாணவர்களிடையே அழகினால் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தவள் கிளாரா. அவளுடைய கடைக்கண் வீச்சுக்காகவும், மோகனப் புன்னகைக்காகவும், அன்பு நிறைந்த வார்த்தைகளுக்காகவும் அவளை நேசித்தவர்களும், அவளுடைய நட்பினுக்காக முயன்றவர்களும் பலர். ஆனால் அவர்கள் யாருக்குமே கிடைக்காத பேறு சிவராமனுக்குக் கிடைத்தது. அவன் சமாரான அழகுடையவன்தான். அவன் கவர்ச்சிகரமாகப் பேசத்தெரிந்தவன். அவனிடம் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள் கிளாரா. சிவராமனும் அவளுடைய மோகனக் கவர்ச்சிகளில் தன்னை இழந்து தான் அவளாகிக் கொண்டு வந்தான்.

ஏறக்குறைய இதே காலகட்டத்திலேதான்—

மாலதிக்கும் எனக்கு மிடையே காதல் மலர்ந்தது. அவள் கிளாராவைப் போல அவ்வளவு அழகியில்லையென

னும், அவளிடமிருந்த ஏதோ பொரு இனம்புரியாத கவர்ச்சி என்னை அவள்பால் ஈர்க்கிறது. அன்றியும் அவள் சிறந்ததோர் இலக்கிய ரசிகையாகவும் இருந்தாள். இதனால் எனக்கும் அவளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட நட்பு இறுகி, பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளின் வசதியினால் காதலாகவே வளர்ந்து விட்டது.

இவை தந்த மாற்றங்களின் பயனாக—

நானும் சிவராமனும் அடிக்கடி சந்தித்து உறவாடி வந்த நிலைமாறி. சந்திப்பதென்றாலே நானும் சிவராமனும், மாலதியும், கிளாராவும் சந்திக்கின்ற 'நால்வர் சந்திப்பா'க அல்லது இருவர் சந்திப்பெனின், நானும் மாலதியும், சிவராமனும் கிளாராவும் சந்தித்து உரையாடுகின்ற வழக்கந்தான் அதிகமாக இருந்தது.

இவை பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையின் கடைசிக் காலகட்டங்களில் ஏற்பட்டிருந்த நிலைமைகள்.

இலக்கிய பரிபாஷையிற் சொல்வதானால் நானும் மாலதியும், நானில்லாமல் அவளில்லை, அவளில்லாமல் நானில்லை என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டோம். சிவராமனும் கிளாராவும் கூட அதேயளவுக்கு நெருக்கமாகி விட்டார்கள்.

பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையின் கடைசிக் கட்டம் வரை

இப்படியே வாழ்ந்துவிட்டோம். துன்பங்கள், அதிர்ச்சிகள், கண்ணீர்வடத் துடைக்கின்ற நிலைமைகள் -

இவை எங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்படவே இல்லை.

ஆனால்,

பல்கலைக் கழகத்தை விட்டு விலகிய சில நாட்களிலேயே எங்கள் வாழ்வின் போக்குகளை மாற்றிவிட்ட அந்தச் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன.

4

கடைசியாண்டு பி. ஏ. சிறப்புப் பரீட்சையை எழுதியதும் நாங்கள் பிரிந்தோம். நான் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். மாலதியும் கிளாராவும் கொழும்புக்குச் சென்றார்கள். சிவராமன் மட்டக்களப்பிற்குச் சென்றான். வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து வந்து ஒன்றுகூடி கவலையே அறியாத சிட்டுக்குருவிகளாக சோடிசேர்ந்து வாழ்ந்த நாங்கள் மீண்டும் தனியாகி அவரவர் ஊர்களுக்குத் திரும்பினோம். திரும்பிய போதிலும் எங்களுக்குள்ளே கடிதத் தொடர்பு நீடித்ததன் மூலம், எமது நட்பும் காதலும் குலைந்துவிடாமல் காக்கப்பட்டு வந்தது.

இவை சிறிது காலங்களுக்குத்தான் -

பின்னர் -

என்னுடையதும், மாலதியினுடையதும் காதல் படகு தாய் தந்தையரின் ஆசாபாசங்கள்

என்னும் புயலில் சிக்கி, சுக்கு நூறு உடைந்து நொறுங்கியது ஆம். அந்தஸ்து இனம் முதலிய பேதங்கள்தான் வாழ்க்கையின் ஜீவாதார சக்திகள் என்பதிலே அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்ட மாலதியின் தூப்பனரது வெறி மிகுந்த அசட்டுத் தனத்தால் என்ற மாலதி இன்றொருவனுக்குச் சொந்தமானான்.

சொந்தமாகு முன்பு, ஆயிரமாயிரம் தடவை தன்னை மன்னித்து, மறந்துவிடுமாறு கண்ணீர் ததும்பும் கடிதம் வரைந்து மனமில்லாத மனத்தாளாக என்னுறவின்றும் நீங்கினான் மாலதி.

அன்றோடு என்மனம் உடைந்தது.

என் ஆத்மாவின் நிம்மதிக்காக இலக்கியங்களைப் படிப்பதிலும், அவற்றைச் சிந்திப்பதிலும் ஆழ்ந்து யெபிக்கத்தொடங்கினேன். என்னுள் மறைந்து கிடந்த எழுத்தாற்றல் காதல் தோல்வி தந்த உணர்வுகளைத் தூண்டப்பட்டது. பத்திரிகைகளில் கதைகளும், கட்டுரைகளும், கவிதைகளுமாக எழுதினேன்.

ஆத்மசாந்திக்காக ஒருவகை வெறியோடு எழுதிக் குவித்தேன் அதனால்.

இன்றைய இலக்கிய உலகம் என்னைக் கொண்டாடுகிறது பிரமாதமாக ஏதோ செய்து விட்டேனாம். படைப்பிலக்கியத்திலும், திறனாய்வு விலும் பவ்வியத்தகு பணிகளைச் செய்து விட்டேனாம்.

இத்தகைய புகழ்ச்சி மொழிகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் என்னைச் சிருஷ்டி கர்த்தாவாக

கிய மாலதிக்கு மானசீகமான நன்றிகளை அர்ப்பணிப்பேன் நான்.

5

என்னைப்போலன்றி, சிவரா மன் காதலிலே வெற்றி பெற்று கிளாராவைக் கைப்பிடித்தான்.

துன்பத்தின் சாயலையே அறியாத சொர்க்கத்தின் மலர்களைப் போன்று, இன்பத்தின் அரவணைப்பிலே, அந்த ஜோடிகள் தம் வாழ்வைத் தொடங்கினர்.

கிளாரா, விருந்துபசாரங்கள், நண்பர்களுடனான கொண்டாட்டங்கள், மாலை நேரத்தின் இனிமையான பொழுது போக்குகள் போன்ற ஆங்கில பழக்க வழக்கங்களிலும், அவர்களுடைய நாகரிகங்களிலும் ஈடுபாடுடையவள். ஆங்கில இலக்கியம் கற்றவளுகிய சிவராமனுக்கும் இவையொன்றும் ஆட்சேபத்துக்குரியதாகத் தெரியவில்லை. இவைகளிலெல்லாம் தானும் விருப்போடு பங்குபற்றத் தொடங்கினாள்.

அதனால்,

உள்ளத்தின் உணர்வுகள் தூண்டப்படுவதற்கு எந்தவொரு சந்தர்ப்பமும் ஏற்படாதது மட்டுமன்றி. போலித்தனங்களும் அற்ப சந்தோஷங்களும் அந்த உணர்வுகள் மீது படிந்து அவற்றின் நுண்ணிய முனைகளை மழுங்கச் செய்து விட்டன.

உண்மையிலேயே அறிவும் ஆற்றலும், நுண்ணிய இலக்கிய ரசனையும் உடைய அந்த வைரத்தின் மீது உலகியல் பாசம், டாம்பீகம், நாகரிகம் என்கின்ற தூசிகள் படிந்தன.

காரணமாக அமைந்தவள் கிளாரா.

சிவராமனுடைய காதல் மயக்கத்தைப் பயன்படுத்தி அவனுடைய உணர்வுகளை தனது இஷ்டங்களுக்கெல்லாம் ஒத்திசையப் பழக்கிவிட்ட கிளாரா கிடைத்தற்கரிய தொரு வைரத்தை ஒளி குன்றச் செய்து விட்டாளென்பது எனக்குப் புரிகிறது.

சிவராமனுக்கோ—

புரிந்திருக்காதென்று தான் நினைக்கிறேன்.

ஆம், ஏதாவது அகப்புரட்சி ஒன்றின் மூலமாக அவன் வாழ்வின் போக்குகள் அனைத்துமே திசை திரும்பி, உணர்வுலகில் சஞ்சாரம் செய்யத் தொடங்கும் வரை அவன் இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளப் போவதில்லை.

ஓ காதலே!

'என்னுடைய ஆத்மாவின் ராகங்களைத் தட்டியெழுப்பிய தன் மூலம், என்னை ஒளிபெற்றுப் பிரகாசிக்கச் செய்துவிட்ட நீ.

உண்மையான தொரு வைரத்தினை, உலகியல் பாசத்தில் அமிழ்த்தச் செய்ததன் மூலம் ஒளியிழக்கச் செய்துவிட்டாயே'

என்று நினைத்தேன், என் நெஞ்சில் வேதனை கவிந்தது. அப்போது

கூடத்துச் சுவரில் மாட்டப் பட்டிருந்த கடிகாரம் நான்கு முறை அடிக்கிற சப்தம் கேட்கவே, சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டவனாக எளிச்சேரை விட்டு எழுந்து, இலக்கியக் கருத்தரங்கில் பங்குபற்றுவதற்குப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். ★

மலையாளம் : எஸ். கே. பொற்றெக்காட்

ரஷீங்கிரன்

"பாட்டுக்காரி"

வீடிவதற்குமுன்பு, குளிரும், இருளும், அமைதியும் கலந்த சலனமற்ற அந்தச் சூழ்நிலையைத் துளைத்துக் கொண்டு மெயில்வண்டி ஒருமுறை கூவியது. 'சட... சட சட...', என்று வண்டியின் சப்தம் சற்றுத் தொலைவில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தெற்கே ஒன்றரைப் பர்வாங்கு தொலைவில் மறைந்துகிடந்த சோளக்காட்டின் ஒரு பகுதியில் தெரிந்த அந்தப் பாழடைந்த 'செட்டில்' இரண்டு சிறிய உருவங்கள் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன. புகைவண்டியின், "விசில்" சப்தம் அந்தப் போர்வையில் ஒரு சலனத்தை ஏற்படுத்தியது.

உருக்குச் சக்கரங்களும், பிரேக்கும் ஒன்றோடொன்றுசுபயங்கரமான ஓர் அலறலோடு

புகைவண்டி அந்தக் குக்கிராம நிலையத்தில் வந்து நின்று ஒரு பெருமூச்சுவிட்டது.

செட்டில் கிடந்த போர்வைக் குள்ளிருந்து பதினான்கு வயதுள்ள ஒருவனுடைய கலைந்த தலைமுடியும், முகமும், எலும்புந்தோலுமான நிர்வாணமார்பும் வெளியே வந்தன. தனது மார்பினைப்போலவே மேடுபள்ளம் நிறைந்த அந்தத்தரையிலிருந்து அவன் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து, தனக்கருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த மற்றொரு உருவத்தினைப் பிடித்துக் குலுக்கியபடி, 'சீதா! சீதா! எழுந்திரடி. மெயில்வந்தாச்சு' என்றான்.

சீதா ஆழ்ந்த நித்திரையில் மயங்கிக்கிடந்தாள். அவள், விழிகளைத் திறவாமலே முன்கியபடி, வெறுப்புடன் முகத்தைக்குலுக்கிவிட்டு, மறுபுறம் புரண்டு,

துடைகளுக்கிடையில் கைகளைத் கோர்த்துக் குலுசிச் சுருண்டு படுத்து நித்திரையின் விறுவிறுப்பான இறுதி அந்தியாயத்தில் நுழைந்தான்.

அவன் நிமிர்ந்து நின்று கொண்டு, தன்னுடைய கால் சட்டையின் நாடாவை இழுத்து சட்டையிலிருந்து கிழிந்து தொங்கிய பாகங்களை ஆங்காங்கு ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கட்டி ஒழுங்கு படுத்தினான்.

சீகா சட்டைசெய்யக்கூடிய நிலையில் இல்லாததை அறிந்து, அவளுடை முதுகப்புறத்தில் ஒரு குத்துவீட்டுப் பின் பலமாகப் பிடித்துக் குலுக்கியபடி 'சனியனே! நீ செத்தாபோனே? மெயில் புறப்பட்டாச்செடி' என்றான்.

அந்தப்பெண்ணின் விழிகள் மெல்லக்திறந்தன. முன்கிடந்த கரிய திருட்டு அவளுடைய இனிமையான கனவுகளுக்குத் திரையிட்டது. சிதைந்து போன மேல்கூரையின் தவாரத்தின் வழியே வெகு உயரத்தில் அவளை விட்டுப்பிரிந்த கனவுகள் தயங்கி நிற்பது போல ஆகாயத்தின் ஒருபகுதி தெரிந்தது.

இரயில் நிலையத்தில் வண்டி வந்து நின்றதைத், தொடர்ந்து பிரயாணிகளுடைய கலகலப்பும் 'சாயா—காப்பி' என்ற குரல்களும் சலந்த ஒலி அலைகள் அவளுடைய காதுகளில் வந்து மோதின அவளுடைய கண்க

சிந்தனை

சிந்தனை செய்யாத படிப்பு பயனற்றது ஆயிரக்கணக்காகப் புத்தகங்களைப் படித்துக் குவித்த போதிலும், படிக்கவற்றை ஒரு நிமிடமேனும் சிந்திக்காவிடின் அறிவுத்தெளிவு ஏற்படாது. படிப்பு என்பது ஒரு மாணிக்கக்கல், அதனைச் சிந்தனை என்னும் சாணையில் கொடுத்துக் தீட்டா விடில் அஃது ஒளிபெற்றுப் பிரகாசிக்காது. படிக்கவற்றைச் சிந்திக்க சிந்திக்கத்தான் மூடப்பட்டிருந்த ஞானக்கதவுகள் எல்லாம் ஒன்றன்பின்னொன்றுக்குத் திறக்கப்படுகின்றன. நெல்லிலிருந்து உமியைப் பிரித்து எடுப்பது போல நல்லவற்றையும், தீயவற்றையும் வேறுபடுத்தும் சக்தியைச் சிந்தனையே உருவாக்குகின்றது.

எனில் வியப்புத் தோன்றியது. அவள் படபடப்போடு எழுந்து பாலாடையை இறுக்கிக் கட்டியவாறே, தலைமுடியை அவிழ்த்து முடிந்துகொண்டு, போர்த்தியிருந்ததுணியைச் சுருட்டிக் கிக்கத்தில்லைத்தவாறு, 'நான் தூங்கிப் போயிட்டேன்' என்று வருத்தத்தோடு கூறிக்கொண்டே சகோதரனை நெருங்கினாள்.

இருவரும் வெளியேறி 'ஸ்டேஷன்' வெளிச்சத்தை நோக்கி நடந்தனர். கிழக்குப் பக்கமாக கிராமமொன்றிலிருந்து கோழியொன்று கூவியது. குளிரின் இலேசான அலைகள்

அவர்களுடைய சிறியமுகங்களில் மோதிக்கொண்டிருந்தன. வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் குளிர்ச்சியால் விறைத்துக்கிடப்பன போலத் தோன்றின.

சீதாவும், சாந்தப்பனும் அந்நிலையத்தின் படைப்புக்களாகும்—இந்தியாவில் எல்லாப் புகைவண்டி நிலையங்களிலும் காணப்படுகின்ற மனிதநாய்கள். அந்நிலைய ஓட்டலின் எச்சில் இலைகளை நம்பி வயிறு வளர்த்து, 'ஸ்டேஷன்' பிளாட் பாரத்தில் மரங்களின் கீழ் படுத்தறங்கி மீது நேரத்தில் ஒருவரோ டொருவர் கட்டிப்புரண்டு மகிழ்ந்தும், குறைத்தும், ஊனையிட்டும் வாழ்ந்து அழிகின்ற மனிதநாய்கள்.

தங்களுக்குத் தாய்தந்தை இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதில் சீதாவுக்கும், சாந்தப்பனுக்கும் நம்பிக்கையில்தான், அந்நிலைய-பிளாட்பாரத்திற்கு அப்பாலுள்ள வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சாந்தப்பனுக்கு ஒரு நினைவுண்டு தான்வயலொன்றில் நாயின்பின்னால் ஓடியதும், அது திரும்பி நின்று தன்மீது தாவிவிழுந்து கடித்ததும், தன்னுடைய அம்மா ஓடி வந்து தன்னை எடுத்துச் சென்று ஒரு மரத்தின் கீழ் கிடத்திக் காப்பாற்றியது—இவைமட்டும் அடங்கிய ஒரு காட்சி சாந்தப்பனுடைய மனதில் அழியாது கிடந்தது. சீதாவுக்கு அத்தகைய நினைவுகள் ஒன்றுமில்லை. ஆபீஸ் கக்கூஸினைச் சுற்றிமட்டுமே அவ

வாழ்க்கைப் பாதையில் திரும்பிப் பார்க்காதே! திரும்பினால் பணமும் புகழும் உன்போக்கைத் தடுத்துவிடும். அவை பின் தொடர நீ முன்னேறு

மேதைகள் வானத்திலிருந்து வீழ்வதில்லை. சமுதாயத்தில் தான் பிறக்கிறார்கள். எனவே மேதையை வாழ்த்தும் பழக்கத்தை நாட்டிலே நிலை நாட்டு

கர்வமுள்ளவன் கடவுளை இழக்கிறான். பெற்றமைக்காரன் நண்பனை இழக்கிறான். கோபக்காரனோ தன்னையே இழக்கிறான்

தொகுப்பு :- செல்வி சரேஜா

ளுடைய வீட்டு நினைவுகள் பற்றிக் கிடந்தன.

சீதாவுக்குப்பத்து பதினொரு வயதான போது, சாந்தப்பனுக்குச் சில தலைச்சுமைகள் தோன்றின. தனது சகோதரியைப் பொறுக்கிப் பயல்களுடைய கூட்டத்திலிருந்து பிரித்துக் காக்கும் பொருட்டு, அங்கு அவன் உறங்காமல் அவளோடு முன்சொன்ன அந்த இருப்பிடத்துக்குப் போவான்.

வண்டியில் ஏறிச்சென்று கூட பாட்டுப்பாடி பிரயாணி களிமயிருந்து காகவாங்கிச் சற்று மாறுபட்ட ஒரு வாழ்க்கையினை நடத்தினான். கிராம் போன் இசைத்தட்டுக்களிலிருந்தும் இந்

திப்படங்களிலிருந்தும் கேட்ட புதியபாட்டுக்களை மனப்பாடம் செய்து, அகே தொனியிலும், ராகத்திலும் சாந்தப்பன் பாடும் பொழுது சீதா பின்னால் நின்று கொண்டு, தனது அழகான குயிற்சூலில் அங்கப்பாடலைத் திரும்பப்பாடுவாள் பாட்டுமுடிந்ததும் இருவரும் பிரயாணிகளின் முன்பு கையை நீட்டிக்கொண்டு நடப்பார்கள். சீதா தனக்குக் கிடைக்கும் சாகசகையெல்லாம் தனது சகோதரனிடமே கொடுத்துவிடுவாள். சாகசகைப் பாதுகாப்பதற்காக சாந்தப்பனுடைய காக்கிக் கால் சட்டையின் கீழ்ப்பகுதியில் ஓர் இரகசியப் 'பாக்கெட்' இருந்தது.

நள்ளிரவு வந்தது. காலம் தலைகீழாய் மாறியது. ஓட்டல்களெல்லாம் மூடப்பட்டுவிட்டன. எச்சில் இலைகளும் கிடைக்கவில்லை அவர்களது ஒருநாள்வருமானம் முழுவதையும் 'கொடுத்தாலும் ஒருபிடி அரிசியோ, கால் படிசோரோ கிடைக்காது. ஆகாரம் என்ற பெயரைச் சொன்னாலே, அவர்களை எல்லாரும் அடித்துவிட்டுவார்கள். வண்டியிலிருந்தும் பெருந்தன்மையுடைய பெரிய பிரயாணிகள் கொடுக்கின்ற மிச்சங்களை விழுங்கிக் கையை நக்கி, வயிற்றின் கனத்தை நிலைநிறுத்தக் கொஞ்சம் பச்சைத்தண்ணீரையும் சூடித்து அவர்கள் ஓவ்வொரு நாளையும் கழித்து வந்தனர்.

இந்த உலகத்தில் எப்படியும் வாழ்ந்துதான் தீரவேண்டும் என்கிற அளவுக்கு இந்த உலகத்தில் இன்பங்கள் கலந்திருக்கின்றன. அதுபோலவே உடனடியாகச் செத்துத்தான் தீரவேண்டும் என்கிற அளவுக்குத் துன்பங்களும் மலிந்திருக்கின்றன.

— டைடின் எட்வான்ஸ்

இரவை வழியனுப்புகின்ற அந்தக் குளிர்ந்த காற்றினூடே, நீந்திக்கொண்டிருக்கும் சீதாவியை மனதில் பல காட்சிகள் தோன்றித் தோன்றி மறைகின்றன-நெருக்கமான உறவில்லாத பல காட்சிகள்! சிந்தித்துப் பார்க்க, அவளுக்கு அப்படியொன்றும் முக்கியமில்லை. அவளுடைய ஊரில் பசிக்கொடுமையும் பட்டினியும், சாவும் சோரதாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தாலும், அன்றாடம் அவ்வழியில் செல்கின்ற மெயில் வண்டியில், வாழ்க்கையின் பெருமிதமும் ஆனந்தமும் கலந்த காட்சிகளை அவள் காண்பதுண்டு. முதல்வகுப்புப் பெட்டியில் மதுவருந்திக் கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளைக்காரனின் சிவந்தமுகம் அவனுடைய நரைத்த கொம்பன்மீசை- அவனுடைய காக்கிச் சட்டையின் தோள்புறத்தில் மின்னிக்கொண்டிருந்த பொன்னிற நட்சத்திரம்- அவளுக்குச் சப்பாத்தி கொடுத்த பார்ஸிப்

“பிறருடைய பிழைகள் நையாண்டி செய்யப்படும் பொழுது சிரிக்கும் நாம், எங்கள் பிழைகளைக் கண்டு அழ மறந்து விடுகிறோம்.”

— மாட். நெக்கெர்

பெண்மணியின் கைவிரலில் மின்னிக் கொண்டிருந்த இரத்தினமோதிரம். அவளைப்பார்த்து இலேசாகச் சிரித்த, ஒரு வெள்ளைக்காரனுடைய குழந்தையின் குங்குமப் பூப்போன்ற அழகான முகம். (குங்குமப்பூவைப் பாலில் அரைத்துக் குடிப்பதால் தான் குழந்தைகளுக்கு அந்நிறம் வருகிறதென்று கூலிக்காரப் போர்டர் ராமுடு சொன்னதை அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்) ராமுடு வளர்த்திய புதிய மீசையைப் பற்றியும் அவள் நினைத்துப்பார்த்தாள். ராமுடுவை அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஒருசமயம் ராமுடு அவளுக்குப் பச்சைநிறத்தில் கொடுத்த ஒரு சிறிய முத்துப்பையை அவள் இப்பொழுதும் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு நடப்பதுண்டு. அந்தப்பாசியை ராமுடு ‘ஒரு சேட்டுப்பெண்ணிடமிருந்து திருடியது’ என்று நொண்டிச்சுப்பன் அவளிடம் சொன்னதும், அவள் அதை ராமுடுவிடம் சொன்னதும் ‘டேய்! உன்ரெ இன்னொரு காலையும் நான் நொறுக்கி முறிச்சுப் போடுவேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ராமுடு

நொண்டிச் சுப்பனைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடியதையும் அவள் நினைத்துப்பார்த்தாள். இரண்டு கால்களும் முடமான பின்பு சுப்பண்ணன் நடந்து செல்லும் அந்தக்காட்சியைக் கற்பனை செய்த அவள் தனியே சிரித்துக் கொண்டாள்.

ஒற்றைக் கண்ணன் அத்துல் லாவுக்குக் கிடைத்த அந்தப் புதிய கண்ணாடியைப் பற்றித் தான் சாந்தப்பன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஏதோ வெரூ பட்டாளக்காரன் கையிலிருந்து நழுவிவிட்ட ஒன்று தான் அந்த ‘அப்ரம்’ பூசப்பட்ட வீமானிக்கண்ணாடி. தூங்கும் போது கூட அத்துல்லா அந்தக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டிருப்பான். சாந்தப்பனுக்குப் பொறாமை வந்தது. சற்றுமுன்பு அத்துல்லாவுக்கு அவன் ஒன்றரை அணா கடன் கொடுத்தது நினைவுக்குவந்தது. “பொழுதுசாயட்டும். நான் அந்தக்காசைக் கொடுக்கும்படி கேட்பேன். அத்துல்லா தராவிட்டால் அந்தக் கண்ணாடியைப் பிடுங்கிக் கொள்வேன்” என்று சாந்தப்பன் சமாதானம் செய்துகொண்டான். சீதாவும், சாந்தப்பனும் ஊரில் நிலையத்தின் பின்பக்கம் சென்று பதுங்கிக்கொண்டார்கள். வண்டி சென்றபின்புதான் அவர்கள் அங்கிருந்து வெளிவர வேண்டும். இல்லாவிடில் டிக்கட் பரிசோதகர் அவர்களைப் பிடித்து வெளியே துரத்திவிடுவார். அவன் ஒரு இரக்கமற்ற மிருகம்.

பணியடித்தது. காட்டு 'வீசில்' ஊதினார். வண்டி ஒரு முறை கூவிவிட்டுப் புறப்பட்டு மெதுவாக முன் நோக்கி நகர்ந்தது.

“பீளோ—பீளோ—மோரே ராஜா...” அமைதிதவழும் அந்த ரயிலபெட்டியில் இந்நிப்பாடல் முழங்கியது. அந்த இனியகானம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பிரயாணிகளையும் படிப்படியாக எழுப்பியது.

“பீளோ பீளோ—மோரே ராஜா...” சங்கீதத்தின் இனிமையான ஆத்மாவைப்போல அதனைத்தொடர்ந்து எதிரொலிப்பாடல். பிரயாணிகளெல்லாம் அந்தப் பெண்ணையே உற்றுப் பார்த்தனர்.

கறுத்த ஒரு பட்டாளக் காரன்—ஒரு தமிழன்—நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து புன்னகையுடன், ‘ஒன்ஸ்மோர்’ என்று கூவினான்.

அவர்களிருவரும் அந்தப் பாட்டை ஆரம்பத்திலிருந்து மீண்டும் பாடத்தொடங்கினர். சீதா தளர்ந்துபோனாள். மிகுந்த சிரமத்தோடு அவள் சப்தமெழுப்ப முயன்றாள். பாட்டின் நடுவின் அவள் குரல் கம்பிவிட்டது. அன்றாடம் அவளையும்றியாமல் உள்ளக்குக்குள் அவளை உண்டுவளர்த்த நோய் அவளைக் கீழேதள்ள அவளது தொண்டையிலிருந்து ஏதோ ஒன்று விம்மியது.

அவளால் நிற்கமுடியவில்லை.

அவள் அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்துவிட்டாள். சாந்தப்பன் காசுகளை வாங்கிக் கொண்டு அவளை அணுகி நின்றபடி கேட்டான்; ‘சீதா’ உனக்கென்ன நேர்ந்தது?’

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவள் அவளுடைய கையைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். அவளுக்குக் குளிர் காய்ச்சல் கண்டிருந்தது.

அவர்கள் அடுத்த ஸ்டேஷனில் இறங்கிவிட்டார்கள். எதிரில் வருகின்ற வண்டியில் ஏறித்தான் திரும்பிச் செல்லவேண்டும்.

அடுத்து, விடியும் சமயத்தில் வழக்கம்போல மெயில் வந்து சேர்ந்தது. ஆனால் சாந்தப்பனும், சீதாவும் புறப்படவில்லை. தரையில் விரித்துக் கிடந்த கந்தல் துணியில் சுருண்டு கிடக்கின்ற தனது சகோதரியை உற்றுப்பார்த்தபடி அவள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அறையின் ஒரு மூலையில் மூன்று கற்களைக் கூட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்த அடுப்பின்மேல் துத்தநாகப் பாத்கிரத்தில் கஞ்சி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ‘சீதா, கொஞ்சம் கஞ்சி கொடுக்கட்டுமா?’ அவன் கேட்டான். அவள் தலையசைத்தாள். அவள் சிறிதளவு கஞ்சியை ஒரு பழைய சிகரட்டு டின்னில் வடித்து அதனை அவளுடைய உதடுகளுக்கிடையில் வைத்துக் காட்டினாள். அவள் தலையை உயர்த்தி ஒரு முரடு குடித்தாள். ‘போதும்’ என்று தலையைக் குலுக்கிவிட்டு அப்படியே சாய்ந்தவாறு படுத்தாள்.

சற்றுத் தொலைவில் சாந்தப்பன் ஊசியில் நூலைக் கோர்த்து சட்டையைக் கழற்றி, கால் முட்டியின் மீது வைத்து அந்தத் துணியில் அங்கங்கு துண்டுவைத்து கிழிச்சல்களைச் சரி செய்து கொண்டிருந்தான். சீதா, தனது இடுப்பில் செருகியிருந்த அந்தப்

பச்சைவண்ணப் பாசிப்பையை எடுத்து, அதனுள்ளிருந்து வேறொரு பொருளை எடுத்துத் தனது வலது காதில் அணிந்து கொண்டு ஓர் உடைந்த கண்ணாடியிற் தனது முகத்தைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிவதைக் கண்ட சாந்தப்பன் அதிர்சியடைந்தான். அவன் மெதுவாக அவளை அணுகிச் சென்று: "சீதா, இது எப்படிக்கிடைச்சது?" அவளுடைய புதிய காதணியைத் தொட்டுப்பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான். அது பொன்னிறம் பூசிய மனோகரமான ஒரு லோலாகு.

"எனக்கு, இது ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்னாடி வண்டியில் கிடைச்சது" அவள் கண்ணாடியிலிருந்து கண்களை அகற்றாமலே சொன்னாள்.

"எனக்கு நீ ஏன் அதைக் காட்டவேயில்லை?"

அவள் ஒரு குற்றவாளியைப் போல் அமைதியாக நின்றாள்.

"இது எனக்கு நல்லாயிருக்கா?" அவள் அவனது முகத்தை நோக்கி விழிகளை உயர்த்தியவாறு, சிறிது வெட்கம் கலந்த புன்னகையோடு கேட்டாள்.

"அருமையா இருக்குள்ளே—நீ இப்பொ ஒரு சினிமா ஸ்டாரெப்போல இருக்கே"

"உண்மையாவா?" அவள் ஒரு நீண்ட புன்னகையைச் சிந்திளுள். அவள் அந்தக் காதணியைக் கழற்றி எடுத்தாள்—அவளுடைய வெளிநிய முகத்திலிருந்து அந்தப் புன்சிரிப்பு மறையலோலாக்கைச் சாந்தப்பனின் முன் நீட்டிக்கொண்டே "அண்ணா, இதைக் கொண்டு போய் விற்றுக்கொள் எனக்கு இனி இது தேவைப்படாது"

சாந்தப்பனுடைய இதயம் பகீரென்றது. அவன் அந்தக்

காதணியை வாங்கி மீண்டும் அவளுடைய காதுலேயே அணிவித்தான். "சீதா, உன்ரை எண்ணக்கை மாற்றிக்க. நான் இதெப்போலெ இன்னொரு காதுக்கும் சேர்த்து ஒண்ணு வாங்கித் தருகிறேன்"

சீதாவின் விழிகள் மலர்ந்து பனித்தன.

ஆனால் அவளுடைய எண்ணம் மாறவில்லை. எட்டாம் நாள் அவள் தனது பிரியமான அண்ணனிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டாள்

வழக்கம்போல் அன்றும் காலையில் மெயில் வந்து நின்றது. வயிற்றின் அவறல் சாந்தப்பனை வண்டிக்குள் பிடித்துத்தள்ளியது.

வண்டி நகர்ந்தது.

"மீளோ- மீளோ- மோரே- மோரே—ராஜா" அவன் ஒரு முறை பாடிவிட்டு நிறுத்தினைப்பின்னால் அதைத் தொடர்ந்து பாட அவகாசம் கொடுப்பகற்காக- இல்லை! வண்டிச் சக்கரங்களும் தண்டவாளங்களும் ஒன்றோடொன்று உரசுகின்ற பலவீனமான அழகுரல் மட்டுமே கேட்கிறது. அந்த உண்மைத் தத்துவம்—வாழ்க்கையின் வெறுமை—அவனை உற்றுநோக்கியது. அவனுடைய விழிகளில் இருக்கவிந்தது. காதணியொன்றினை அணிந்து சாய்ந்து கிடக்கின்ற அந்த வெளிநிய முகத்தை அவன் கண்டான். பாடலின் இடைப் பகுதியைப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவனுடைய தொண்டையிலிருந்து ஒரு கேவல் வெளிக்கிளம்பியது. அவன் முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்து தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

(முற்றும்)

'பாலை'

வ. அ. இராசரத்தினம்

குறுநாவல்

விண்ணாங்குப் பற்றைகளும், காவிளாய்ச் செடிகளும் சுண்டம் புதர்களும் மண்டிப் பரட்டைக் காடாய்க் கிடந்த அங்கப் பிராந்தியத்திலே, அந்தப் பாலை மரம் மட்டும் மொட்டை வெளியிற் தலை நிமிர்ந்து தோன்றும் இராஜ கோபுரம் போல் ஆழத்தில் வேரோட விட்ட இறுமாப்பில் சடைத்துக் கிளை பரப்பி நின்றது. வரண்ட கச்சான் காற்றுச் சுழற்றியடித்து சுற்றுப்புறத்தையே சருகாய் உலர்த்திக் கலகலக்க வைத்துச் சுள்ளிகள் உராயத் தீத்தோன்றும் அருங்கோடையிற் கூட, அந்தப் பாலைமரம் மட்டும் 'கோடையிலே இளைப்பாறிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர் தருவாய்' ஊருக்குள்ளே தலை நிமிர்ந்து பச்சை ஓலைகளை விரித்து நிற்கும் தென்னை மரங்களின் பசுமைக்குப் போட்டியாக அப்பாலைமரம் மட்டுமே அப்பிராந்தியத்திற் காப்பீரித்தது.

பதினைந்து ஆண்டுக்கு முன்னே.....

உள்ளூர் மிஷன் பாடசாலையிலே ஏழாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த சிவஞானத்திற்கு அன்று சித்திரை விடுதலை. சித்திரை வருடப் பிறப்பிற்காக வீட்டு முற்றங்களிற் பரப்பப்பட்டிருந்த குருத்துமண் இன்னமும் கோலம் மங்கவில்லை. சிறியவர்களும் பெரியவர்களும் உடுத்த புத்தாடைகள் இன்னமும் புதிது மங்கி வண்ணச் சலவைக்குப் போகவில்லை. ஏன்? புதுவருடப் பிறப்பன்று விலைமலிவான வடிசாராயத்தை மாந்திய சிலரால் ஊருக்குள்ளே 'கசமுசு' என்று ஏற்பட்ட பூசல்களின் 'நிலையற்ற தன்மை' கூட இன்னமும் செத்துவிடவில்லை. ஆனால் அதற்குள் "இளக்கந்தை வெளி" விளைந்து அறுவடைக்குக் தயாராகிவிட்டது. சிவஞானத்தின் தந்தையாரும் அந்த வெளியில் தனக்குச் சொந்தமான ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தையும் செய்கை பண்ணியிருத்தார்!

'ஆமாம்! தென்கைலை நாதரான கோணேசரின் பூசனைக்காகச் சந்தனக் கட்டைகளைக் கடல் வழிக் கொண்டு கொடுப்பதற்காக அக்கிராமத்தார் அங்கு குடியேற்றப்பட்டார்கள்.' என்று கல்வெட்டுக் கூறலாம். ஆனால் குளக்கோட்டன் மூட்டிய திருப்பணியைப் பறங்கி பிடித்து, அதற்குப்பின்னால் அதுபூனைக் கண்ணன், புலிக்கண்ணன் கைக்கு மாறியபிறகு, சந்தனக் கட்டை விவகாரம் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போயிற்று. புராணகாலத்தின் பிரக்கூலையே அற்றுப் போய் விட்ட இடைக்காலத்தில் 'நாங்கள் எல்லோருமே வல்வெட்

டித்துறையிலிருந்து வந்த குருகுலத்தவர்' எனப் பெருமை பேசிக் கொண்டு சிவபெருமான் மீனுக்கு வலை வீசிய படலத்தைப் பாராயணம் பண்ணுவதில் ஊரவர்கள் எல்லாருக்குமே ஒரு திருப்தி. ஆயின் அந்த வல்வெட்டித்துறைத் தொடர்பும் சீவிய காலத்தில் ஒரு தடவையோ, மிஞ்சினால் இரண்டுமுறையோ செல்வச் சந்தியானைத் தரிசிப்பதோடுமட்டும் நின்று இப்பொழுதெல்லாம் உள்ளூர் வருணகுலப் பிள்ளையாருக்கு ஆடித்திருவிழா எடுக்கையில் 'சின்னமேளம்' என்ற நாட்டியக் காரிகளை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரவழைத்து ஆட்டுவிப்பதோடுமட்டும் இருக்கின்றது. இப்படிப் புராண, இடைக் காலக் குருகுலப் பெருமை பேசுவதைத் தவிரக், கிராமவாசிகள் அத்தனைபேருமே மண்ணை நம்பிவாழும் விவசாயிகள்! ஆகவே வேளாளர்கள்!

அவர்கள் கொட்டியாபுரக் குடலையடுத்த மணல் மேட்டிலே குடியேறியிருந்தாலும், 'காவும் பொழிலும் கழிமுகமும் புள்ளணிந்த ஏரியும் மல்கிய, கொட்டியாபுரப் பற்றிலே, மாவலித்தேவி செவிலியாய்ப் புரக்கும் கழனிகளிலே கணிசமான பகுதிக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தார்கள். அக்காணிச் சொந்தக்காரர்களின் வீட்டு முற்றத்திலே 'நெற்பட்டறை' இருக்கும்! இப்பெரிய புள்ளிகளை விட்டு விட்டால் மற்றவர்க்கெல்லாம் கிராமத்தைச் சூழ விருந்த காடுகளும், அக்காடுகளைத் திருத்திய 'மானம்பார்த்து பூமிகளும் பிதிரார்ஜிதம்!

இளக்கந்தை வெளி அந்த இரண்டிலும் அடங்காத 'இரண்டுங் கெட்டான்' பூமி. மாவலித்தேவி மகவாய்ப்புரக்கும் தாயாகிய தண்ணளியை, கட்டைபறிச்சான் கிராமத்தின் தெற்கு எல்லையாக் குடாக் கடலிலிருந்து உள்வாங்கி நீண்டு நெளியும் உப்பங்கழிக்கு அப்பாற் செய்து கொண்டிருக்கையில், கிராமமும் அதன் வடபகுதியும் கங்காதேவியின் கருணைக் கரங்கட்கு அப்பாற் பட்ட தாய் வரண்டேயிருந்தது, வரண்டுகிடந்த அந்தக்காட்டிலே, ஊரிலிருந்து பத்துமைலுக்கு அப்பால் எப்போதோ கட்டப்பட்ட அணைகளின் நடுவே குளம் என்ற பேரில் ஓர் பள்ளம், ஆவணிமாதத்திற்கு பிலமாய் வெடித்து வான்மழைக்காக ஆவென்று வரையைப் பிளந்து கொண்டேயிருக்கும், வாடையூதத்தொடங்கி மழைபெய்கையில், மார்கழி மாதத்தில் அப்பள்ளம் குளம் என்ற அந்தஸ்தைப்பெற்று நீர் நிரம்பி வழியத் தொடங்கிவிடும். அந்த நீரை நம்பிக் குளத்தின் அயலிலே இருக்கும் ஐம்பது ஏக்கர் வெளியில் தைமாதம் விதைப்புத் தொடங்கிவிடும்! குளம் நிரம்பாவிட்டால் 'மேற்கேபத்துப் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் ஓடும் கங்கையில் இருந்து வாய்க்கால் எடுத்து இந்தக் குளத்தை நிரப்ப எந்தப் பகிரதன் பிறக்கப்போகி

றான்? என்ற பெருமூச்சோடு குளக்கட்டின் மேலே கோயில்
சொண்டிருக்கும் அம்மனுக்குப் பட்டுச் சார்த்துவதோடு அந்நிலத்தை
நம்பி வாழ்பவர்கள் திருப்தியடைய வேண்டியிருக்குர்!

சென்ற ஆண்டு வானம் பொய்க்கவில்லை. இளக்கந்தைக் குளம்
நிரம்பியது. வழிந்தது. சிவஞானத்தின் தந்தையாரும் மற்றவர்களும்,
இளக்கந்தை வெளியைச் செய்கை பண்ணினார்கள். இப்போது அறு
வடைக்குத் தயாராகிவிட்டது.

வெள்ளை மாடுகள் பூட்டப்பட்ட கோணமலையின் வண்டி கிரா
மத்தின் மணல் ஒழுங்கைக் கூடாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது- வண்
டிக்குள்ளே சமைப்பதற்கும் தண்ணீர் எடுப்பதற்குமான பாத்திரங்
கள், ஒரு பையிலே கறிக்கான காய் வகைகள், உப்பு-புளி அடுத்தது
அரிசிச் சாக்கு' வண்டியோட்டிச் செல்லும் தன் தந்தையாருக்குப்
பக்கத்திலே, அரிசிச்சாக்கின்மேலே சிவஞானம் தூக்கக் கலக்கத்தோடு
குந்திக்கொண்டிருந்தான்.

சித்திரை மாதமானதால் இலை அசையவில்லை. காற்றாடவில்லை.
அட்டமி கழிந்த தேய்பிறையின் திராணியற்ற ஒளி கிழக்கு வானத்
தின் வெளுப்பிற்குப் போட்டியாக அப்பிராந்தியத்தையே அமுதப்
பிரவாகமாகக் முயன்று தோல்வியடைந்து கொண்டிருந்தது. வண்டி
மாடுகளின் சதங்கை ஒலிக்குப் போட்டியாக ஊர்ச் சேவல்கள் நீளக்
குரலெடுத்துக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. பாலை மரத்திலே அப்போது
தான் துயிலுணர்ந்த ஒன்று மெதுவாகக் கரையத் தொடங்கிற்று.

ஊரின் எல்லையைத் தாண்டிப் பழக்கப்பட்ட பாதையின்
வழியே நடந்து. வண்டி பாலைமரத்தடியை அடைந்தபோது கோண
மலை காளைகளின் மூக்கணங்கயிற்றை இழுத்துப்பிடித்து அதை நிறுத்
தினார். சிவஞானம் அதற்கான காரணத்தை அறியாதவராய் வண்
டிக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்தான். வைகறையின் மங்கலான ஒளி
யில் விண்ணங்குப்பற்றைகளும் காவிலாய்ச் செடிகளும் சுண்டம் புதர்
களும் கரும் பூதங்களாகக் காட்சியளித்தன. இடையிடையே காட்
டூக் கிழங்கு கல்லிய குழிகளிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட குருத்து மண்
வெண்மை கலந்த பழுப்பு நிறத்தில் மினுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

'அருவி வெட்ட என்று வர இருப்பவர்கள், சொந்தக்கார
ராகவே இருப்பினும் கூலிக்கே வருபவர்கள். அப்படி வருபவர்கள்
நாம் என்னதான் அவரசப்பட்டாலும், தங்கள் 'சித்தந்திரும்பி'
ஆறுதலாகப் பொழுது நன்றாக விடிந்தபின்னர்தான் வீட்டிலிருந்து
கிளம்புவார்கள்' என்ற நடைமுறை உண்மை கோணமலைக்கு நன்கு

தெரியும். ஆயினும் நேற்றுவருகிறேன் என்றவர்கள், இன்று வராமலே இருந்து விடுவார்களோ என்ற சந்தேகம் அவருக்குக் கிளம்பவே. தான் புறப்பட்டுவிட்டதை அவர்கட்கு அறிவுக்கும் முகமாகத் தன் இரு கைகளையும் கூட்டிப்பாம்பு விரல்களின் நுனியை மூக்கடியிற் சேர்த்து கூவென்று நீளக்குரலெடுத்துக் கூவினார். அவர் கூச்சத்தம் அந்தப் பிராந்தியம் முழுவதையுமே நிறைத்து எதிரொலித்தது.

அவர் கூவலைக் கேட்டதும் சிவஞானத்துக்கு அவனுடைய அம்மா 'பாலமரத்திலே இரவிலே பேய் கூப்போடுது' என்று தன்னைப் பயமுறுத்தியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

'ஆம்; சென்ற ஆண்டு வைகாசி மாதத்திற் பால மரம் பழுத்திருந்தது. மஞ்சள் மஞ்சளாய்க், கொத்துக் கொத்தாய்க் கண்ணைப் பறித்துக் கொண்டிருந்த பழங்களைப் பறிக்கச் சிவஞானமும் அவன் தோழர்களும் வந்திருந்தார்கள். ஒரு பெரிய ஆள் உயரத்திற்குக் கூப்பும் கவரும் இன்றி நெடுத்து மேலே கிளை பரப்பி நிற்கும் பால மரத்தில் வேலிக்கதியாற் தடிகளாற் கட்டிய ஏணியைச் சார்த்திக் கந்துகளில் ஏறிக் கொண்ட விசுவம் கிளைகளை ஒடித்து ஒடித்துக் கீழே போடச் சிவஞானமும் மற்றவர்களும் பழங்களை ஆய்ந்து வயிறு கொள்ளுமட்டும் சாப்பிட்டார்கள். பழத்தின் பால் உதடுகளிற் பிசையாக ஒட்டிக் கொண்டது. வயிறு முட்டி விக்கல் எடுத்தது. தண்ணீர் த்தாகம் நாவை வரட்டியது. அந்தக் கோலத்தில் வீடுபோய்ச் சேர்ந்த போதுதான் அம்மா சொன்னா.

"பால மரத்துக்காடா போனா, அங்கே பேய் நின்று இரவிலே கூப்போடுது இனிமேற் போகாதா" அம்மாவின் பேச்சுக்குப் பின்னால் அவனுக்குப் பால மரத்துப் பக்கம் வரவே பயமாக இருந்தது. ஆனால் விசிவலிங்கம் துணிச்சற்காரன்!

தந்தையாரின் கூச் சத்தத்திற்குப் பதிலாக ஊருக்குள்ளிருந்து இரண்டு மூன்று குரல்கள் கேட்டன.

சிவஞானம் எண்ணிக் கொண்டான்.

'அம்மா சொன்னது போல பாலமரத்திலே இரவிலே பேய்கள் கூப்போடுவதில்லை. தன் தந்தையாரைப் போன்ற வழிப் போக்கர்கள்தான் கூச் சத்தம் போடுகிறார்கள்.

தன் குரலுக்கு எதிர்க் குரல்கள் கேட்டதும், "அவர்கள் வெளிக்கிட்டு விட்டார்கள். நாம நேரத்தோட போய் எல்லாத்தையும் அடுக்குப் பண்ணவேணும்" என்று தன் பாட்டிற் சொல்லிக் கொண்டே காளைகளைத் தட்டி விட்டார் கோணுமலை.

சதங்கைகள் ஒலிக்க வண்டிக் காளைகள் நகரத்தொடங்கின. மிகக்கேவான் வெருப்பிற் செம்மை படரத் தொடங்கிற்று.

காப்பிரித்து நின்ற பாலைமரத்தைக்கடந்து அதற்கும் அப்பால் உள்ள புதர்களினூடே மணற் தடத்தில் இறங்கி அதற்கும் அப்பால் உள்ள சதுப்புநிலையத்திற் சளசளவென்று பாய்ந்து மேட்டிலேறி, வீரையும் முதிரையுமாக நெருங்கி நின்ற காட்டுமரங்களினூடே கல்லிலும் மரவேர்களிலும் ஏறி விழுந்து, சுதாரித்து நிமிர்ந்து சவாரி செய்த வண்டி, காலைச் சூரியன் கிழக்கு வானத்திலே இரண்டு பாகங்கட்கு ஏறித் தன் ஊசிக்கிரணங்களை முகத்திற் சுள்ளென்று குத்துகையில் இளக்கந்தைக் குளக்கட்டை அடைந்து விட்டது.

கோணாமலை வண்டியை விட்டிறங்கி, மாடுகளை அவிழ்த்து அவைகளை ஒரு வீரை மரத்திலே கட்டி வைற்கோற் கற்றைகளைப் பிரித்து அவைகட்கு முன்னால் விசிறிப்போட்டபின், அரிசிச் சாக்கைத் தலையிலே வைத்தவாறு, சட்டிபாளைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்த வாளியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தன் வயலின் குடிசையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். முழங்காலின் கீழே குதிரைச்சதை முறுக்கேறிக் கிடக்கும் வலிமை மிக்க தன் கால்களை கல்லிலும் கலட்டியிலும் அனாயாசமாத் தூக்கி, கருங்காலியாய் உருண்டு திரண்டிருக்கும் தன் ஆகிருதியின் கனத்தில் நிலமடைந்தையே அதிரவைத்துக் கொண்டு நடக்கும் தன் தந்தையரின் பின்னாற் சிவஞானம், அவர் நடைக்கு ஈடு கொடுக்க மாட்டாத வளைய் காய்கறிகள் இருந்த பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓட வேண்டியிருந்தது.

அப்படி ஓடுகையில், குளக்கட்டிலே மாட்டுக் குளம்புகள் பட்டுப் பிதுங்கிப் பிதிர்ந்து காய்ந்திருந்த மண் பொருக்குகள் அவன் உள்ளங்கால்களைப் பதம் பார்த்தன. எனினும் தன் ஆற்றாமையை வெளிக்காட்டாதவளைய்ச் சிவஞானம் தன் தந்தையின் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்தான்.

குளக்கட்டிற் சிறிது தூரம் சென்றபின் செங்குத்தாய்க் கீழிறங்கி பசும் புற்களுடோ மலடடித்துப்போய்க்கிடந்த ஒற்றையடித் தடத்தில் இறங்கிச் சில கவடுகள் வைத்தபின்னர் வயல் வேலியின் 'ஏறு கடப்பு'த் தென்பட்டது. சேற்றிலே நடப்பட்டிருந்த வேலிக்கதியாலை இடக்கையாற் பிடித்து, வேலியின் இந்தப் பக்கத்திலே நிலத்தில் ஊன்றப் பெற்று இடுப்பளவு உயரத்திலே வேலிக்கதியாலோடு சார்த்தப்பட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்த கவர்க்கம்பிலே வலக்காலை ஊன்றி, இடக்காலை முட்கம்பிக்குமேலாக வேலியின் உட்பக்கத்தில் இருக்கும் கம்பிற் தூக்கி வைத்து வேலியைக் கடந்து, வலக்காலை

நடைவரம்பிலே ஊன்றி இறங்கி வயல் வரம்பிலே நடக்கத் தொடங்கினார் கோணுமலை. தந்தையார் நொடிப் பொழுதில் இலாவகமாகச் செய்த இந்தக் கடத்தலை சிவஞானம் வெகு சிரமப்பட்டுச் செய்து நடைவரம்பிலே இறங்கியபோது கோணுமலை நடை வரம்பிலே வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார். சிவஞானம் தன் தந்தையைப் பிடித்து விடுவதற்காக வயல் வரம்புகளிலே வேகமாக—மிஷும் வேகமாக நடக்கையில் வரம்பிலே தலைசாய்த்தும் படுத்திருந்த நெற்கூலிகள் அவன் கால்களிற் சர சரவென்று உராய்ந்தன. புது வேளாண்மையின் 'சொர சொரத்த தாள்கள் காலிற்பட்டு மூழங்கால்வரை சுணைத்து அரிக்கத் தொடங்கியது. சிவஞானம் நடந்துகொண்டேயிருந்தான்.

முன்னே சென்ற அவன் தந்தையார் சற்றுத் தரித்து நின்று தன் வருகைக்காகத்தான் அவர் காத்து நிற்கிறார் என்றெண்ணிப் சிவஞானம் தன் நடையை இன்னமும் வேகமாக்கி ஓடினான். ஆனால் கோணுமலையோ வயல் வரம்பிலே நின்று கொண்டு, தாள் பழுத்துச் சரிந்து, நிலத்திலே வீழ்ந்து அலைஅலையாகப் படிந்து, கொத்துக் கொத்தான தன் குலைகளைக் காலைச் சூரியனின் மஞ்சட் சிரணங்களில் மினுக்கிக் கொண்டிருக்கும் தன் வயலை—அதன் விளைச்சலை நெஞ்சம் பெருமிதமடையப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

'இந்தமுறை அம்மன் கண்பார்த்தே விட்டான். புதிதாக வந்த 'கம இன்ஸ்பெக்டர்' விதைக்கும்படி வற்புறுத்திக் கூறிய 'முருங்கைக் காயன்' நன்றாகத் தான் குலை தள்ளியிருக்கிறது. எந்தக் குலையிலும் ஒரு பதரோ நீர்ச்சாவியே, பூச்சி குடியனோ இல்லாமல் அத்தனையும் கலீர் கலீர் என்றும் தங்கக் கட்டிகளாய்...

விதைநெல், மாட்டு 'விசக்களை' வெட்டுக்கூலி, சூட்டிப்புக் கூலி, சில்லறைச் செவவுகள் எல்லாம் போகப் பத்து அவணமாவது மிஞ்சும்'

என்ற அவர் சிந்தனை ஓட்டத்தின் முடிவிலே "தாயே, கந்திலும் களத்திலுமாக இருப்பது நல்லபடியாக வீடு வந்து சேர்ந்து விடவேண்டும்" எனப்பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். அவர்கைகள் அவரை அறியாமலே கூம்பிக் கொள்ள கண்கள் பரவசநிலையிற் கண்ணீருகுத்தன.

தந்தையாரின் மோனப் பிரார்த்தனை முடிவடைகையில் சிவஞானமும் அருகே வந்து சேர்ந்து விட்டான். கோணுமலை தன் மகனைக் கையிற் பிடித்தபடி வயல் நடுவே களத்து மேட்டிலே சடைத்து வளர்ந்திருந்த ஆத்தி மரத்தின் கீழிருந்த குடிசையை நோக்கி நடந்தார்

குடிசையை அடைந்த தந்தையும் மைந்தனும் தலைச்சுமையைக் கீழே இறக்கி வைத்தனர். கோணுமலை அடுப்பிலே சுள்ளிகளைக் கூட்டி இடையே தேங்காய்த்தும்பைச் செருகி, மடியில் இருந்த தீப்பெட்டியைத் தட்டி நெருப்புமுட்டினார். காலையாக இருப்பினும் சித்திரை மாதத்து இலையசையாப் பம்மலிலும் பொருமலிலும், பிரயாணத்தின் அலுப்பினால் வேர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கியது. சிவஞானம் தலையிலே கட்டியிருந்த துண்டை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்ட குடிசைக் கப்பிற் சார்ந்து கொண்டான். நெருப்பை முட்டித் தண்ணீர் கொதிக்க வைத்த கோணுமலை சுடச் சுடத் தேநீர் தயாரித்து முடித்தபோது குறுக்கு வழியாக வந்த வெட்டுக் காரர்களின் தலைகூறுப்பு ஏறு கடப்பிலே காணப்பட்டது.

அவர்கள் எல்லாரும் வந்து சேந்ததும் சிரட்டைகளில் ஊத் தப்பட்டிருந்த தேநீரை இரசித்துக் குடித்தார்கள். குடித்து முடிந்ததும் தங்கள் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு அருவி வெட்டுவதற்காக வயலிலே இறங்கினார்கள். சிவஞானமும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு 'தாள்க்கத்தி'யுடன் வயல் 'வரவை'க்குள் இறங்கினான்.

'நீயும் வெள்ளாம வெட்டப் போறியா? என்ற தந்தையின் கேள்விக்குச் சிவஞானம் சிரிப்பை பதிலாகச் சிந்துகையில், வேளாண்மை வெட்ட வந்தவர்களில் ஒருவரான சிவராசா சொன்னான்.

'என்ன அத்தான் இப்படிக் கேக்கிறீங்க, இந்த வேலையெல்லாம் இப்பவே, நம்மோட இருந்து பழகாட்டாகத் தம்பி எப்ப பழகப் போறான்'

கோணுமலை இதற்குப் பதிலே சொல்லவில்லை. வெட்டுக்காரர்கள் எட்டுப்படுடனும் சேர்ந்து சிவஞானமும் அருவி வெட்ட ஆயத்தமானான்.

வயலில் இறங்கிய எல்லோரும் நெற்கதிர்களை இரண்டு கைகளாலும் தொட்டு மானஸிகமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு கிறுகிறென அரிவாளை வீசத் தொடங்கினார்கள். கிழக்கிலே சூரியக்கோளம் கிறுகிறென மேலேறித் தன் கொடுங்கிரணங்களால் அவர்களின் கன்னங்களைப் பொசுக்கியது. புது வேளாண்மையின் கோரமான கணைக்குப் பாதுகாப்பாக அவர்கள் எல்லாருமே தரித்திருந்த பழைய முழக்கைக் காக்கிச் சட்டைக்குள்ளே, அவர்கள் உடல்கள் சித்திரைப் புழுக்கத்தில் உருகிக்கொண்டிருந்தன. சற்று நேரத்திலேயே அவர்கள் அணிந்திருந்த சட்டைகள் தெப்பமாக நனைந்து உடலோடு ஒட்டிக்கொண்டு விட்டன. கணையையும் தினவெடுத்துச் சொறியச் சொல்லும் அரிப்பையும் சட்டை செய்யாமல் குனிந்த குனிவில்,

கத்தியின் வளைவுக்குட் கதிர்த்தாள்களைக் கோதிக், கத்திக்குள் அடங்கிய தாள்களை இடக்கையின் பிடிக்குட் சிக்கவைத்து ஒவ்வொரு பிடியும் நிரம்பியதும் கத்தியோடு அடை அணைத்துப் பின்னூர் திரும்பிக் கதிர்த்தாள்களை 'உப்பட்டி'யாகப் போட்டவாறு, அணி அணியாய் அருவி வெட்டிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னேறினர்.

‘வெட்டும் வெட்டை மதியம் திரும்புவதற்கள் வெட்டிவிட வேண்டும்; மதியந்திரும்பிச் சாப்பிட்டுவிட்டால் அதன்பின் வேலை ஓடாது”

என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் மூசு மூசு என்று வெட்டிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். கதிர்த் தாள்கள் அறுபடும் ‘கரூர் கமுர் என்ற ஓசையைக் தவிர அந்த வயல் வெளியிலே வேறு எந்த ஓசையும் இல்லை. வெதுவெதுப்பும், இறுக்கமுமான சித்திரையின் நிச்சலனம் மதியந் திரும்பினால் கொண்டலின் அசைவில் சற்று இளகலாம். அது வரை ஒரே வெப்பம்... புழுக்கம்.

கதிர் அறுத்துக் கொண்டிருந்த சிவஞானம், திடீரெனக் கையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு ‘ஐயோ’ என அலறினான். இடக்கை உள்ளங்கையின் கீழ்ப்பகுதியில் சின்னிவிரலுக்குக் கீழுள்ள சதை மேட்டில் கருக் கரிவாள் வெட்டியதினால் இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வேளாண்மைச் சுணையின் அரிச்சலோடும், சித்திரைப் புழுக்கத்தின் அகோரத்தோடும் வெட்டுக்காயம் ஏற்படுத்திய எரிச்சலிற் சிவஞானம் துடிதுடிப்பதைக் கண்ட அவன் தந்தையார், தன் சமையலைப் போட்டது போட்டபடியே விட்டு விட்டு வயலுக்குள் வடி வந்தார்.

சிவஞானத்தின் கையைத் தூக்கிப்பார்த்துக் “கள்ள வெட்டுக் காயம் அத்தான்” என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்ன சிவராசா, விரைந்து சென்று நீர்க்கரையிலே செழித்து வளர்ந்திருந்த ‘கையறுப்பான்’ என்ற தொடக்கறுத்தாள் இலைகளைப் பிடுங்கி வந்து சொட்டுத் தண்ணீர் விட்டுக் கசக்கிக் காயத்தில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டே “இதுதானா இளந்தாரிர கெட்டித்தனம்” என்று கேட்ட போது சிவஞானம் அவமானத்தாற்குன்றிப் போனான், ஆயினும் அதற்குமேல் அவனால் வேலை செய்யமுடியவில்லை. மெதுவாகத் தந்தையோடு வயலை விட்டுக் கரையேறிக் குடிசையை அடைந்தபோது கோணுமலை சொன்னார்.

“இதுக்குத்தான் நான் சொல்றன் கவனமாகப்படி. நாங்க இந்தக் காட்டிலயும் கரம்பிலயும் கஷ்டப்பட்டு என்ன சுகத்தைக் கண்டம். நீயெண்டான படிச்சு ஒரு வாத்தியாரா வந்திரு”

வெட்டுக்காயத்தின் வேகனையோடு சிவஞானம் தன் தந்தையார் சொன்னதைக் கேட்டபோது, நான்கு மாதங்கட்கு முன்னால் நடந்தவைகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

'தைமாதம் பிறக்கப்போகின்றது. பொங்கலுக்கு இன்னமும் ஏழே ஏழு நாட்கள்தான் இருக்கன. இளக்கந்தைக்குளம் நிரம்பி வான்போடத் தொடங்கிவிட்டது. அக்குளத்தை நம்பிப் பயிரிடத் தயாராக இருந்த கமக்காரர்கள் எல்லாரும் கடாப்பிணையல்களோடு 'வயலடிக்க' வந்துவிட்டார்கள். பொங்கலுக்கு முன்னூற பெருமிதியாவது மீதித்து விடவேண்டும் என்ற அவசரம்.

சிவஞானமும் தன் தந்தையாரோடுகூட வயலுக்கு வந்திருந்தான். கூலியாட்கள் வேறு மூன்றுபேர்!

ஒவ்வொரு வரவைக்குள்ளும் படம் புனைய நிரைக் கட்டி வைத்து, அந்தச் 'சிலுவு' தண்ணீரில் கடாப்பிணையல்களை விட்டு வயலை உழக்கத் தொடங்கினார்கள். பழக்கப்பட்ட கடாக்கள் வயலைச் சேரூக்கும் முகமாக ஹே ஹே, என்ற கட்டைக்குாலுக்கு முன்னே நடந்து, 'ஹோ ஹோ ஹோ' என்ற நீளக்குரலுக்கு வலம் வளைந்து திரும்பி நடப்பது சிவஞானத்திற்குப் புதுமையாகவும் வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. ஒரோர் நாளையில் தனக்குப்பாடம் நன்கு விளங்கா விட்டாற் 'கிடாமாடு' என்று தன்னைத்திட்டும் மிஷன் பாடசாலை ஞானமுத்து வாத்தியாரின் உலக அநுபவத்தையிட்டு அவனுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது. இந்த மாடுகட்கா அவர் அறிவில்லை என்ற கிரூர்!

ஆனால் உற்சாகத்தோடு மாடுவளைத்துக்கொண்டிருந்த சிவஞானத்திற்குச் சில மணி நேரத்துள் அலுப்புத்தட்டத் தொடங்கிற்று. கட்டிய நீரின் அடியிலே தரையோடு தரையாகப் படர்ந்திருந்த தொட்டாச் சிணுங்கியின் முட்கள் அவன் கால்களை நன்றாகப் பதம் பார்த்துவிட்டன. கீறிக் கிழிபட்ட அக்கால்களைத் தூக்கி மேலே ஒரு அடி கூட வைக்க அவனால் முடியவில்லை. எனவே மாடு வளைப்பதை விட்டு விட்டு வெளியேறினான். ஆனால் அவன் சந்தையாரும் மற்ற இருவரும் எவ்விதச் சிரமமுமின்றி மாட்டை வளைத்துக்கொண்டேயிருந்தனர். காட்டிலே இராமரின் பாதங்கள் பட்டபோது "காயெரி கனலுங்கற்கள் கள்ளுடை மலர்களே போல்" குழைந்து தோன்றிற்றும் என்று அவன் 'இராமர் கதை' என்ற நூலிலே படித்திருந்தான். அதைப்போலவே 'விவசாய ராமர்களின்' கால்பட்டதும் தொட்டாச்சிணுங்கி முட்கள் பூக்களாகிவிடுகின்றனவா? என்று எண்ணியபடியே வயல் வரப்பில் இருந்து கொண்டு முட்கள் கீறிக் கிழித்த தன் பாதங்களைத் தடவிக்கொண்டிருந்தான். அப்போதும் தந்தையார் சொன்னார்:

'இதுக்குத்தான் நான் சொல்றன் கவனமாப்படி, நாங்க எல்லாம் மாடெண்டும் வயலெண்டும் திரிஞ்சு என்ன சுகத்தைக் கண்டிற்றம். நீயெண்டான நல்லாப்படிச்சு ஒரு வாத்தியாரா வந்திடு'

ஆம்; அப்பாவின் வாழ்க்கை இலட்சியமேதான் நன்றாகப் படித்து ஒரு வாத்தியாராக வந்துவிட வேண்டும் என்பதுதானா? என்று எண்ணிக் கொண்ட சிவஞானம் அலுப்பிலும் வேதனையிலும் அப்படியே அரிசிச் சாக்கிற் தலைவைத்துப் படுத்தபடியே நித்திரையாகிவிட்டான். மதியச் சாப்பாட்டிற்கு அவனைச் சிரமப்பட்டு எழுப்பவேண்டியிருந்தது.

நாட்கள் உருண்டன. பிரபஞ்சத்தை நிறைத்து நின்ற இலையசையாப் பம்மலும் பொருமலும் திரிந்து தலைக்கச்சான் வீசத் தொடங்கையில் மழையும் பெய்தது. ஆயினும் அந்த வருடம் பாலைமரம் பழுக்கவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகட்கொரு தடவை முறை வைத்துத்தான் பழுக்கும் என்ற விவகாரம் சின்னவனான விசுவத்துக்கும் தெரிந்திருந்ததால் அம்மரத்திற் பழம் பிடுங்குவோ, அல்லது பழந்தின்ன வரும் புரக்களைச் சுண்டுவில்லாற் குறி வைத்துத் தெறித்துக் கொல்லவோ சிறுவர்கள் எவரும் பாலைமரத்துப் பக்கம் வரவில்லை, ஆயின் கச்சான் காற்று அனற்காற்றாய் முற்றி அருகிருந்த பற்றைகளும் பறுகுகளும் சருகாக உலர்ந்து காயத் தொடங்கியபோது அப்பாலைமரம் மட்டுமே ஊரவர்க் கெல்லாம் 'கோடையிலே இளைப்பாறிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர் தருவாய்க்' காம்பீரித்தது. விறகு பொறுக்கிய பெண்கள் அதன் நிழலிலே பொறுக்கிய விறகுகளை ஒன்று சேர்த்துக் கட்டினார்கள். வயலிற்கும் காட்டிற்கும் சென்ற ஆண்கள் அம்மரத்தின் குளிர் நிழலிலே இளைப்பாறிச் சென்றார்கள். பக்கத்திலே காவலின்றியிருந்த தென்னந்தோட்டங்களில் திருட்டுத்தனமாக இளநீர் பிடுங்கிய சிறுவர்கள், விராலிப் பற்றைமறைவிலே இளநீர்களைக் குடித்துவிட்டுப் பாலைமர நிழலிலே சுவாபூதியாகப் படுத்துறங்கினார்கள். இளக்கந்தை வயலிலிருந்து நெல் ஏற்றிவந்த கோணமலையும் அம்மரத்தின் கீழே வண்டியை நிறுத்தித் தன் ஸெள்ளை மாடுகளை ஆதுரத்தோடு முதுகிற் தட்டிக் கொடுத்தார்!

அந்த ஆண்டு இளக்கந்தை வயல் நன்றாகவே விளைந்திருந்தது. அதன் பலனாக, இரண்டு அறைகளோடு விசாலமான முன்மண்டபமும் கொண்டிருந்த கோணமலையின் வீடு, வெளிப்புறத்திலும் நீறு பூசி வெள்ளையடிக்கப்பட்டது. அவரது பழைய வண்டி செப்பனிடப்பட்டுப் புத்தம் புதியதே போலத் திருத்தப்பட்டது. அது மட்டுமல்ல. மாவலி நீர் பாயும் "இறையால் தீவு" வெளியிலே அவர்

குத்தகைக்குக் கொடுத்திருந்த மூன்று ஏக்கர் நிலத்தையும் கடன் படாமலே விதைக்க முடிந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் சந்தசாமி கோவிலின் ஆடி உற்சவத்தில் அவரதும் அவரது சகோதரர்களதும் உபயமான நாலாந் திருவிழாவில் வல் வெட்டித்துறையிலிருந்து சின்ன மேளம் எடுப்பித்த செலவையும் வாண வேடிக்கை கரட்டிய செலவையும் தன்னந்தனியனாக அவராற் பொறுப்பேற்க முடிந்தது. இதுவரை கோணுமலையாக இருந்த தன் தந்தையார், அந்தத் திருவிழாவின் பின் கோணுமலையார் ஆகிவிட்ட பெருமையைச் சிவஞானத்தால் உணரவும் முடிந்தது!

அடுத்த ஆண்டு தை மாதம் சிவஞானம் இளக்கந்தை வயலுக்குப் போகவில்லை, ஏழாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்த அவன் பக்கத்துப் பட்டினமான மூதூர்ப் பாடசாலை ஒன்றிலே சேர்ந்து எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். காலையில் எழுந்து மூன்று மைல் தூரம் நடந்து பாடசாலைக்குச் சென்று மதியந்திரும்ப மீண்டும் ஆயாசத்தோடு வீட்டுக்கு மீளும் தன்மைந்தனின் சிரமத்தை உணர்ந்த கோணுமலையார் சிவஞானத்திற்கு “இரண்டாங்கையான்’ துவிச்சக்கர வண்டி ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தார். சிவஞானமும் மாப்பிள்ளை போலத் துவிச்சக்கர வண்டியிற் பாடசாலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் அப்படிச் சென்று கொண்டிருந்தது ஊரவர் பலருக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. அருவருப் பாகவும் இருந்தது. கோணுமலையின் நெருங்கிய உறவினனான சிவராசா,

“என்னத்தான்! உனக்கு இவன் மட்டுந்தானா ஓர ஒரு பிள்ளை? இவனுக்குக் கீழ் நாளைக்குக் குமராப் போறதுகளே இரண்டு இருக்கு. சைக்குதவியான பயலை இப்படிச் செல்லக் கொடுத்து வளர்த்தால் எப்படி உருப்படப் போறும்? நாம என்ன படிச்ச ஏசுண்டு வேலையா பாக்கப் போறம். பயலத் தன் போக்கில விடாமல், பிடிச்ச உண்டுட காலக் கையை ஆட்டப் பழக்கு.”

என்று உரிமையோடு ஆனால் மனத்துள் குயையோடு கடிந்து கொண்டான்.

“இவன்படிச்சிக் கிழிக்கத்தான் போறன்” வேறுசிலர் ஏளனமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள் செய்யத்தகாத ஒன்றைக் கோணுமலையார் வலிந்து செய்வதாக ஊரிலே எல்லாருமே குறைப் பட்டுக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் தன்னில் உக்கிரமாக மோதும் அலைகளைத் தன் மடியிலே வாஞ்சையோடு ஏற்றும், பின்தன்னியும் கலங்காமலும் கரை

யாமலும்நிற்கும்கடற்கரையைப் போலக் கோணமலையாரும் ஊரவர் கருத்தைஏற்றும் ஏற்காததுமாய்த் தன் போக்கில நிலை கொண்டிருந்தார்.

கால ஓட்டத்தில் சிவஞானம் கிணற்றங்கரையில் நிமிர்ந்து வளர்ந்து புதுப்பானையை வீசத் தயாராக இருக்கும் இளங்கழகைப் போல நெடுத்து வளர்ந்து விட்டான். வேஷ்டியைச் சண்டிக்கட்டுக் கொண்டு தெம்மாங்கு பாடியபடி மாடுபிடிக்கச் செல்லும் கிராமத்துப் பையனாக இல்லாமல் நாகரீகமாக உடுக்கவும், தனக்கு வயதில் மூத்தவர்களோடு மரியாதையாகப் பேசவும் — ஏன் தர்க்கம் பண்ணவும் தெரிந்திருந்தான். கிராமத்தில் நடக்கும் நல்லதும் கெட்டதுமான காரியங்களிற் கலந்து கொண்டு தேவாரமும் திருவாசகமும் பாடியபோது அவன் மதிப்பு உயரத்தான் செய்தது. அவ்வப்போது அரசாங்கக் காரியாலயங்களிலிருந்து வரும் கடிதங்களைப் படித்துச் சொல்லவும் அதற்குப் பதில் எழுதவும் ஊரவர் பலருக்கு அவன் உதவி தேவையாக இருந்தது. இந்த நிலையில பெருமையும் பெருமிதமும் கொண்டிருந்த கோணமலையார், நான்காம் வருடத் தொடக்கத்தில், சிவஞானம் “நான் எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியடைந்து விட்டேன்” என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தபோது செயற்கரிய செயலைச் சாதித்து விட்ட பெருமிதத்தில் ஆனந்தக் கண்ணீரோடு தன் மைந்தனை அணைத்துக் கொண்டார். அன்றைய தினத்தைப் பெருவிழாவாகவே தன் வீட்டிற் கொண்டாடினார்.

அன்று, உள்ளூர் மிஷன் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியரும் கோணமலையாரின் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். பால்ய வகுப்புகளிற் தன்னிடம் சல்லிகற்ற சிவஞானத்திற்குத் தன் வாழ்த்துதல்களைத் தெரிவித்த ஞானமுத்து வாதியார் தான் ஆசிரியரானதன் பயனையே அடைந்து விட்டதைப் போலப் பெருமைப் பட்டுக் கொண்டார்!

ஆமாம் மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்து, கடந்த பத்து ஆண்டுக் காலமாக அந்தக் கிராமத்தையே தன் சொந்த ஊர் போல ஆக்கிக் கொண்டு வாழும் அவர் பாடசாலைக்கும் கிராமத்திற்குமாகச் சாதித்து விட்ட சாதனைதான் என்ன? கிராமத்தவர் பலருக்கு அவர் எழுத்தறிவித்த இறைவனாக இருக்கலாம். ஆனால் அவரிடம் படித்த எவ்வைது அந்தக் கிராமத்திலோ அல்லது வெளியிலோ ஒரு சின்ன உத்தியோகத்திற்கு கூட இல்லையே என்பது அவர் மனதில் நீண்ட நாளாகவே இருந்து கொண்டிருந்தது. இன்றைக்குத்தான் அந்த ஊரிலே அவர் மாணவன் என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவன் எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்து கொண்டிருக்கிறான்!

அந்தப் பெருமையிற் திளைத்திருந்த ஞானமுத்து வாத்தியாயர் கோணமலையாரிடம் சொன்னார்.

“நம்ம பாடசாலையிலே இந்த மாதத்தில் ‘அனுவல்’ நடக்கும். அதிலே இன்னும் ஒருவருக்குச் சராசரி வரும். அந்த இடத்துக்குச் சிவஞானத்தைத்தான் எடுக்க வேணும். நான் ஒரு கடிதம் தருவேன். அதைக்கொண்டுபோய் மட்டக் களப்பில் மனேஜரிடம் கொடுத்தால் அவர் உடனேயே உங்க மகனுக்கு உத்தியோகம் கொடுப்பார்.”

கோணமலையாருக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. தன் மைந்தன் அப்பழுக்கற்ற வெள்ளை வேட்டியும் நீளக்கைச் சட்டையும் அணிந்து, காற் செருப்புகள் தாளமிசைத்துக் கட்டியங் கூறப் புத்தகங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கிராமத்துக் கிரவல் ரோட்டிலே தன் வீட்டிலிருந்து பாடசாலைக்கு செல்வது போன்ற பொய்ம்மாயத் தோற்றத்தை மனதிலே கற்பித்துக் கொண்டார், ஊரவர்கள் எல்லாரும்-வயது முதிர்ந்தவர்கள் கூடத் தெருவாற்தன் மகன் நடந்து செல்சையில் தோளில் இருந்த சால்வையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மரியாதையாக ஒதுங்கி நடப்பது அவர் மனக் கண்களிலே பளிச்சிட்டது. அரிவரி வகுப்பு மாணவர்கள் தன் மகனைச் சூழ்ந்து கொண்டு ‘புது ஐயா, புது ஐயா’ என்று சுத்துவது மானஸீகமாக அவர் காதுகளிற் கேட்டது. அந்தச் சொர்ப்பனா சுகத்தை அவரை அனுபவிக்கும்படி விட்டு விட்டு ஞானமுத்து வாத்தியார் போய்விட்டார்.

ஆயினும் அவர் அவ்விஷயத்தை மறந்தே விடவில்லை. பாடசாலையின் வருடாந்தத் திரட்டு முடிந்த அடுத்த நாளை, இப்பாடசாலையில் இன்னும் ஒரு ஆசிரியருக்குச் சராசரி இருக்கிறதெனவும், அவ்விடத்திற்கு உள்ளூரிலேயே எஸ். எஸ்.சி சித்தியடைந்திருக்கும் சிவஞானத்தை நியமிப்பது பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியம் எனவும் அது ஊரவர்க்கும் திருப்தியாக இருக்கும் எனவும் மனேஜருக்குக் கடிதம் எழுதி, அக் கடிதத்தைக் கொண்டு போய்க் கோணமலையாரிடம் கொடுத்து, உடனே சிவஞானத்தை மட்டக்களப்பிற்கு அனுப்பி மனேஜரிடம் கடிதத்தைச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

சிவஞானமும் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மனதிலே இன்பக் கனவுகளோடு அடுத்த நாட்காலையிலேயே மட்டக்களப்பிற்குப் புறப்பட்டான்

யமன் திக்கான தென் திசையை நோக்கிச் 'சிவனே' என்றோடிய 'ஈஸ்ரணபஸ்' தன் கட கடப்பையும் தட தடப்பையும் நிறுத்திக் தன் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டபோது மட்டக்களப்பு நகரின் தெரு விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு விட்டன! சரிக மாமபா, மபத நீ நிசா, எனப் பாலை பாடும் நீரர மகளிர் வாழ்வதாக விபுலா னந்த அடிகள் குறிப்பிடும் மட்டக்களப்பு வாஷியின் நிர்ச்சலனமான நீர்ப் பரப்பில் மின் விளக்குகளின் ஒளி பிரதி பலித்துக் கொண்டிருந்தது!

வஸ்ஸிலிருந்து இறுங்கிய சிவஞானம் வாவிக்கரையோரமாகக் கண்வைத்த தொலைவுக்குத் தொடர்ந்து செல்லும் மின் விளக்குகளின் வரிசையையே வைத்த கண் வாங்காமற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்!

'ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்' என்ற வாக்கியம் என்ன காரணத்திற்காக வழங்கி வருகின்றதோ, ஆறாற் பெரு நிலத்திலிருந்து புளியந்தீவைப் பிரித்து ஆலவாயை வளைத்த அரவமாய் வளைந்து கிடக்கும் வாவி மட்டக்களப்புப் பட்டினத்தை அழகு செய்ய அந்த அழகே அதன் சுயமாய், அந்தக் கீழைக்கரைத் தலை நகர் அந்திமயக்கத்தின் மஞ்சள் ஒளியில் காவிய காலத்துப் பூம்புகார் போலவே அப்பட்டினத்தை முதன் முறையாகத் தரிசித்த சிவஞானத்தின் கண்களிற் தோற்றமளித்தது. அந்த அழகு மயக்கில் சிலநேரம் தன் கண்களை லயிக்கவிட்டிருந்த சிவஞானம் தீவையும் பெரு நிலத்தையும் இணைத்த பாலத்தைப் பார்த்தான். பாலத்தின் மதகுகளில் திரைப்பட விளம்பரங்கள் ஒட்டப் பெற்றிருந்தன. சிவஞானம் விளம்பரங்களைப் படித்தான்.

'காலம் மாறிப்போச்சு' என்றபடம் இம்பீரியல் படமாளிகையில் ஓடிக்கொண்டிருப்பதாக ஒரு விளம்பரம் சொல்லிற்று!

அவ்விளம்பரத்தைக் கண்டதும் மூதூர்ப் பாடசாலையிலே அவனுக்குச் சரித்திர பாடங் கற்பித்த பென்னம்பலம் மாஸ்ரரின் ஞாபகம் வந்தது. அவர் ஒருநாள் ஆவேசத்தோடு சொன்னார்.

பொருளற்ற புராணக் குப்பைகளைப் படமாக்கிக் கொண்டிருந்த தமிழ் சினிமாக்காரர்கள், அதன் பின்னாற் சரித்திரப் பாடங்கள் என்ற நினைப்பில் சரித்திரமும் அல்லாத புராணமும் அற்ற இரண்டுங் கெட்டான் கதைகளைத் தயாரித்து அக்கதைகளிடையே கனகவிசயன் தலையிலே கல் சுமத்திய கதையையும், இமயத்திலே மீன் 'பொரித்த' கதையையும் சுதாபாத்திரங்களின் வாயிலாகப் பேசவைத்துத் தமிழனுக்கும் தமிழுக்கும் பெருமை தேடிக்கொண்டுவிட்டதாகச் சுயதிருப்தி கொள்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் கோட்டிலே

அர்த்தமற்ற அடுக்குத் தொடர்களைப் பொழிந்து தள்ளுவதுதான் சமூகக் கதை என்று எண்ணித் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இந்த நிலையிற் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியை — அவ்வளர்ச்சிமூலம் அடைய வேண்டிய சமுதாய மாற்றத்தைவிளக்குவதாய், 'காதல் கூதல்' என்று தமிழ்ப் படத்திற்கே மட்டும் சொந்தமான அசட்டுத்தனங்கள் ஏதுமின்றி ஓர் தெலுங்குக் கதையைத் துணைச்சலோடு படமாக்கியிருக்கிறார்கள். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாற் காலம் மாறிப்போச்சு' என்ற அந்தப் படத்தை நீங்கள் எல்லாரும் பார்க்கவேண்டும்"

அவர் பேச்சு ஞாபகம் வரவே மனேஜரிடம் சென்று தான் வந்த வேலையை முடித்துக் கொண்டதும் இரண்டாங் காட்சிக்காவது படம் பார்க்கச் செல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டவனாக, ஞானமுத்து வாதியார் கற்பித்திருந்த குறிப்புகளின் பிரகாரம் மனேஜரின் வீட்டை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான்.

புளியந்தீவுப் பாலத்தின் இரு கரைகளிலும் வாழ்க்கையின் பல் வேறு நிலைகளில் இருந்த பலர் 'காற்று வாங்குவதற்காகக்' கூடி நின்றார்கள். இளைஞர்களான சிலர் பாலத்தின் கம்பிகளிற் பிருஷ்ட பாகத்தை மெதுவாக இருத்திக் கீழ்க் கம்பிகளிற் காலை ஊன்றி தங்கள் நிலையைச் சமனப் படுத்திக் கொள்வதற்காக முதுகைக் கூனாக்கி முன் வளைந்து சர்க்கஸ் வித்தை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்திக் கருமை படர விழித்துக்கொண்டு விடும் பட்டினத்து அழகு, முகப்பூச்சுக்களின் இலவசவிளம்பரமாய் பாலத்துக் கம்பிகளிற் குந்திக் கொண்டிருக்கும் இளைஞர்களை அருவருத்து ஒதுங்கிக் கொண்டு பாலத்தின் இரு கரைகளிலும் வழிந்துகொண்டிருந்தது!

சிவஞானம் நடந்துகொண்டேயிருந்தான். சற்றுமுன்னே பூம் புகாராகக் காட்சியளித்த மட்டக்களப்பு நகரின் துர்க்கந்தம் அவன் மூக்கைத் துளைக்கத் தொடங்கியது. நகருக்கு அழகூட்டும் இந்த வாழிக் கரையா, நகரின் குப்பைகளைக் கொட்டும் குப்பைத் தொட்டியாகவும் அமைய வேண்டும்? என்று மனம் வெதும்பியவனாய் நடந்த சிவஞானத்திற்கு பாலத்திலே வெள்ளை வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்து நிற்கும் பலர் உடையிலே மட்டும் அல்ல; பாலையும் நீரையும் பிரித்துப் பாலையே குடிக்கும் அன்னத்தைப்போல குப்பைக் குழியிலே இருந்து வரும் காற்றைப்பிரித்து வாவி நீர்ப் பரப்பிலிருந்து வரும் சுத்தக் காற்றை மட்டுமே சுவாசிக்கும் அமானுஷ்ய சாதனை படைத்தவர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டே அந்த எண்ணம் அவனுக்கே சிரிப்பைத்தர மனேஜர் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவன்

மனேஜரின் இருப்பிடத்தைத் தேடிப் பிடித்த போது, மாதா கோயிலிலே செத்தவர்களை நினைந்து பிராத்திப்பதற்காக அடிக்கப்படும் 'இளைப்பாற்றி மணி ஒலித்தது.

அவன் மனேஜர் வீட்டை அடைந்தபோது செத்தவர்களை நினைந்து பிரார்த்திப்பதற்காக ஒலிக்கும் இளைப்பாற்றி மணி விட்டு விட்டு ஒலித்தது!

அந்த ஒலி அடங்கியபோது, தன் அறையின் முன்னூற் தாழ்வாரத்திலே கையிற் செப்பப்பட்டகத்தோடு உலாவிக்கொண்டிருந்த சுவாமியாரிடம், சிவஞானம் அடக்க ஒடுக்கமாக ஞானமுத்து வாத்தியார் கொடுத்த கடிதத்தை நீட்டினான், சிவஞானத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்த பாதிரியார் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தார்.

சிவஞானத்தின் இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கிற்று.

கடிதத்தைப் படித்த பாதிரியாரின் முகத்தில் எந்தச் சலனமுமே ஏற்படவில்லை. ந்யம நிஷ்டைகளாற் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுவீட்ட பற்றற்ற தன்மையே!

சிவஞானம் ஆவலோடு அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கடைசியாகப் பாதிரியார் சொன்னார்

“தம்பி விஷயம் பிந்திப்போய் விட்டது. நான் அந்த இடத்திற்கு ஏற்கனவே ஒருவருக்கு வாக்குப் பண்ணிவிட்டேன், இப்போது ஏதும் செய்ய முடியாது”

அவர் கூறிய வார்த்தைகள் சிவஞானத்தைக் கல்லாய்ச்சமைத்து விட்டனவோ! அவன் உள்ளுனர்வுகள், மனத்துடிப்புகள் எல்லாவற்றையுமே ஸ்தம்பிக்கச் செய்து விட்டனவோ! சிவஞானம் அடித்து வைத்த சிலையாக அப்படியே நின்றான்!

இருவரும் நின்றனர்.

அறைக்குள்ளே மேசை மணிக்கூட்டிலிருந்து வந்த டிக் டிக் என்ற சப்தம் மட்டும் அவர்கள் இருவரது மெளனத்திற்கும் பகைப் புலமாக மோனத்திருந்த அந்த நிமிடங்களை வினாடித் துண்டுகளாக வெட்டி வெட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தது. அம்மெளனத்தைக் கலைப்பதாதிரியார் மீண்டும் சொன்னார்:

“தம்பி ஏன் நிக்குறாய்? இப்போது ஒன்றுமே செய்ய முடியாது இன்னமும் இரண்டு மூன்று மாதங்களிற் திரிகோணமலை பகுதியிலே வேறு பாடசாலைகளிற் புதிய இடங்கள் வரலாம் அப்போது உம்மைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது நீர் போகலாம்”

இப்படிச் சொன்ன பாதிரியார் மீண்டும் தன் செபப் புத்தகத்தை விரித்துக்கொண்டு உலாவத் தொடங்கினார். உலகக் கவலைகளிலிருந்து விடுபட்டு நினைக்க மாத்திரத்திற் கடவுளோடு உறவாடவும் பேசவும் அவர் பயிற்சியளிக்கப்பட்டவர்!

ஆனால் அவர் வார்த்தைகளினால், ஒங்கி உயர்ந்து நின்ற கோயிற் கோபுரம் அப்படியே வீழ்ந்து நசுங்கிவிட்டதுபோலவும், காலடியிலே நிலம் பிளந்து அப்படியே தன்னை விழுங்கிவிட்டது போலவும் இருந்தது சிவஞானத்திற்கு. மனக் கோட்டைகள் நெற்றுங்கி வீழ்ந்த அதிர்ச்சியில் அடுத்து என்ன செய்வது என்ற பிரக்ஞையே அற்றவனாக மீண்டும் வந்த வழியில் நடக்கத் தொடங்கினான். மின்சார விளக்குகளின் ஒளி வெள்ளத்தில் முக்குளித்துக் கொண்டிருந்த பட்டினத்துத் தெருக்களிலே அவன் சென்ற வழி மட்டும் இருட்டாகவே இருந்தது. செல்லும் இடமும் இருட்டாகவே இருந்தது. சித்தையே இருண்டுவிட்டதே.

★

உங்கள் அச்சவேலைகள்

★ தமிழ்

★ கிண்டி

★ English

★ संस्कृतम्

எந்தவிதமாதிரியில் செய்யப்பட வேண்டும்

ஆசர்வாதம்

அச்சகம்—புத்தகசாலை

32, கண்டிவீதி — யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி 274

'உபயம்'

இ. இராசரத்தினம்

குதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் அக்கினிச்சவாலையாக அகிலத்தைச் சுட்டெரிக்க,-

ஆறு.குளம், நீர் நிலை எல்லாம் அதன் உக்கிரத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் உருவழிந்து ஆவியாகி ..

நீர் வற்றிய நிலம் வானத்தில் இருந்து எதையோ எதிர்பார்ப்பதுபோல கிலம், கிலமாக வெடித்துப் பிளந்தது ..

வரட்சி தாங்கமுடியாமல் பயிர் பச்சை எல்லாம் செத்துக் கருக, நாட்டின் வளப்பும், செழிப்பும் குன்ற, பசி பிணி தலையெடுத்தது!

இது.—

தெய்வத்தின் குறைபாடென்றனர் சமயாசாரிகள்
சூயற்கையின் குறைபாடென்றனர் அறிவியல் மேதைகள்.

அவரவரும் தத்தம் அபிப்பிராயத்தை முன்வைத்து இதற்காக ஆவன செய்ய முயற்சித்தபோது,-

இயற்கை இரங்கியது!

எங்கும் மழை மிதமிஞ்சிய பெருவெள்ளம்!

வரட்சியைத் தாங்கமுடியாமல் மழையை எதிர்பார்த்தவர்களுக்கு இப்பொழுது ஒரு புதிய தலையிடி காத்திருந்தது.

“வெள்ளத்தை மேலும் மேலும் மிதமிஞ்சவிடாமல் தடுக்க வேண்டும்”

இதற்கு வழி?

“வெள்ளத்தை வாய்க்கால் மூலம் கடலுக்குள் திரும்பி விடுவது” அனைவரினதும் ஏகோபித்த முடிவு அவசரமாகச் செயல்படுத்தப்பட்டது.

அப்பொழுது ஒரு குரல்- அது புது வெள்ளத்தின் குரல்:

“வரட்சியினால் நீங்கள் வருந்துவதைப் பார்த்து உங்களுக்காக இயற்கை தந்த செல்வத்தை சேர்த்து வைத்துப் பயனடையத் தெரியாமல் யாரும் பயனடைய முடியாத இடத்திற்குத் திசைதிருப்பி விடுகின்றீர்கள். இதனால் நிச்சயம் நீங்கள் வருந்துவீர்கள். வருந்துவீர்கள்”

நவீன இலக்கியப் பிரச்சினைகள்

“சு. சிறீதரன்”

பிரச்சனைகள் மனிதரிடமும் உண்டு. எனவே அவர்கள் படைப்பு களிலும் உண்டு. மனிதப் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு எவ்வாறு காணப் படுகிறதோ ஓரளவிற்கு அதேமாதிரியான முறையில் அவன் படைப் புகளைப் பற்றிய சர்ச்சைகளுக்கும் முடிவுகாண முடியும். தீர்வுகள் என்று பொதுப்படையாகக் கருதக்கூடிய வகையில் சேராத தீர்வா கக் கூட அது சிலவேளை அமையலாம். ஆல்டஸ் ஹக்ஸ்லியின் “இலக்கியம் என்பது தத்துவம் - அது விஞ்ஞானமும் கூட Literature is also philosophy is also, science) என்பதை ஏற்றுக்கொண் டால், இலக்கியத்தின் தன்மை அவ்வாறே அமையும்.

பிரச்சனை என்பது வித்தியாசங்களின் அடிப்படையிலே, அவ் வித்தியாசங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத போது எழுகின்றது. எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இலக்கியம் எழுத ஆரம்பித்தால் பிரச்சனையே இல்லை. மனிதனுக்கு மனிதன் வித்தியாசமிருக்கிறது. எனவே இலக்கி யங்களும் வேறுபடுகின்றன. இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண முயலும் போது மனித வித்தியாசங்களை நீக்குவோமா? அன்றி இவ்வித்தியா சங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வோமா?

முற்போக்கு, பிற்போக்கு, யதார்த்தவாதம், சோஷலிச யதார்த்தவாதம், கற்பனாவாதம், என்பவை அடிக்கடி இலக்கியச் சர்ச்சைகளிற் கேட்டுப் புளித்துப் போன சொற்கள். முற்போக்கு, பிற்போக்கு என்பதெல்லாம் நீங்கள் எங்கே திரும்பிக்கொண்டிருக்கி நீர்கள் என்பதைப் பொறுத்த விஷயங்கள். இவை தொடர்புப் பதங்கள். யதார்த்த வாதம், கற்பனா வாதம் என்பன இலக்கியத்தின் பயனை மனதில் இருத்தி (based on the utilitarian Concept of literature) எழுகிற வாதங்கள் மனிதனை இலக்கியம் செம்மைப்படுத்து மாயின் இன்று இலக்கியம் படித்தும் ‘கெட்டவர்கள்’ தோன்றுவ தற்கு நியாயமில்லையே! இரண்டாயிர வருடகாலமாக இலக்கியங்கள் எழுந்தபின் அடுத்தது மனிதனைச் செம்மையாக்க, மனிதனுக்கும் நல் வழியைக் காட்ட இலக்கியகர்த்தாவிற்ருச் செம்மை எதுவென்று தெரிய வேண்டுமே? நல்லது எது, கெட்டது எது என்பதற்கு (முடிந்த?) முடிபுகள் உள்ளன. அவைசரியானதோ என்பதை இலக்

கிய கர்த்தா எவ்வாறு அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியும்? இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகி வழியை எமது புதுமைப் பித்தனின் பொன்னகரத்து கதாநாயகி பின்பற்றியிருப்பின் அவள் புருஷன் இறந்தேயிருப்பான்.

சோஷலிச யதார்த்த வாதத்தைப் பற்றி யொரு வார்தை இவ்வகை இலக்கியங்கள் பல நாடுகளிலும் எழுகின்றன. ஆனால் ரஷ்ய, சீன நாடுகளில் இப்பெயரோடு விளங்கினாலும் அவற்றுள் சில யதார்த்த சோஷலிச இலக்கியங்களாக உள்ளனவோ என்பது பற்றி ஐயப்பாடு எழுகின்றது. மேலும் அங்கு தோன்றுகிற இலக்கியங்களுள் சில சுயாதீனமாக எழுகிறவை போலத் தோற்றவில்லை. இதுவும் ஒரு வகையதார்த்த வாதந்தானே!

நவீன காலத்தமிழ் இலக்கியங்கள் (கவிதைகளைத்தவிர்த்து) என்பவை 'காணாற் போனகன்னி' என்று அச்சுறுத்தும் 60 காசுப் புத்தகத்திலிருந்து 'க்வாக் சுந்தரம்' போன்ற சித்திரத் தொடர்கதைகள் ஊடாய், கல்கி, ஆனந்தவிசுடன், தீபம், கலைமகள், தாமரை தாங்குங்கதைகள் வரைக்கும் பரந்து கிடக்கும் குவியலிலிருந்து பொறுக்கப்படவேண்டும், இருப்பினும் இவை ஒன்றாவது இலக்கியமில்லை என்று வாதிடுபவர் இலக்கியத்தை காண்பாரோ தெரியாது. எனினும் இக்குவியலிலிருந்து தமக்குத் தேவையானவற்றைப் பொறுக்குகின்ற கூட்டத்தைப் பற்றிய ஆய்வு அவசியம்.

அறுபது காசுப் புத்தகக் காரர்கள் தனி ஒரு கூட்டம்.

கைத்துப்பாக்கியுடன், இல்லாவிட்டால் வாளுடன், கூடிய தொடர்கதைகள் படித்து இன்புறுவது ஒரு கூட்டம்

"கமலாவுக்கு என்ன நடந்தது?" "சுந்தரம் செத்துப்போய் விட்டானோ?" என்று சாதாரணத் தொடர்கதைகளைப் படித்து ஆவலாய் ஒருவரை ஒருவர் விசாரிக்கும் இன்னொரு கூட்டம்.

இவை யெல்லாம் ஓரளவிற்கு அவசரக்கூட்டங்கள்.

"வானத்தின் மோனத்தைச் சங்காரம் செய்கின்ற காரீருள் மேகங்கள் ஒன்றோடொன்று இடித்து மின்னிச்சோவனப் பொழிவது போல் அவன் உள்ளத்தில் பல்வேறு எண்ணங்கள்..." என நீட்டிக்கையென எழுதப்பட்டவைகளை ஆவலுடன் பொறுமையாய்ப் படிக்குங் கூட்டம். இதில்தான் சில எழுத்தாளர்களும், சில விமரிசகர்களும் இருக்கிறார்கள்.

'நடை நல்லாயிக்கு,' 'என்ன எழுதுகிறுன்,' 'பரவாயில்லை' 'ஓரே ஆபாசம்' என்ற குரல்கள் இக்கூட்டத்திலிருந்து தான் கிளம்புகின்றன. பின்னிரு கூட்டங்களும் முன்னைய விரு கூட்டங்களை

மதிப்பதில்லை. அதேபோல முன்னையவிரு கூட்டங்களும் பின்னையவர்களைச் சட்டை செய்வதில்லை.

அறிவு, அறிவான என்ற சொற்பிரயோகங்களோடு தொடர்பு படுத்தி மேற்கூறிய கூட்டத்தாரை ஆராய்ந்தோமானால் பொதுவில் ஒரு விருத்தியைக்காணலாம். அறுபது காசப்புத்தகம் வாசித்து மகிழ்கிறவர்களுடைய அறிவு நிலையிலிருந்து ஜெயகாந்தன் பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் மேற்கோள் எடுத்து விளாசுகிறதை இரசிக்கிறவனுடைய அறிவு நிலை உயர்ந்ததே, அறிவு பூர்வமானது நல்லது எனின் அறுபது காசப்புத்தகங்களையும் சித்திரத் தொடர்கதைகளையும் விலக்கலாம். இன்னொரு பிரச்சனை. அறிவு பூர்வமானது என்று சொல்லும் போது அது சொல்கிறவரிலும் கொஞ்சம் தங்கியிருக்கிறது. பணம் பண்ணவேண்டுமென்ற துப்பறியும் எழுத்தாளர் எழுதினாலும் தனது அறிவுத்திறத்தால் விமரிசகர் ஒருவர் எழுத்தாளர் கற்பனை பண்ணிப்பார்க்காத விஷயங்களைக்கூட அதில் பொதிந்து இருப்பதாகச் சொல்லலாம். எனினும் அவ்வளவு அறிவுத்திறன் உள்ளவர்க்கு எழுத்தாளரின் நோக்கம் இலகுவில் புரியும் இக்கதைகளுக்கு வக்காலத்து வாங்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை.

மற்ற வகை இருக்கிறதே, அதாவது வாரா வாரம் தொடர்கதைகள் வாசிக்கிறவர்கள், இவர்களுக்கென்று ஒரு நிலைத்த அறிவு நிலை இருக்குமென்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் மற்றத்துறைகளில் நல்ல கூரிய சிந்தனை உடையவராக இருந்தும் ஓய்வான நேரத்தில் தலைக்கு வேலைதராத வாசனைப் பொருளை (reading Matter) விரும்பலாம். இதை எழுதுகிறவர்களுடைய அறிவு நிலை இருக்கின்றதே, அதுதான் சர்ச்சைக்குரியது. 'நவீன இலக்கியபிரச்சனைகள்' என்று பெரிதாக நீட்டி முழக்கப்படுவன தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்த நிலையில்தான் ஆரம்பிக்கின்றன. இதைப்பற்றிச் சிலர் மிகவும் வருந்தினாலும் பலர் வருந்துவதில்லை. ஏனெனில் எமது அறிவு நிலையின் கீழ்த்தரத்தை ஓரளவிற்கு அது காட்டுகின்றது. வேறு சில மொழிகளிலும் இந்நிலை உள்ளது. இந்தக்கதைகளில்தான், நல்லவன் வாழ்வான் - கற்பின் உயர்ச்சி - உண்மையின் உயர்வு என்ற வகைப் பழங்கோட்பாடுகளின் புதிய விளக்கங்களாய்ப் புதிர்களாய் மணிமொழிகள் ஏராளம் கிளம்புகின்றன. இந்தக்கதைகளிற் தான் அறுபது காசப்புத்தக உணர்ச்சிகளின் நிலையை விடச் சிறிது சிக்கலான உணர்ச்சிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

அவ்வுணர்ச்சிசொல்ல உந்தப்பட்டுத் தம் மனங்களை நெகிழ்வுறச் செய்கிறவர்கள் விமர்சிக்க நேருகிறபோது, விமரிசனத்தில் அறிவு பூர்வமானவை புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. இந்தமாதிரியான கதைகளில் மேற்படையாக உள்ள உணர்ச்சி அளவு (emotional content) கதா பாத்

திரங்களின் உணர்ச்சி அளவை விடக் கூடி விடுகின்றன. அறிவு நிலை உயர்ந்தோருக்கு அவை பொய்யானதாகத் தோற்றும். இவ்வகைக்கு உதாரணமாக "பாவை விளக்கு" "குறிஞ்சிமலர்" முதற் கொண்டு அநேக கதைகளைக் கூறலாம். எனினும் இலக்கியம் என்பது கற்பனை அறிவு, சமூக உணர்வு இவற்றின் சேர்க்கை. கற்பனை வளம் பரந்து காணப்படுகிறபோது அவற்றின் கவர்ச்சியும் அதிகமே. உணர்ச்சி அளவு (emotional content) கூடக் கூட கதைமேலும்மேலும் அறிவு பூர்வமற்றதாகி விடுகிறது—உணர்ச்சிபூர்வமானது எனவே அறிவு பூர்வமில்லாத (emotional Renceirrational) என்பதற்கேற்ப புதுமைப் பித்தன் கதைசொல்கிறபோது மிக நிதானமாக உணர்ச்சியற்று (impassionate) ஆகச் சொல்கிறார். அதனால்தான் அவருடைய கதைகளில் ஓரறிவுபூர்வமான தன்மையிருந்து, அவைகள் உயர்ந்த இலக்கியங்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. இதுவும் இவ்வகைக்கதைகள் நல்ல இலக்கியங்கள் என்ற பகுதிகளில் சேர்க்கப்படல் வேண்டுமாயின், நல்லது எது கெட்டது எது என்று பிரிக்கும் அளவுகோல் எதுவாக அமையவேண்டும் என்கிற பிரச்சனை எழவே செய்கிறது.

மனித சமூகத்தில் எல்லாரும் கதை எழுதுவதில்லை. சிலருக்கே ஆசை இருக்கிறது. வெகு சிலரே எழுதுகிறார்கள். மனிதனின் அகநகாரத்தின் ஒரு கூறு அவனை விடாப்பிடித் தனத்துடன் உபதேசஞ் செய்யத் தூண்டுகிறது. இன்னுஞ் சிக்கலான மனோநிலைகள் அவனைச் சிக்கலான மனித சம்பவங்களைக் கற்பனை செய்யத்தூண்டுகின்றன. இந்நிலையில் சில மனிதர்கள் கதைஎழுதப்பறப்படும்போது சொந்த வாழ்வில் ஏற்படும் பாதிப்பு நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கம் அவற்றில் நிச்சயமாக இருக்கும். காதலில் தோல்வியுற்றவர் நெடுகக் காதலைப்பற்றி எழுதக்கூடும். ஏக்கப்பெருமூச்சாய் அவர் எழுதுங்கதையில் தனக்கு இழைக்கப்பட்ட 'அநீதி'யை எதிர்த்துத் தனக்குத்தானே உண்டாக்கப்பட்ட சாம்ராஜ்யத்தில் சில மனிதர்களை இயங்கவிட்டுத் தனக்கு மனச்சாந்திதேட முனையக்கூடும். எழுத்துத்தோரணங்களால் உணர்ச்சி மயமான சம்பவங்களை அலங்கரிக்கக்கூடும். ஆழ்ந்த அறிவான ஆய்வுக்கு அங்கு அநேகமாக இடமேயில்லை. நடையில் இல்லாவிட்டால் கதைக் கருவிலாவது இப் பெருமூச்சு வெளிப்படும். முற்போக்கு பிற்போக்குயாவும் இந்நிலையில் அர்த்தமற்றதாகிவிடும். மனோவக்கிரத்தால் எழுகிற ஆபத்து இருப்பினும் அவ்வாறு எழாதவையோடு ஒப்பிடத்தகுந்த தன்மையுடைத்ததாக அமைதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றன. கருவில் சில வேளைகளில் பிரக்ஞையில்லாது (unconscious ஆக) வர்க்கச் சிந்தனைகளின் எளிய தன்மை பிரதிபலிப்பது உண்டு. மேலோட்டமாகப் பார்ப்பின் இது தெரியாது.

ஒரிலக்கியத்தின் கரு எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதற்குச் சிலரிடம் தீர்மானமான கொள்கைகள் உண்டு. இதுவும் இலக்கியத்தினால் வரும்பயனை மனதில் இருத்தியே முன்னர்சொன்னது போல் அவர்கள் கருதுகிற பயன் நல்லதோ, கெட்டதோ என்று தீர்மானிப்பது முழுமையான அளவுகோல் (absolute standards) முடியாதகாரியம். ஜெயகாந்தன் முன்னர் கீழ்த்தனவாழ்வுப் பிரச்சனைகளை கருப்பொருட்களாக வைத்துக் கதைகள் எழுதினார். அப்போது ஏன் கீழ்த்தன வாழ்வுப் பிரச்சனைகளை மாத்திரம் எழுதுகிறார் என்று கேட்காதவர்கள் இன்று ஏன் 'செக்ஸ்' பிரச்சனைகளையே வைத்துக்கதையெழுதுகிறார் என்ற பிரச்சனையை எழுப்புகிறார்கள், 'ஆபாசம்' என்கிறார்கள். சமூகத்தின் எல்லாக்கிளைகளிலும் பிரச்சனைகள் உண்டு. அதுவும் பல விதங்களில் உண்டு. தமிழகத்தில் இன்று புதிதாக வந்த சில விமரிசகர்கள் - தரமாக விமரிசனஞ் செய்ய முயல்கிறவர்கள் அவர்கள் - 'செக்ஸைப்' பொறுத்தவரையில் பழைய மரபுச்சேற்றிலேயே உழல்கிறார்கள். அதிலிருந்து மீள முடியாமல் பூர்ஷ்வாக்களின் சில்லறையைப் பிரச்சனைகளை ஆராய்கிறார் என்றெல்லாம் குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்குகிறார்கள். மனிதப்பிரச்சனைகளின் அடித்தளத்தில் வயிற்றுப் பிரச்சனை அநேகமாக இருப்பது உண்மையே. எனினும் அதுதான் யாவும் என்று கூற விழைவது பிரச்சனைக்காகத்தான் மனிதன் இருக்கிறான் என்ற முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து விடும். புதிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்களுடன் அணுகிறபோது "செக்கம்" 'சாப்பாடும்' ஒரே நிலையில் வைக்கப்படத்தக்கன. இரண்டும் மனிதனின் struggle for existence' இன் இருவேறுதோற்றப்பாடுகள் ஆகும். 'வாழ்வுப் போராட்டம் இது உளவியல் விஞ்ஞானத்தத்துவத்துடன் இணைந்த கட்டத்தில் எழுந்த உண்மை.

எனவே ஃ பிராய்டின் தத்துவங்களினூடே மனித சம்பவங்களை விவரிக்க முயற்சி செய்வது மிக அறிவு பூர்வமானதாகும். இல்லாதவொன்றை ஆய்வு செய்தால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியதில்லை. கருப்பொருட்களின் வேறுபட்டதன்மையே (Diversity) இலக்கியத்தை முழுமையடையச் செய்கிறது. ஒரே கருப் பொருளுடன் பல்வேறு வடிவங்களில் இன்று நாம் கதைகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இது இலக்கியத்தின் நிறைவுக்கு வழிகோலாது தடுக்கின்றது. புதிய எண்ணங்கள், புதிய தெளிவுகள் இவை வரும்போது அவை பழைய சிந்தனைகளோடு, எமது மரபோடு எவ்வளவுதான் பிறழ்ந்ததாக அமையினும் அவற்றிற்கு இடம் தரப்படல் வேண்டும். ஏனெனில் எமது வழி சரியென்பதை அவை ஆட்சேபிக்கின்றன, அந்த நிலையில் அதை ஆராய வேண்டும்.

ஆகவே இன்றைய நிலையில் இலக்கியத்தைப்பற்றி வைத்திருக்கக்கூடிய தீர்வுகள்,

- (i) நல்ல இலக்கியம் - கூடாத இலக்கியம் (கூடாத குப்பை) என்று ஒன்றைப்பற்றி முழுமையான அளவுகோலால் (absolute standards) அறுதியான தீர்ப்புக்கொடுக்கமுடியாது,
- (ii) எனினும் உணர்ச்சியினைப்பட்டு எனவே செம்மையான ஆய்வு தடைப்பட்டு எழுதப்படும் நூல்களைக் கழிப்பது அறிவானதாகும்.
- (iii) கருப் பொருள் இவ்வாற்றிருக்க வேண்டும் என்று முட்டுக்கட்டை போடுவது உண்மை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியையும் முழுமையையும் பாதிக்கும்.
- (iv) இலக்கியம் என்பது மனித நாடகத்தின் (Human drama) மிக நுணுக்கமான சித்திரமாய் அமைவது சிறந்தது. பாரதியின் குயில் பாட்டில் அவன் குயில்மீது மையலு கிரான் அளவிலா தமையல் 'புத்தி மனஞ்சித்தா புலனென்றறியாமல்' அவன் இரண்டாம் முறையாகக் குயிலைப் பார்க்கப் போகிற போது,

“—நீண்ட வழியினிலே,

நின்ற பொருள் கண்ட நினைவில்லை” என்று பாரதி அந்த இறுக்கமான சூழ்நிலையிலும் வழியில் இருப்பவற்றைப் பாடமுடியாமல் இவ்வாறு கடமையுணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டுப் பாடிக்கொண்டு போகின்றான். இது உண்மையான இலக்கிய கர்த்தாவின் இலட்சணம் இதுவே அறிவுக்குப் பொருந்தும் இந்த நுணுக்கம் கூடக்கூட அதன் நிலை உயரும். கதைகளில் உள்ள தீர்ப்புகளையும் உணர்ச்சிக் குழம்பில் தோய்த்தெடுக்கப்படுகிற ஆய்வுகளையுங்கொண்டு அதுநல்லதோ கெட்டதோ என்று தீர்மானிப்பதுவும் இதுதான் சரி அல்லது அதுதான் சரி என்று விவாதிப்பதுவும் பிழையானது. ஏனெனின் ஒரு முழுமையான அடித்தளம் (absolute basis) அவைகளுக்குக் கிடையா.

எமது ஈழத்து எழுத்தாளரிடம் இந் நுணுக்கமான படப்பிடிப்பு இருக்கிறது.

சில வித்தியாசங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வோம்!

பெரியவர்களிடம் இருக்கும் குறைகளைக்காண்பதில் குருடனாகவே இருந்துவிடுவது என் சபாவம்.

—காந்தி அடிகள்

உருவகக் கதை

பாதுகாவல்

‘ஸீயெம்மே அம்னி’

வீட்டுக்காரன் கூடையில் வைத்த பலாப்பழத்தோலையெல்லாம் விழுங்கி விட்டு, கொட்டிலின் ஒரு புறத்திற்படுத்துக் கொண்டு இரை மீட்டலில் ஈடுபட்டது பசு. அதனை எட்டாதவாறு கட்டப்பட்டிருந்த கன்றுக்குட்டி, தாயிடம் வரப்பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தது.

துயரத்தால் பசுவின் கண்கள் குளமாயின. இது நாள் தோறும் நடக்கும் நிகழ்ச்சிதான்.

பசுவின் மனதிலே எண்ணக் குமிழிகள் வெடித்துச் சிதறின. “எஜமான் என்னையும் என் குழந்தையையும் பிரித்து வைத்துத் தொல்லை கொடுக்கிறான். எனது பாலிற் பெரும் பகுதியை அவனே அபகரித்துக் கொள்கிறான். என் அருமந்த குழந்தையும் மெலிந்து விட்டது. எனக்கு வாழ்க்கையே வெறுத்து விட்டது...”

“இத்தனைக்கும் அவன் சாப்பிட்டுவிட்டு எஞ்சிய பகுதியையே எனக்குத் தருகிறான். நானோ தூய்மையிலும், தூய்மையான பாலைக் கொடுக்கிறேன். என்னால் தான் அவனும் வாழ்கிறான் போலும்!”

6

“இவனிடமிருந்து தப்பிக்க காட்டுக்கு ஓடினால் சுகமாக வாழலாம், பசித்தொல்லை இறக்காது. கன்றுக்குட்டியும் என்னிடமேயிருக்கும். அதனோடு விளையாடிப் பொழுதைப் போக்கலாம். வாழ்வென்றால் அது தான் வாழ்வு! அது சொர்க்க வாழ்வு!”

சுவர்க்கத்தின் வாடையை நுகர அது துடிதுடித்தெழுந்தாலும், கழுத்திலே கட்டியிருந்த அடிமைச் சின்னத்தைக் கண்டதும் அமுலையே வந்துவிட்டது அதற்கு.

★

அன்று பொன்னாசந்தர்ப்பம். வீட்டிலே ஒருவருமில்லை கழுத்திலே கட்டியிருந்த கயிறும் அவிழ்ந்திருக்கவே கன்றுக்குட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு காட்டுக்கு ஓடிவிட்டது.

கன்தலை தெரியாத மகிழ்ச்சியில் இஷ்டம் போல ஓடியாடித் திரிந்து மகிழ்ந்தது.

ஞாயிறு தன் கடைசி ஒலிக் கூற்றையையும் சுருட்டிக் கொண்டு நெடிதுயர்ந்த மேற்கு மலைகளின் பின்னால் மறைந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் நீலவானத்தோட்டத்தில் பூத்து விட்ட நிலவு மலர் முகமலர்ந்து, ஒளி வீசி முறுவலித்தது.

45

கானகமெங்கும் கண்கொள்
ளாக் காட்சி!

தங்கக் கம்பளமாக விரித்திருக்
கும் புற் படுக்கை! அருகே
பாய்ந்து ஓடும் சிற்றேடை!
அதன் மார்பினை முத்தமிட்டுக்
கொண்டோடி வரும் தென்றற்
காற்றிற் சதிராடும் வெண்மலர்
கள்! மணம் பரப்பும் மல்லிகை
கள்! இயற்கையின் ஒப்பற்ற கலை
வண்ணம்!

கானகமே சொர்க்கமாக
ஜொலித்தது. பார்த்துக்கொண்
டிருந்தாலே பசிதீரும் என்று
தோன்றியது பசுவுக்கு. அந்த
இரவிலும் மகிழ்ச்சி மிகுதியில்
புற்படுக்கையெங்கும் புரண்
டது... ஆசை தீருமட்டும் தன்
குழந்தைக்குப் பாளையும் புகட்
டியது.

ஓடியாடிக் களைத்த பசு
மரமொன்றின் கீழ் படுத்துக்
கொண்டது.

சற்று நேரத்தின் பின்னர்
நிலவு மலர் வாட, நீல வானத்
தோட்டம் நிறம் மாற கானகம்
இருள் அரக்கனின் கொடும்
பிடிக்குள் சிக்கியது. குளிர் காற்
றும் 'சோ'வென்று வீச மழை
யும் கொட்டத் தொடங்கியது.
சடச் சடார் என்ற இடிகள்
மரண பயத்தை ஊட்டின. கண்
ணைப் பறிக்கும் மின்வெட்டுக்கள்
வானைக் கீறிப் பிளந்தன.

பசுவும் கன்றும் தொப்ப
வாக நனைந்து குளிரால் 'வெட
வெட' வென நடுங்கத் தொடங்
கின. கொட்டிலில் இருந்தால்

சுகமாக இருந்திருக்க லா ம்
என்ற எண்ணம் பசுவின் மன
திலே 'பளிச்'செனத் தோன்றி
மறைந்தது.

நீடை நேரம் பெய்தது
பெருமழை!

மழை ஓய்ந்ததும் காடே
அல்லோலகல்லோலப்பட்டது.
யானைகள் பிளிறின, சிங்கங்கள்
கர்ச்சித்தன, நரிகள் ஊளையிட்
டன; புலிகள் உறுமின.

பசுவைச் சுற்றிலும் பயங்
கர மிருகங்கள் உலவு தேடி
அலைந்து திரிந்தன,

சுவர்க்கமென இனித்த காடு
நரகமென கசந்தது.

கண்ணிமைக்கும் நேரந்
தான்! கன்றுக் குட்டியைப் புலி
யொன்று தூக்கிக் கொண்டு ஓடி
விட்டதென்பசுதப்பியதே அதிர்ஷ்
டம்தான். அது சண்ணீரரசு
செந்நீராசு வடித்துக் கதறியது.

நான் தனிப்படுத்தப்பட்டு
விட்டேன், இனி எனக்குத் துணை
யாக இருப்பது யார்?" -- பயத்
தாலும் துக்கத்தாலும் தன்னிலை
மறந்தது.

"என்னதான் செய்தாலும்
எஜமான் நல்லவன் நான்
'சிறிது' பாலை மட்டுந்தான்
கொடுக்கிறேன். அவனோ என்
னைப் பக்குவமாக வளக்கிறான்
வேளாவேளைக்குத் தகுந்த
உணவு தருகிறான்... எல்லா பற்
றுக்கும் மேலாகக் கண்ணைப்
போல் பாதுகாக்கிறான்... உண்
மையில் அது சொர்க்கம்... இது

தான் நரகம் . . . ” கன்றை
இழந்தபின்னர்தான் கறவைக்
குப்புத்தி வந்தது

இரவோடு இரவாகத்
தனது கொட்டிலுக்கு ஓடியது.

காலையில் வீட்டுக்காரன்
வந்து பார்த்தான் அவனுக்கு
ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை கன்றுக்

குட்டியைக் காணாது அவன்
திகைத்தானாயினும் பசுவின் அரு
கிற் சென்று அன்போடு அதன்
தலையைத் தடவிக் கொடுத்தான்
அது மகிழ்ச்சியடைய வில்லை.
வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கண்ணீர்
ரைத்தான் கொட்டிக்கொண்டி
ருந்தது.

உரையாடலின் நடுவில் கூறப்படும் உருவகக் கதைகள்
ஒளிப்பிளம்புகள் போன்றவை. ஆனால் அவை நன்கு தேர்ந்தெடுத்த
தவைகளாக இருக்க வேண்டும். அவை எல்லா விடயங்களையும்
தெளிவாகவும் அழகாகவும் காட்ட உதவுகின்றன.

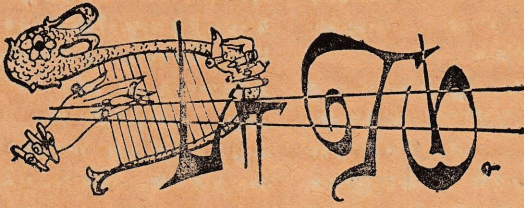
—அடிசன்

பல்கலைக் கழகப் படைப்புக்கள்

இந்த இதழில் பல பல்கலைக்கழக மாணவர்க
ளின் படைப்புக்கள் இடம் பெறுகின்றன. புதிய
இளந்தலைமுறைகளே—நாட்டிற்கு நல்ல விளைச்சலை
இலக்கிய ரீதியிலும், தேசிய ரீதியிலும் நல்குவர்
எனத் திடமாக நம்புகிறோம்.

பல்கலைக் கழக மலர் ஒன்று வெளியிட இது
ஒரு முன்மாதிரியாகும். தொடர்ந்து பல்கலைக் கழ
கப் படைப்புகள் இடம்பெறவுள்ளதால் - பலரையும்
பங்குபற்றும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

செம்பியன்

புல்லாங்குழல்

திருவிளையாடல்களின் மூலம் வாழ்வின் கீதங்களை இசைப்பவனே காலம், திக்கு, ஆதி ஆகியவற்றின் தோற்றத்திற்கு முற்பட்டவனே! மிகச்சிறந்த ஆத்மாவைக் கொண்ட தேவனே!

எவராலும் அறிதற்கு அரிய மண்ணில் வீணை அழிந்தொழியும் இழிந்த நிலையுடையவனாகிய என்னை, கருணையெனும் நினது அருமையான பரிவால், அசையாத பொருளையும் அசையவைக்கும் இன்னிசை படைக்கும் இனிய குழலாக்கியுள்ளாய்.

நினது புனிதமான மூச்சினால் வெறுமையானதும், பயனற்றதுமான வெற்றுக்குழல் போன்ற எனது உடல் உயிர் பெற்று இயங்குகிறது மனதிற்கினியவனாகவும், உலகத்தின் நாயகனாகவும் விளங்குவனே! என் இதயத்தில் பிறக்கின்ற இனிய கானமாய் நீ விளங்குகிறாய்! இல்லாவிடில் சடப் பொருளைப் போன்ற சாரமற்ற இவ்வெளிய உடல் பல்வேறு அரிய செயல்களைப் புரிய முடியுமோ?

தூயபுன்சிரிப்பாகிய வெண்ணுரையும், அன்பெனும் தூய அருவியின் மந்திர ஓசையும், வாழ்வினை விரைந்தோட்டும் அலைகளும், மலர்க்கண்களிலிருந்து சொரியும் கண்ணீரும், அடர்ந்த மரத்தின் கீழ்ப்படியும் கரிய நிழல் போன்ற ஏழையின் வாழ்வில் கவிழும் வறுமையும், மண்ணில் வாழும் மனிதர்களது பாவச் செயல்களும் ஒன்றாகக் கலந்து விரைந்தோட்டும் நதியாக, புல்லாங்குழலான என்னில் சங்கீதமாக ஒலிக்கட்டும்!

நிலைத்திருக்கும் காலமெனும் கூடையில் என்றேனும் ஒருநாள் இப்புல்லாங்குழல் பயனற்றதாகி வீசியெறியப்படும்.

மண்ணின் துகள்களாகவோ அல்லது திரிபோன்ற புழுக்களாகவோ மாறிப்போகலாம்,

புல்லாங்குழலின் நன்மையைப் பறைசாற்றிப் போற்றுவார்களவர். அதன் தீச் செயல்களைத் தூற்றியே உலகம் பாடிக்கொண்டிருக்கும். இருப்பினும் நினது கரங்களில் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்ட இக்குழலுக்கு என்றும் நிறைவான மகிழ்ச்சியே!

ஓடக்குழல்
மலையாளம்

அம்மாவெங்கே?

“அம்மயெவிடெ?”
ஜி. சங்கரக்குருப்

“அம்மாவெங்கே? எங்கே?

அப்பாவின் கண்களில் கண்ணீர் வடிவதேனோ?

துடிக்கும் பவழ இதழ்களையுடைய குழந்தைபின் நெஞ்சில்/
தண்மையும் வெம்மையும் குமுறுகின்றன. சொல்லுங்கள்!

மடிந்துபோன கடலவனின் இருப்பிடம் செல்கின்ற

புழுதிபடிந்த கதிரவன் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு

மலையிடுக்கில் அந்தமங்கையின் ஆடையை

வலிந்திழுத்துப் பிடித்தவாறு நிற்கிறான்.

அந்தியின் மயக்கத்தில் சிறுவிண்மீன்

அழகிய உடையுடுத்து

மாளிகையின் உயர்ந்த மாடத்தில் நின்றபடி

முகம் வெளிர்ந்துப் பரபரத்து

அன்னையை இன்னுமங்கு காணாது ஏங்கிநிற்கும்.

காதலின்வேதனை தணிந்திட

கடலணங்கு சந்திர குமாரனோடு

விரைந்து கூடிக்

கலந்திருந்து அணைத்தபடி

ஒளிநிறை வெண்மணல் மஞ்சத்தில்

புரண்டு புரண்டு இன்புறுகிறாள்.

அன்னையின் பெருமையைச் சிதைத்திட

பாவக் கொடுமையைக் கடலருகிலும் நிலவிட

அலையெழுப்புகின்ற ஓர் சிறுகாற்று! ஆ !

நிராசையின் பரவசத்தில் அழுகின்ற ஓலத்தின் ஓலம்.

“எங்கே யெங்கே அம்மா?”—தங்கமே, நீ

பொங்கிவரும் துயரந்தாளாது கூவிய தேவி.

தேவ மங்கையே வாழ்வதற்காய் விண்மீன்களை

மின்னிடச் செய்யுமுன்னை அவர் காப்பாற்றுவார்.

தமிழில் : ரவிந்திரன்

பொழுது புலருதடி!

கயருர் சரணுகையும்

பொழுது புலருதடி - வான்
பறவை கரையுதடி,
தழுவி அணைப்பதுபோல் - கதிரும்
தளிருடன் மின்னுதடி.
படர்ந்த பனித்துளியை - கதிரும்
பறிக்கத் துடிக்குதடி,
இடரைத் துடைப்பதுபோல் - கதிரும்
இருளை ஒழித்ததடி.
வட்டப்பெரு குளத்தில் - கமலம்
விரிந்து சிறக்குதடி,
சுட்ட முடியாத - எழிலைச்
சிந்திக் கழிக்குதடி.
வண்ணப் பறவையெலாம் - கூடியே
வாதம் புரியுதடி,
எண்ணம் இனிக்குதடி - எனையும்
எங்கோ அழைக்குதடி.

ஹோ-சி-மின்

‘சத்யா’

ஏழை கை நழுவிய
கவளச் சோறு
மண்ணிடைத் தெறித்த
மின்னற் சிவப்பு
மானுடம் இழந்த
அணையா விளக்கு
கொல்லன் உலையில் பூத்து
கரிந்திட்ட தீ மலர்
கொள்ளை யிடப்பட்ட
பொதுவான உடமை
படித்து முடியாத
மாமனித காவியம்
கண்ணீர் கரைத்திட்ட
மனவேட்டு வரிகள்

(ஹோ-சி-மின் மரணத்தை பத்திரிகை வாயிலாப் படித்தபோது
எழுந்த பாடல்)

தெளிவாய் நெஞ்சே!

—“அண்ணல்”—

நீல எண்ணப் பந்தரிட்ட வானில் நித்தம்
நிர்மலனாய் உதயகி தம்இ னைத்துக்
கோல வருக் காட்டு கின்ற தங்கத் தட்டே
கும்மிருட்டைக் கலைத்தோட்டிக் குவலயத்தார்
வாழவழி செய்தே ஒளி வழங்கு முன்றன்
வள்ளண்மை போற்றுகின்றேன் எவர்யா ரென்ற
குழலெதும் பார்க்காது செய்யுஞ் சேவை
செப்பரிது! செங்கதிரே, செகத்துக் கோது!

வேகின்ற உடல்பொங்கி வியர்வை முத்து
வழிகின்ற போதினிலே வண்ணப் பூக்கள்
ஈகின்ற நறுமணத்தை அள்ளி ஊர்ந்து
இதஞ்செய்து உள்ளத்தில் இன்பம் பெய்து
ஏகின்ற குளிர் தென்ற லே உனக்குள்
எப்போதும் பேதங்கள் எழுவ துண்டா?
சாகின்றார் பேதத்தால் தென்ற லே உன்
சமத்துவத்தை உலகுக்கே எடுத்துக் கூறு!

வெண்ணிலவுப் பெண்ணரசி வைரத் தூறல்
விழியான தாரகைப் பெண் கூட்டத்தோடு
கண்ணொளிக்கு விருந்து வைக்கும் ஆகா யத்தின்
காதலிலே அலைகின்ற முகிலே தாய்மை
மண்ணினிக்க மழை அமிழ்து வழங்கு முன்றன்
மனமினிது! தனதுபிறர் வேறு பாடு
உன்னிடத்தே இலை இதுவே உயர்பண் பாடு
உலகுக்கே இப்பாடம் உணர்த்திக்காட்டு!

புதைவுகள்

'முன்னாளி னந்த
தொடு வானக்களவுகள்,
மண்ணிறங்கி நமைநோக்கி
நெருங்கி வருகையிலே
இறந்து போனாய் நீ...!
கோயிலில் துக்கமணி
ஒலித்த காலே போய்
வந்த அந்தப்பின்னேரம்,
ஊராரும் உறவினரும்
ஊர்வலமாய் உணைக்கொண்டு
போன முடிவினிலே.....,

புதைவுகளின் நினைவுகளாய்ச்
சூழ்ந்திருந்த சிலுவைகளின்
நடுவினிலே,
வெட்டிவைத்த வெறுங்குழியில்
இறக்கி உணைப்புதைக்க
மண்ணின்கீழ்ப் பெட்டிக்குள்
புதை பட்டுப்போனாய், நீ...!
நீ புதைய—

'பள்ளி வகுப்பறையில்;
சூழிலுப்பை மரத்தின்கீழ்;
கோயிலிலும் மூண்டெழுந்த
முன்னாளி னந்தத்
தொடுவானக் களவுகள்'
சிதைந்த குவியலிடை,
புதைந்துவிட
இதயம் அழுகிறது

—அ. யேசுராசா

“காற்றின் அசைவு ஒவ்வொன்றிற்கும் வளைந்து கொடுக்கும் நாணல் போன்றவள் தான் பெண். ஆனால் பெரும் புயல் அடிக்கும் பொழுது, அவள் முறிந்துபோய் வீழுவதில்லை”

வெற்றி

தானையடி சபாரத்தினம்

1940-ம் ஆண்டில் ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையை விட்டு விலகிய ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி-‘கல்கி’ என்ற தனது புதிய வாரப் பத்திரிகையை ஆரம்பிக்கவே ஈழத்து இலக்கிய இரசிகர்களின் மணப் போக்கில் புதிய மாற்றங்கள் ஆழமாக வேரிடத் தொடங்கின. மணிக் கொடிப் பத்திரிகை எவ்விதம் ஆங்கிலம் முகவிய மேனாட்டு மொழிகளில் இலக்கியப்பயிற்சி மிக்கவர்களைக் கவர்ந்ததோ, அதேபோல ‘கல்கி’யின் எழுத்தில் ஈழத்துத் தமிழாசிரியக் கூட்டம் மோகித்துக் கிடந்தது. இவர்களின் இந்தமோகம் ‘கல்கி’ப் பத்திரிகையை வீட்டின் அடுப்படிவரை பரவச் செய்தது. இசனால் முன்பு ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் யாழ்ப்பாணம்-புகையிரத நிலையத்தில் ‘ஆனந்தவிகடன்’ பத்திரிகைக்காக காத்திருந்த இரசிகர்கள் ‘கல்கி’-க்கும் காத்திருப்பது வழக்கமாகிவிட்டது.

‘கல்கி’ ஏற்படுத்திய இலக்கியத் தாகமும், அதன் இரசனையும் உண்மையிலக்கியத்திற்காகப் பாடுபட்ட ‘மணிக்கொடி’ காரரைப் பதைக்க வைத்ததுடன், அவர்களுடைய இலக்கியப் போராட்டத்தை அர்த்தமும், ஆழமுள்ளதாக்கியது. புதுமைப்பித்தனுக்கும் - கல்கிக்கும் நிகழ்ந்த இலக்கியச் சர்ச்சை, பாரதி பற்றி கல்கிக்கும்-வராவுக்கும் நடந்த சொற்போர் - கல்கியின் வர்த்தக ரீதியான இலக்கியச் சந்தையை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியதுடன், ஈழத்தில் எவ்வாறு ஒரு மணிக்கொடிப் பரம்பரையினர் எழுந்தனரோ, அதேபோலவே ‘கல்கி’ப் பரம்பரை எழுத்தாளரும் தோன்ற வித்திட்டது. இவர்களில் முக்கியமானவர்தான் தானையடி. சபாரத்தினம் அவர்களாகும். இதுமட்டுமன்றி 1940-ம் ஆண்டில் ஈழத்தில் வெளிவந்த தினசரிகளின் இலக்கியப் பக்கங்களை அவதானிக்கும்போது-‘கல்கி’-யின் ஆதிக்கம் எவ்வளவு பலமாக ஈழத்தைப் பாதித்திருந்தது என்பது புலனாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் பெரும்பாலும் அக்காலங்களில் பழைய புராண, இதிகாச வீர தீரச் செயல்கள் நிறைந்த வீரசிங்கள்கதை

பவள காந்தன், கற்பக மலர் போன்ற நீண்டகதைகளையே இரசித்து வந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தின் பிரதான 'தொழிற் கூடமான சுருட்டுக் கொட்டில்'களில் நிகழ்ந்த வாசிப்புக்களினாலும், கோயில்களில் நடக்கும் புராண வாசிப்புக்களினாலும் அவர் +ளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த இரசிக மனோபாவத்திற்கு 'கல்கி'யின் நீண்டகதை இலக்கியங்கள் ஏற்றனவாக இருந்தன. அதுமட்டுமன்றி, கல்கியும் தான் எதை எழுதினாலும் அது வியாபாரக் கவர்ச்சியுடன் கூடிய பத்திரிகைத் தனத்தையும் மறக்கவில்லை. அவரிடம் இந்தப் பத்திரிகைத்தனம் ஆரம்பத்திலேயே ஏற்பட்டதற்கு, அவர் ஆனந்தவிகடன் எஸ். எஸ் வாசனிடம் பெற்ற அனுபவப்பயிற்சியே காரணம். இதனால் இலக்கிய விமர்சகர்கள் விரும்பாவிட்டாலும் கூட 'கல்கிக்கதை மரபு' என்ற ஒரு புதுக்கிளை இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கியச் செடியில் கிளை விட்டது என்பதனை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

1940-ம் ஆண்டில் தனது பதினேழாவது வயதில் எழுத ஆரம்பித்து, 1967-ம் ஆண்டு தனது நாற்பத்தின்காவது வயதில் காலமாகும்வரை நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளையும், பல நாடகங்களையும், சிலநாவல் குறுநாவல்களையும் ஈழத்து தமிழிலக்கிய வுலகிற்கு அளித்துச் சென்ற அமரர் தானையடி சபாரத்தினத்தின் படைப்புக்களை நோக்கும்போது—'கல்கி'யின் பாதிப்பு இவரைப் பாதித்த அளவிற்கு ஈழத்தின் எந்தவொரு எழுத்தாளனையும் பாதித்திருக்கவில்லை—என்றே கூறல் வேண்டும். இதனாற்றான் கல்கியை எடையிட்டது போல்—அன்றைய மணிக்கொடி எழுத்தாளர் கல்கியின் எழுத்தைப்பற்றி கருதியதுபோல்—இவரின் இலக்கியத் தன்மையை இன்றைய ஈழத்து விமர்சகர்கள் சந்தேகிக்கிறார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும் எண்ணிறந்த கதைகளை எழுதினார் என்பதனால் மட்டுமன்றி, நல்ல பல கதைகளை எழுதியவர் - நல்ல நோக்கத்துடன் எழுதியவர் கலாபூர்வமாக எழுதியவர் என்ற அடிப்படையில் நோக்கும்போது அவரும் ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் குறிப்பிடத்தக்கவராகின்றார்.

முதல் காலடி.

அமரர் தானையடி சபாரத்தினம் அவர்களின் இலக்கிய யாத்திரையே ஒரு புனிதமான, உயர்ந்த காவியமாகும். இன்று தமிழக அமைச்சர்களில் ஒருவராக இருக்கும் சிவந்தி. பா. ஆதித்தனார் (தினத்தந்தி) அவர்கள் ஆரம்பத்தில் தனது கைகளினாலேயே வைக்கோலை அரைத்துக் காகிதம் செய்து வெளியிட்ட 'தமிழன்' என்ற பத்திரிகையில் 'ஊமைப் பெண்' என்ற கதையை எழுதி இலக்கிய வுலகில் காலடி பதித்த இவர் தொடர்ந்து எழுதியதுடன் பல பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்திருக்கின்றார்.

1943-ம் ஆண்டு ஈழத்துச் சிறுகதைமணிகளில் ஒருவரான அ. செ. முருகானந்தத்துடன் இணைந்து திருகோணமலையில் எரிமலை என்னும் பத்திரிகையை நடாத்தியதுடன் மட்டுமல்லாது, பிற்காலங்களில் வீரகோரி-ஞாயிறு இதழிலும், வரதரின் புதினம் பத்திரிகையிலும் கடமையாற்றி எத்தனையோ எழுத்தாளர்களை முன்னணிக்கும் கொண்டுவந்துள்ளார்.

புது வாழ்வு

எண்ணற்றந்த கதைகள் பலவற்றைப் பிற்காலங்களில் தானையடி அவர்கள் எழுதிப் புகழ் பெற்றாலும், அவரைச் சரியான முறையில் இலக்கியவுலகிற்கும், இரசிகருலகிற்கும் அறிமுகம் செய்து புகழின் உச்சியில் ஏற்றி வைத்தபெருமை அவருடைய 'புதுவாழ்வு' என்ற சிறுகதைக்கே உரியதாகும். 'புதுவாழ்வு' என்னும் இச்சிறுகதை 1947-ம் ஆண்டு கல்கி - பத்திரிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசினைப் பெறவே - ஈழத்து இரசிகர்களிடையே - யார் இந்த சபாரத்தினம்? எங்குளது தானையடி? - என்ற பரபரப்பான ஆர்வம்மிக்க வினாக்களை எழுப்பிவிட்டது. இதற்குப் பரிசு மட்டும் காரணமன்று. அக்கதை முற்றிலும் கல்கியின் பாணியிலேயே அமைந்திருந்தது காரணமாகும் எனவே, ஈழத்து இரசிகர்கள் தானையடியை நோக்கிப் படை எடுக்கலாயினர். இதனைப்பற்றி தானையடி அவர்களே ஒரு முறை நகைச்சுவையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்போது தானையடி சபாரத்தினத்தைப் பார்க்க மாட்டுவண்டில் கட்டிக்கொண்டு ஏராளமான இரசிகர்கள் தினசரி திருநெல்வேலியிலுள்ள தானையடிக்குப் படை எடுக்கலாயினர்' புதுவாழ்வு ஏற்படுத்திய உற்சாகம் இவரை அதிகம் எழுதவைக்கவே தென்னகத்துப் பத்திரிகைகளிலும், கல்கிப் பாணிகதை விரும்பிய ஈழத்துத் தினசரிகளின் 'இலக்கியப் பக்கங்களிலும் இவரது கதைகள் இடம் பெறலாயின.

கலையின் அடித்தளம்

'...மனிதன் எப்படி வாழ்கிறான் என்பதனைத் தள்ளிவிட்டு மனிதன் எப்படிவாழவேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தும் வகையில் கதைபுனை வேண்டுமென்பதே என் அவா 1, எனக்கொண்ட வேட்கையின் விளைவாகவே தமது கதைகளைப் படைத்துள்ளார். இவர் எழுதிய எந்தக் கதையை நோக்கினாலும் இந்தத் தத்துவ உண்மை புலப்படுவதைக் காணலாம். ஆயினும், இவரின் கதைகள் போதனைகளல்ல. கற்பனைகளும்ல்ல. இரண்டும் தழுவிய சமுதாயச் சித்திரமே இச்சித்திரங்கள் இன்றைய விமர்சகர்களின் பார்வையில் படாமற் செல்வதற்குக் காரணம் இச் சித்திரங்களின் வரைகோடுகள் ஆழ

மாக விழாமற் போனகாலாகும். ஒவ்வொரு கதையும் ஏதோவொரு வகையில் சமுதாயத்தின் நாடியைத் தொட்டுக் கொண்டே நிற்கின்றன.

ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளிலிருந்து- இறுதியாக 1967-ம் ஆண்டில் தினசரனில் எழுதிய 'பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள்' என்ற கதைவரை இவரின் கௌரிந்த, உள்ளத்தைக் காணலாம். மக்களின் நல்வாழ்வு கருதி எழுந்த இவரது எழுத்துக்கள், மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மக்கள் தூய்மையுடையவர்களாகவும், தூமையாக்கப்பட வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கவேண்டிய அவசியத்தை வெளியிடுகின்றன. இதனாற்றான் இவர் சமுதாயத்தை சித்தரிக்கும் போதும், கெட்டனவற்றிற்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்காது நல்லனவற்றிற்கு முக்கியத்துவமளிக்கின்றார். கெட்டனவற்றிற்கு முக்கியத்துவமளித்தால்! அவை சமுதாயத்திலிருந்து ஒழிவதற்குப் பதிலாக அதுவே மிகுதியாக மக்களிடம் பரவிவிடும். எனவே வாழ்வின் உந்நதமான பாகங்களே காட்டப்படவேண்டும் என்பதனைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதினார் எனத் தெரிகிறது.

'...நான் செய்ய விரும்பாததை மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்தும் வகையில் கதைபுனை நான் விரும்புவதில்லை, வாழ்க்கையில் நல்லதும் நிகழ்கிறது கெட்டதும் நிகழ்கிறது இரண்டையும் அடிப்படைக் கருத்தாகக் கொண்டு கதை புனையும் எழுத்தாளனுக்கு தன் கற்பனைமூலம் கதைக்கு மெருகூட்ட உரிமையுண்டு. அதனைப்பயன்படுத்தி வாழ்வின் அதி உன்னத பாகங்களை அவன் திறந்துகாட்டவேண்டும் என்பது என் அபிப்பிராயம். வாழ்வின் அழகிய பாகத்தை-அது சமுதாயம் முழுவதையுமே பற்றிக்கொள்ளமுன் வெட்டி அகற்றிவிடவேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்டு பெரும்பாலும் என் கதைகளை எழுதிவந்தேன்...2'' 'கதையின் பொருளுக்காக நான் தேடி அலைவில்லை. மனிதனின் தினசரி வாழ்க்கையில் எத்தனையோ சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன. ஏற்கனவே நிகழ்ந்த சம்பவங்களைப்பற்றி நாம் கேள்விப்படுகிறோம். சாதாரண மனிதன் அவற்றைப்பற்றி மறுபடி சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால், ஒரு எழுத்தாளன் மறுபடி சிந்திக்கிறான். தன் சிந்தனையில் சினைப்பட்ட கருவுக்கு அவன் கற்பனை உருவம் கொடுக்கிறான் ...3'

— ஆகவே, இவரது படைப்புக்களை நோக்க முன்னரே இவரது எண்ணம் நமக்குப் புலனாகிவிடுகிறது. ஆயினும் சமுதாயத்திலிருந்து தமக்குத் தேவையான கதைக்கருக்களை அவர் எடுத்தாண்டு, அவற்றையொட்டி வெளியிட்ட நயமான, செறிவான கற்பனையின் ஆற்றலினடியாகவே, அவரின் படைப்புக்களை எடை போடமுடியும். நோக்குப்

பெரிதாக இருக்கலாம். ஆனால், அவற்றின் செயலாக்கத்திறன் எத்தகையது என்பதிலேயே ஓர் கலைஞன் தெரிவு செய்யப்படுகிறான். இவரது படைப்புகள் பலவற்றைப்பார்க்கும்போது தம் எண்ணத்திற்கு தாமே தோற்காத பெரும் பணியைச் செய்திருக்கிறார் என்றே கூறல் வேண்டும்.

இவர் எழுதிய பல் திறப்பட்ட எண்ணிறந்த கதைகளைப் படிக்கும்போது உலகத்தையே கண் முன் தரிசிக்கிறோம். எத்தனை மனிதர்கள். எத்தனை உணர்ச்சிகள். சம்பவங்கள் மனிதகுல நேசிப்புக்கள்.. தனது செவிகளையும், விழிகளையும் கூர்மையாக்கி, இதயத்தையும் திறந்துவைத்துக் கொண்டு, மனிதகுலத்தை ஆழ்ந்த அனுதாபத்துடன் நோக்கும் கலைஞனால்தான் இத்தகைய படைப்புக்களை, தரம்குன்றாமல் படைக்க முடியும் என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

கதை வளம்

இவர் தமது இதைகளைச் சொல்ல அதிகம் சிரமப்படுவதில்லை. இவரின் படைப்புக்கள் பெரும்பாலும் ஒருவர் கதை சொல்வதுபோல் (Narrator) அமைந்திருக்கும். இத்தகைய கதையைப்பின்னால் இவரது பல சிறுகதைகள் ஒரு நாவலின் முழுமையையோ, குறநாவலின் பரந்த பார்வையோ கொண்டிலங்குகின்றன. இத்தகைய மயக்கத்தினை இவருக்குப் புகழீட்டி அளித்த புதுவாழ்வு, யப்பானியன்படம், தெருக்கீதம், போன்ற கதைகளில் காணமுடியும்.

இவரின் ஆரம்பகாலக் கதைகளில் எப்படி கல்கி மரபு பேணப்பட்டதோ அதேபோலவே, இந்தியப் பிரச்சனைகளும் தத்துவங்களும் கரு ரீதியாகக் கையாளப்பட்டன. காந்திய தத்துவமும், சுதந்திரப் போராட்ட உணர்வும் அக்காலக் கதைகளில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. 'சக்கிலியன்' 'கழிப்பு' போன்ற கதைகள் இதனை நிரூபணம் செய்கின்றன: கழிப்பு என்னும் கதை, கலாபூர்வமாக நிறைவளிக்கும் கதை.

உருவக் கதைகளாக - குயிலின் அவறல், தாயும், சேயும் போன்றகதைகளை எழுதி சிறப்பான வெற்றியும் கண்டுள்ளனர். காண்டேகரின் கதைகள்போல உருவக் கதையையும், சமூகக் கதையையும் இணைத்து சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இதனைக் குயிலின் அவறல் என்ற கதை புலப்படுத்தும். தாயும், சேயும் என்ற உருவக் கதை சாதாரண குயில்-காகக்கதையாயினும் - இறுதியில் காகம் சொல்லும் ஒரு பதில் அக்கதையை மிகவும் உயர்த்திவிடுகிறது. குயில் குஞ்சைத் துரத்திவிட்டு தாய்மை உணர்வால் சஞ்சலப்படும் காகம் 'நானும் காகம் என்று வாழவேண்டுமல்லவா? என்று கேட்பது மிகச் சிறப்பாக, தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடாக ஒலிக்கிறது;

குருவின் சதி, துரோணர், ஏகலைவன்கதையைப் புதியபாணியில் எழுதியுள்ளார். அழகான கதை ஈழத்துச்சிறுகதைகள் முதலாவது தொகுதியால் இடம் பெற்ற சிறப்பும் அதற்குண்டு.

இவரின் கதைகளில் குருவின்சதி, ஆலமரம், புதுவாழ்வு, தெருக்கீதம், ஆயா, சக்கிலியன், குயிலின் அலறல், கழிப்பு — என்பன சிறப்பானவையாகவுள்ளன

இவர் சொந்தப் பெயரில் மட்டுமல்லாமல் மீனா, அசோகன் போன்ற புனைப்பெயர்களிலும் நிறைய எழுதியுள்ளார்.

கதை வாடிவம்

சிறுகதை உருவை சிறப்பாக வெளியிட்டுக் கதையமைத்தவர்களில் இவரும் ஒருவராவார். படிப்படியாக வளர்ந்து செல்லும் கதை உச்சநிலையடைந்து ஒரு புதிய திருப்பத்துடன் திடீர் என முடிந்து விடுகின்றது. வாசகனை ஒரு அற்புதமான உணர்ச்சியடையில் தத்தளிக்க வைத்து, திடீரென அவனே எதிர்பார்க்காத ஒருமுடிவினில் தள்ளி விடுவதில் இவரின் ஆற்றல் மிகப் பெரியது. இவரின் கதை முடிவுகள் மேலாட்டு எழுத்தாளன் ஓ! ஹென்றியை நினைவூட்டினாலும், அப்போது தமிழிற்குப் புதிதாக இருந்தது. இவரது கதையின் முடிவு ஓஹென்றியினுடையதைப் போலிந்தாலும், நியாயபூர்வமாகவும் தவிர்க்கமுடியாததாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. இத்தகைய திடீர் முடிவுகள் 'வாசகர் மத்தியில் பல சிந்தனையலைகளை அதிர்த்து விடுவனவாகவும் இருக்கின்றன. இதனால் இவரது எழுத்து தரத்தில் உயர்வதுடன் அவரது பணியின் பலகைவும் மாறிவிடுகின்றது. இகனாற்போலும் தானையடி 'ஒரு சிறுகதையின் உச்சநிலையைக் குறிப்பது அதன் முடிவுதான் 4'—என்று கூறினார்

மொழிநடை

இவரின் எழுத்தின் இன்னொருசிறப்பு எளிமையான அழகு. எளிமையான அழகிலேயே வாசகனைக் கவர்ச்சுடிய அசாதாரண காம்ப்ரியமும் கலந்திருக்கும். கதையின் கருத்தையே கபலீகரம் செய்துவிடவல்ல கனமான சொற்களோ சொரொடர்களோ இருக்க மாட்டா. அனாவசியமான ஆடம்பரமானவார்த்தை ஜாலங்களோ, புர்ணை மிதப்புக்களோ தென்படாத கதையும் கதையோடு தொடர்புடைய உணர்ச்சிச் செறிவுமே இறுக்கமாகப் புலப்படும் இந்தத் தன்மையே இவருக்கு 'கல்கி' பரிசை வாங்கியும் கொடுத்தது. எனலாம். கல்கியை மனதில் வைத்து எழுதினதால் என்னவோ, இவர் தமது எழுத்தில் தென் இந்தியச் சொற்களையும், உரையாடல்களில் தென்னிந்தியச் சொற்றொடர்களையும் கலந்து எழுதியுள்ளார்.

அமர முடிவு.

நூற்றுக்கணக்கான கதைகளை எழுதிய இவரின் படைப்புக்கள் சரியான முறையில் திறனாய்வு செய்யப்பட்டாலன்றி இவரைச் சரியான படி வாசகர்கள் இனம் காணமுடியாதவாறு இருக்கும்.

ஆலமரம்

தானையடி சபாரத்தினம்

அவளுடைய மூதாதைகள் 'அவளுக்கு' என்று வைத்துவிட்டுப் போனது அந்த ஆலமரம் ஒன்றைத்தான், அந்த உடைந்த சட்டி வீளிம்பில்லாத பாளை, அடுப்பாக உபயோகிக்கும் மூன்று கற்கள், தென்னம்பாளை- யாவும் அவளாகத் தேடிக்கொண்டவை. அவள் அறிந்தமட்டில் அவளுக்கு இன பந்துக்கள் யாருமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எலும்பினாலும், தோலினாலும் மாத்திரமே ஆக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு நாய்தான் அவளுடைய பந்து; உயிருக்குரியான காவலாளியுங் கூட.

காலையில் எழுந்தவுடன் தென்னம்பாளையினால் அம்மரத்தைச் சுற்றி நன்றாகச் சுத்தம் செய்வாள். அருகே இருக்கும் நீரோடைக்குச் சென்று பாளையில் நீர்கொண்டுவந்து தான் கூட்டிய இடங்கட்குத் தெளிப்பாள். பின் பழைய சோறு ஏதாவது இருந்தால் தானு முண்டு தன் நாய்க்கும் கொடுப்பாள். பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்ததும், அந்த உடைந்த சட்டியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிச்சைக்குப் புறப்படுவாள். போகும்போது தன் நாயை வாட்சல்யத் தோடு தடவிவிட்டுச் செல்வாள். அதுவும் தன் வாலைக் குழைத்து இருதயபூர்வமான நன்றியைக் கண்கள் மூலம் தெரிவிக்கும்.

தெருத் தெருவாக அலைவாள். மூலை முடுக்கெல்லாம் போவாள். யாராவது இரங்கி ஏதாவது உணவு கொடுத்தால், அதைப் பத்திரமாக உண்ணாமல் வைத்துக் கொள்வாள். 'ஏன் சாப்பிடாமல் கொண்டு போகிறாய்?' என்று யாராவது கேட்டால் 'நடக்கமுடியாத ஒரு கிழவனுக்குக் கொண்டுபோகிறேன்' என்று கூறுவாள். அவள் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஏங்கியிருக்கும் அந்த நாயின் அருமை அவளுக்கல்லவோ தெரியும். ஆலமரத்தடியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சுந்தல்களையும் மற்றப் பொருட்களையும் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் காவலாளி அல்லவா அது.

சுமார் இரண்டு மூன்று மணிக்குத் தன் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்து செல்வாள். அவளுக்கு முன்னால் அவளுடைய உள்ளம் பறந்துகொண்டிருக்கும். தூரத்தில் வரும்பொழுதே கரிய முகில் கூட்டத்தைப்போல ஆலமலைகளின் கூட்டம் காட்சியளிக்கும். அவளுடைய உருவங் ஊணிற்பட்டதும் தாயைக் கண்டவுடன் துள்ளிக்குதித்தோடும் பசுக் கன்றைப்போல் அந்த நாய் ஓடிச் சென்று அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வாலைக் குழைக்கும். அவளும் அன்போடு அதைத் தடவிக் கொடுப்பாள்.

ஆலமரத்தின் கீழே உட்கார்ந்ததும் அவளுடைய களைப்பெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிடும். கொண்டுவந்ததை நாயோடு பகிர்ந்து உண்பாள். சிறிது நேரம் சென்றபின் பக்கத்திலுள்ள நீரோடைக்குச் சென்று குளிப்பாள். சுமார் ஆறு, ஏழு மணியளவில் அரிசி இருந்தாற் சோறுக்குவாள். இதற்கிடையில் அவளுடைய நண்பர்கள் — காக்கங்கள், குயில்கள் முதலியன — கா, கூ என்று ஆரவாரித்துத் தாங்கள் வந்திருப்பதை அவளுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். எல்லோருமுறங்கியபின் அவளும் அந்த வேரில் தன் தலையைச் சாய்ப்பாள். அந்த ஆலமவேர் தான் அவளுடைய தலையணை. அவளுடைய குருட்டுத் தாத்தா உறங்கியதும் அதே வேரில் தலைவைத்துத்தான். சீமேந்தால் மெழுகப்பட்ட கவரைப்போல அந்தவேர் அழுத்தமாக இருந்தது.

அன்றும் அவள் அதே வேரில்தான் தலைவைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாகத்தாங்கினாள். அந்த நாயும் அவளின் காலடியில் தூங்கிக் காண்டிருந்தது திடீரென்று ஒரு பயங்கரமான கனவு கண்டு துடித்து எழுந்தாள் வாய் என்னவோ கூறி உள்ளிபது. மரத்தைச் சுற்றி ஒரு முறை வந்தாள். அப்பொழுதும் அவளுக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. நன்றாக ஒரு முறை அண்ணாந்து பார்த்தாள். மரம் மரமாகத்தானிருந்தது. அது முரிந்து வீழ்ந்து விடவில்லை. கண்டது வெறும் கனவாக இருந்தாலும் அவளுடைய உள்ளத்தில் சிக்கமுடியாத வேதனை குடி கொண்டது. பொங்கி வரும் கண்ணீரை அடக்கினாள் ஆனால் அடக்கமுடியவில்லை. அருகே கவலை தேங்கிய முகத்தோடு நின்ற நாயை அருகிலிழுத்து அணைத்துக்கொண்டாள். அதுவும் தன்னுடைய நாவால் அவளுடைய சுரத்தை நக்கியது. இரவுமுழுவதுந் தூங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் வழக்கம்போல் சட்டியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அவளுடைய மனம் சஞ்சலப்பட்டது. தான் கண்ட பயங்கரமான கனவை ஒரு முறை நினைத்துப் பார்த்தாள். ஒருவேளை உண்மையில் அப்படி நடந்தால்... நினைக்கவே அவளுடல் நடுங்கியது. கால்கள் செல்ல மறுத்தன. எத்தனை நாட்களுக்குப் போகமலிருக்கமுடியும்? ஒருநாள் பிச்சைக்குச் செல்லாவிட்டால் அவளுடைய கதி என்ன? அவளையே நம்பிக் கொண்டிருக்கும் நாயின் கதிதான் என்ன? மனக்கலக்கத்தோடு புறப்பட்டாள். மரத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று பனித்துளிகள் அவள்மேல் வீழ்ந்தன. பரிதாபத்தோடு அண்ணாந்து பார்த்தாள். மறுபடியும் பனித்துளிகள் வீழ்ந்தன. அவள் அதைக் கேவலம் பனித்துளிகளாக நினைக்கவில்லை 'நிராதரவாக என்னை விட்டுப் போகிறாயா' என்று அந்த ஆலமரங்கதறிப் பெருக்குங் கண்ணீர்தான் அத்துளிகள் என்று நினைத்தாள். அவள் கண்களும் நீரைச் சொகிந்தன.

அவள் பிச்சைக்குச் சென்றுவிட்டாள். ஆனால் மனம் மட்டும்தான் மதியாயில்லை. வழக்கத்திற்கு விரோதமாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கே இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தாள். எல்லோருங் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று எதையோ பற்றி ஆனந்தத்தோடு பேசிக் கொண்டு நின்றார்கள். அதை என்னவென்றறிய அவளுக்கு மாசைதான். ஆனால் அவர்களிடம் சென்று அறியக்கூடிய தகுதி அவளுக்கு இல்லை அவ்வழியால் வந்த ஒரு சிறுமியிடம் விசாரித்தபொழுது 'எங்கள் கிராமத்திற்கு ரெயில் பாதை போடப் போகிறார்களாம். இன்னுமிரண்டு, மாசத்துள் ரெயில் ஓட ஆரம்பித்துவிடும்' என்று அப்பா சொன்னார் என்றாள் சிறுமி.

றெயில் வந்தாலென்ன, ஆகாயக்கப்பல் வந்தாலென்ன? பிச்சைக்காரியாகிய அவளுக்கு இரண்டுஞ்சரிதானே? இருப்பிடத்தை நோக்கி அவள் விரைவாக நடந்தாள்.

'இதென்னடா சனியன்! வேலை செய்ய விடமாட்டேனென்கிறதே! என்று மெருவன். ஆங்கில உடையில் நின்ற எஞ்சினியரின் கைத்துப்பாக்கி 'ஓமீல்!', என்ற சத்தத்தோடு வெடித்தது. இவ்வளவு நேரமும் மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றித் தன் எஜமானியின் பொருட்களுக்காகப் போராடிய அந்த நாய் மண்ணிற் சாய்ந்தது.

சுமார் கால் மைல் தூரத்தில் வரும்பொழுதே தென்படும் ஆலமரம் இன்று வெகு சமீபத்தில் வந்தும் அவள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆலமரம் இருந்த இடம் ஒரேவெளியாக இருந்தது' இரவு கண்டகனவு அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கையிலிருந்தசட்டி 'தடா'வென்று வீழ்ந்தது. மரத்தடியை நோக்கி ஓடினாள். அவளுடைய சாமான்கள் ஒரு பக்கத்தில் எறியப்பட்டுக் கிடந்தன. இன்னொரு பக்கத்தில் அவளுடைய நாய் உயிரற்றுக் கிடந்தது. மறுபக்கம் திரும்பினாள். மாறி மாறி விழும் கோடரிக் கொத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் தவிக்கும் மரத்திலிருந்து உதிரம் பெருகுவது போலிருந்தது அதிலிருந்து வடிந்தபால், 'ஐயோ' என்றலறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் வீழ்ந்தாள். திடீரென்று ஒரு கோடரிக் கொத்து அவளுடைய தலையில் வீழ்ந்தது. எல்லோருந் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள். வெண்ணிரத்தமும், செவ்விரத்தமும் கலந்து அடிமரத்தைக் கழுவிக்கொண்

“அம்பா”

—வேங்கைமாப்பன்—

தொழில் வகைகள்

‘அம்பா’ — ஈழத்தில் இதுவரை யாரும் அக்கறை கொள்ளாத ஒரு துறை பற்றி அறிமுகம் செய்கிறது. இதன் முற்பகுதி முன்னைய ‘விவேகி’ இதழில் வெளிவந்தது.

கடல் தொழில்களுள், கரைவலை மிகவும் கடினமானது என யான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவர்கள் வலைவளைக்கும் பொழுது குறிக்கப்பட்ட பாட்டில் (பாடு என்பது வலைவளைப்பற்கு ஏற்ற ஒரு குறிக்கப்பட்ட கடலின் அளவாகும்) படவை விட்டு, அங்கிருந்து ஆழ்கடலை நோக்கி கம்பான் என்று சொல்லப்படும் ஒருவகை கடினமான கயிற்றை போட்டுக்கொண்டுபோவார்கள். இவ்வாறு போடப்படும் கம்பான்களின் எண்ணிக்கை சராசரி பத்து அல்லது பதினைந்தாகும். ஒரு கம்பான் கயிற்றின் நீளம் சுமாராக 75 அடி வரையிலும் இருக்கும். இதற்குப்பின் ஈரவலை என்று சொல்லப்படும் வலையை அக்கயிற்றில் முடிந்து கடலுள் இறக்குவார்கள். இவ் வலையில் மோவலை (மோவலை என்பது மேல்வலை என்ற சொல்லின் சிதைவாகும்) யில் மிதக்கும் சக்தி வாய்ந்த புனை என்று சொல்லப்படும் ஒரு வித மரவேரின் துண்டை பெருக்கி இருப்பார்கள். (பெருக்குவது என்பது முடிவது என்று பொருள் பெறும்) மற்றும் மடவலையில் கற்களைப் பெருக்கி இருப்பார்கள். இதனால் மோவலை என்ற பகுதி மிதந்தும் மடவலை என்ற பகுதி கடலுள் தாழ்ந்தும் இருக்கும். இத் தன்மை கடலுள் வேலி போன்று வலை காணப்படும். இதைத் தொடர்ந்து ஈரவலை ஈலகண்ணி நடுவணி மாலகண்ணி, மாரிவலை, போன்ற வலைகளை இறக்குவார்கள். இதன் பின் மீன்கள் பிடிப்பதற்கு அத்தியாவசியமான மடியை (மடி என்பது வலையின் அமைப்பில் பறி போன்று அமைந்திருப்பது) பிதைந்து இறக்குவார்கள். இதன் பின் இவ்வளவு நேரமும் கடலின் கரையில் இருந்து ஆழ்கடலை தேடி ஓடிய படவு மடிவைத்த பிறகு மீண்டும் கரையை நாடி திரும்பவும், மாரிவலை, மாலகண்ணி, நடுவணி ஈலகண்ணி ஈரவலை போன்ற வலைகளை இறக்குவார்கள். வலைகளை கடலுள் இறக்குவது என்பது மிகவும் சாதாரண வேலை அல்ல இது மிகவும் கடினம் வாய்ந்த தொரு வேலையாகும். இதில் அழகாக படவுள் மடக்கெறிந்து (மடக்கெறிதல் என்பது வலைகளை கூட்டி மடித்து வைத்திருத்தல்) இருக்கும் வலையை ஒருவர் தூக்கி இழக்குவார் இவருக்கு உதவியாக ஒருவர் இவருக்கு முன் நின்று கூட்டிப்பிடிப்

பார். இவ்வாறு கூட்டிப் பிடிக்கும் வலையை ஒருவர் நின்று மோவலையாகவும் இன்னொருவர் நின்று மடவலையாகவும் தெரிந்து கடலுள் இறக்குவார்கள். இவை மிகவும் கடினமானதாகையால் இச் செயலுக்கு குறிக்கப்பட்ட சில வாலிபர்களே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பார்கள். மேற் சொன்னவாறு வலைவளைப்பது எத்தனை கடினமானது என்பதை இத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களிடம் கேட்டோ அல்லது நாமே இத்தொழிலில் ஈடுபட்டு அறிந்து கொள்ளலாம்.

இத்துனை கடினமான தொழிலைசெய்யும்போது மீனவர்களில் சிலர் களைத்துப்போய் விடுவார்கள். இவ்வாறுகளைத்துப் போகும் பொழுது இத் தொழிலிலேயே அவர்களுக்கு வெறுப்பு வந்துவிடும் இவ்வாறு வெறுப்புவரும் பொழுது அவர்கள் இக்கரவலையை உண்டாக்கியவன் மீதும் அதன்மீதுதான் போக நேர்ந்ததையும் எண்ணி

சண்டாளன் அல்லில்லா கரவலைக்கு
சாகவோ அல்லில்லா இங்குவந்தேன்
மாபாவி அல்லில்லா கரவலைக்கு
மாளவோ அல்லில்லா இங்குவந்தேன்

--என்று பாடுவார்கள். இப்பிரபஞ்சத்திலே பிறந்துள்ள மக்கள் யாவரும் ஏழைபணக்காரன் என்ற பேதம் இல்லாமல் கல்வி கற்கிறார்கள். இவ்வாறு கல்வி கற்கும்போது ஓர் ஏழையின் வயிற்றில் பிறந்த ஒருமகன் தொடர்ந்து கல்வி கற்றுக்கொண்டுவரும் பொழுது அந்த ஏழைத்தாய்க்கு அந்த மகனுக்கு வேண்டிய பாடசாலை புத்தகங்கள் உடைபோன்றவற்றின் தேவைகள் அதிகமாக, அவளுக்கு பொருளாதார நெருக்கடி தோன்றி வாழ்வை மேலும் அவலமாக்குகின்றன. இதனால் அந்த ஏழைத்தாய் இந்த நெருக்கடியில் இருந்து விலகுவதற்கும் பொருளாதார நெருக்கடியை தவிர்ப்பதற்காகவும் ஆரம்ப கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த தன் மகனின் பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்தி மகன் ஏதாச்சும் கொண்டுவந்தால் போதும் என்ற விரக்தியில் கரைவலைக்கு தன் மகனை அனுப்பி விடுகிறாள். இதனால் இந்த மகன் கல்வியை இழந்து கரவலையிலேயே வாழ் நாளே கழித்துக் கொண்டு வருகிறான். ஆனால் இவனுடன் படித்த ஒரு பணக்காரப்பையன் கல்வியைத் தொடர்ந்து கற்று பிற்காலத்தில் நல்ல உத்தியோகமோ அன்றி வேறு நல்ல தொழிலிலேயோ அமர்ந்து சுக அனுபவமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை அந்த ஏழை அறியும் பொழுது தன் பெற்றோர் மீது கோபம் கொண்டு--

பெற்றாளே ரோசா பாவி என்னை
விட்டாளே ரோசா கரவலைக்கு

என்று உருக்கமாக பாடுவான். இவ்வாறு பாடும்போது அவரருகில் நிற்கும் மற்ற தொழிலாளி அவர் மனதை சாந்தப்படுத்த

முயல்வான்; எவ்வாறு? அதில்தான் ஒரு தனிச்சுவையே இருக்கிறது உத்தியோகம் பார்ப்பதும் வேலைதான் வேறு எந்த தொழில்பார்ப்பதும் வேலைதான். அதே போல் கரைவலையும் ஒரு வேலைதான் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கரவலையும் ரோசா வேலைதான்ரா.

கற்றதொரு ரோசா வித்தைதான்ரா.

என்பார். இதில் கற்றதொரு ரோசா வித்தைதான்ரா என்பதில் மிக ஆழமான அர்த்தங்கள் பொதிந்திருக்கிறது! எவ்வாறெனில் கரைவலை தொழிலையாரும் எடுத்த எடுப்பில் கற்று கொள்ள முடியாது, அதைப் பூரணமாகக் கற்றுக் கொள்ள பல வருஷங்களாகும். ஆரம்பமான கம்பான் கயிறு வளைப்பதில் இருந்து அடுக்காக கால் போட்டு வலை இழுப்பதில் தொடங்கி, மேலாவுக்கு போகும் இறுதிவரைக்கும் உள்ள தொழில் நுட்பங்களை கற்பதென்றால் பல வருடங்கள் செல்வது மாத்திரமல்ல. எல்லாராலும் கற்று கொள்ளமுடிந்த காரியமும் அல்ல. ஆகவே இதுவும் கற்று தேறும் தொழிலாகும். ஆனால் இவ் இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் வித்தை என்ற சொற்பிரயோகமும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இனி இதன் பொருளை பார்ப்போம். மனிதர்களின் சராசரி வாழ்க்கையில் செய்கின்ற பார்க்கின்ற ஒரு செயலில் இருந்து மாறுபட்ட மிகவும் அதிசயமான ஒரு செயலை வித்தை என்று குறிப்பிடுவோம் ஆகவே இங்கு வித்தை என்று சொல்வதற்கு கரைவலை தொழிலில் என்ன அபூர்வம் இருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம் கரைவலை வளைக்கும்போது நான் முன்பு சொன்ன கம்பான் கயிறு கடலுள் இறங்கியபின் ஈரவலை இறக்கப்படும். இந்த வலைகளின் அளி (ஒரு அளி என்பது ஒரு வலை கண்) களும் அளவைகளுமே மிகவும் முக்கியமாகும். இந்த ஈரவலை ஏழு புணையலும் ஒற்றையுமாகும். (ஒரு புணையல் என்பது இரண்டு எனப் பொருள் பெறும் அதாவது 15 அளியாகும்.) இதன் நீளம் மூன்று முழமாகும். இதற்கு அடுத்த வலையாகிய ஈலகண்ணி பத்து புணையலும் ஒற்றையுமாகும் (21 அளி) இதன் நீளம் இரண்டுமுளமாகும். இதற்கு அடுத்த நடுவண் எனப்படுவது பதினைந்து புணையலும் ஒற்றையுமாகும் (31 அளி) இதன் நீளம் ஒரு முழமாகும் இதற்கு அடுத்த மாலகண்ணி இருபத்தி எட்டு புணையலாகும் (56 அளியாகும்) இதன் நீளம் முக்கால் முழமாகும் இறுதி வலையாகிய மாரிவலை 32 புணையலாகும் (64 அளி) இதன் நீளம் ஒரு சாண் ஆகும் இன்னும் மீன் பிடிப்பதற்கு மிகவும் அவசியமான மடியின் மடவலையிலும் மோவலையிலும் பெருங்கக்கயிறு (இது பெருங்கக்கயிறு என்ற சொல்லின் திரிபாகும்) பெருக்கி இருப்பார்கள். இவ்வாறு பெருக்கும் கயிற்றை மோவலையின் மையத்திலும் மடவலையின் மையத்திலும் பெருக்கி இருப்பார்கள். மோவலையில் இப் பெருங்கக் கயிற்றை மைய

மாக வைத்து வலதுபுறமும் இடது புறமும் ஒன்றரை முழமும் முக்கால் சாண் வைத்து நூலால் பெருக்கி இருப்பார்கள். இவற்றின் மொத்தம் நீளம் மூன்று முழமும் ஒன்றரை சாணுமாகும். இந்த அளவின் மத்தியில் பெருங்கக் கயிறு அமைந்திருக்கும் இவ்வாறே மடவலையின் மூன்று முழ மத்தியில் பெருங்கக் கயிறு அமைந்திருக்கும். இவ்வாறு இவ் அளவுகள் சற்று கூடியோ குறைந்தோ இருந்தால் மீன்களை இலகுவாக பிடிக்க முடியாது. மேலும் மீன் பிடிக்கும்போது மேலவுக்கு செல்லும் மேலாப் பாச்சி கடலுள் மூழ்கி மீனின் அளவுகளை குறிப்பெடுத்துவிடுவார் அவ்வாறு குறிப்பெடுத்த மீன்களின் அளவு மீன் பிடித்த பின்பு குறைந்திருந்தால் அதற்குரிய காரணத்தை அவர் சொல்லுவார், எவ்வாறெனின் வலைவளைத்து இழுக்கும்போது மடி அகல இருக்கையிலே (தொலைவில் இருக்கையில்) மீன் கழிந்து வெளியே போனால் மடி சரியாக இல்லை என்று அர்த்தம். மற்றும் மீன் கரையவந்து போனால் (அதாவது வலை இழுப்பவர்களுக்கு கிட்டவந்து மீன் கழிந்துபோனால்) படவுசரியாக இல்லை என்று அர்த்தம் இவ்வாறு ஏற்படும் குறைவுகளை நிவிர்த்திக்க அந்த மடியை உருவு இந்த மடியை பிதை (உருவு என்றால் அவிழ்த்தல் பிதை என்றால் கோர்த்து கட்டுதல்) என்பார். அவர் கூறுவதன்படி செய்தால் மேற் சொன்ன குறைகள் இருக்காது. இவர் குறை உள்ள இடத்தை எவ்வாறு குறிப்பாக கூறுகிறார் என்றால் இவரது நீடித்த தொழில் அனுபவமேயாகும். இன்னும் நீர் வகைகள் எனப்படும் மகாநுணுக்கம் வாய்ந்தவைகளையெல்லாம் நீண்ட தொழில் அனுபவம்வாய்ந்தவர்களால்தான் சொல்ல முடியும் என்பது மாத்திரமல்ல எல்லாராலும் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது.

இவ்வாறு பலதுறைகளிலும் நுணுக்கம் வாய்ந்தவைகளை மொத்தமாக குறிப்பிடுவதற்குதான் வித்தை என்ற சொற்பிரயோகம் இடம் பெற்றது. இன்னும் கரவலையின் கடினத்தை கேலியாக தங்களுள் பாடுவார்கள். எவ்வாறெனில்,

ஒருவர் : கந்தா வாடா லைலா கரவலைக்கு

மற்றவர் : காச்சல் வரும் லைலா நான்மாட்டேன்

இவர்கள் வலை இழுக்கும் பொழுது பழம் கயிறு என்று சொல்லப்படும் பல கயிற்று இழை மடிப்பை நாரியில் சுற்றி அதனால் வலையை இறுக சுற்றி நாரியால் இழுத்து வலது காலை எல்லாரும்

ஒன்றாகவும் இடதுகாலை பின் ஒன்றாகவும் வைத்து இழுப்பார்கள். இவ்வாறு இழுக்கும் பொழுது நாரிவலி எடுப்பது திண்ணம். இதை அவர்கள்

நோகுதடா லைலா சந்துக்குள்ளே

நோக்காடெல்லாம் லைலா பொந்துக்குள்ளே

என்று பாடுவார்கள். இவ்வாறு கடினம் வாய்ந்த இத்தொழிலை அம்பாபாட்டின் மூலம் இவர்கள் கடினத்தை மறந்து இழுத்துப் போடுகிறார்கள் எனயான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன். இதை அவர்களே பாடுகிறார்கள்

ஏலேலம் லைலா அம்பா போட்டு

இழுத்து போடு லைலா கரவலையை

என்று தொழின் கடினங்களையும் அவற்றின் பரிகாரங்களையும் பாடுகிறார்கள். இனி இவர்கள் தொழில்கள் சம்பந்தமான வலைகளைக்கும் பாடுகள் சம்பந்தமான அம்பாக்களை பார்ப்போம்

(தொடரும்)

கல்லூரி மாணவர்களே

இன்றைய கல்வித் திட்ட முறைகளில்
க. பொ. த. வகுப்பு மாணவர்கட்கு தமிழ் மொழி
பாடத்திட்டத்தில் கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, நாடகம்

என்பன இடம் பெறுவதால்

பல கல்லூரி அறிபர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி

இனி வரும் விவோதி இதழ்களில் மாணவர் பக்கங்கள் பல
ஒதுக்கப்பட உள்ளன. ஆதலால்—கல்லூரி மாணவர்கள்

இப்பக்கங்களைத் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்த

கதை, கட்டுரை, நாடகம், என்பனவற்றை

அனுப்பிவைக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்

விவேசி, 29, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்

‘வாசகர்களே! ஒரு நிமிடம்....!’

‘விவேகி’ — காலதாமதமாக வருவதைப்பற்றி நேரிலும், எழுத்திலும், கடிந்தும் சினந்தும் உரிமையுடன் பலர் வினாவுகிறார்கள்.

எங்களுக்கு ‘விவேகி’ வருவதே பெரிதாக இருப்பதால் காலதாமதம் பற்றி அக்கறையில்லை

பத்திரிகை வருவது நமக்கு முக்கியமல்ல. பயனுள்ளதாக வரவேண்டும்.

எழுத்தாளர், அச்சகம் — இரண்டின் ஒத்துழைப்புக் கிட்டியபோதுதானே பத்திரிகை வெளிவர முடியும்.

இரண்டு வகையான ஒத்துழைப்பும் காலதாமதமின்றிக் கிட்ட பணம் தேவை—

எழுத்தைமட்டுமே ஆசிரியர் தரமுடியும் பணத்தை இலக்கிய வாசர்களே தரமுடியும்:

‘விவேகி’ — ஏஜெண்டுகள் ஒழுங்காகப் பணம் அனுப்புவதில்லை. பணம் வேண்டாம். பிரதிகளை யாவது அனுப்புங்கள் என்றால், மிகுதியில்லையாம்

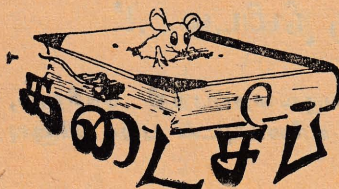
ஆதலால் இந்த இக்கட்டிலிருந்து விவேகி விடுபட வாசகர்களே பின்வரும் முறைகளில் உதவமுடியும்.

1. வாசகர் உடனடியாக சந்தாதாரராகுதல்.
2. நண்பர் 10 பேரைச் சந்தாதாரராக்குதல்
3. ஏதாவது தொழில் நிலையங்களுடன் வாசகருக்குத் தொடர்பு இருந்தால் விவேகிக்கு விளம்பரம் பெற்றுத்தந்து உதவுதல்.

—வாசகர்களே உதவுவீர்களா?...

ஆண்டுச் சந்தா - ரூபா. ஒன்றுமட்டுமே.

விவேகி - முவாட்டை - ஏடு 29, கண்டிவீதி. யாழ்ப்பாணம்

கடைசப் பக்கம்

'சென்னை-இந்தியா தமிழ் டைரக்டரி'யில் பின்வருமாறு இலங்கைபற்றி எழுதப்பட்டுள்ளது.

'சிலோன் சுமார் 270 மைல் அகலம் 140 மைல் நீளம் பரப்புக் கொண்டது. இங்கு (?) வருடத்தில் சராசரி 50 அங்குலம் மழைபெய்கிறது. சிலோன் துறைமுகம் (!) மிகவும் அழகானது. இங்கு வாழும் மக்கள் முக்கியமாக இரு பிரிவு எனலாம். அவை சிங்காலி தமிழர் என்பன. சிங்காலிகள் சிலோன் வடக்கிலும் (!!) தமிழர் சிலோனுக்குத் தெற்கிலும் (!!! — இந்துசமுத்திரத்தில் மி த ந் து கொண்டு) அதிகம் வாழ்கின்றனர். 1957—வரையில் அங்கில ஆட்சியிலிருந்து தற்காலம் அது விடுதலை பெற்ற நாடாகத் திகழ்கிறது.

மாகாணங்கள் — தலைநகரங்கள்

தெற்கு மாகாணம்	---	கேல் (?)
வட மாகாணம்	—	ஹப்னு
கிழக்குப் பிராந்தியம் (!)	—	பாடி கொல்ல (?)
வடமேற்குப் பிரிவு (?)	—	கருணி காலம் (?)
உவா பிரதேசம்	—	பாகுல்லா (?)

(அடைப்புக்குறியுள் உள்ளன மட்டும் என்னால் இடப்பட்டன.)

★

★

★

'தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் ஆறுமுக நாவலருக்கு ஏன் சிலை வைக்கவில்லை' — இலங்கைத் தமிழர்

'மதாசாரியாருக்கு விழாவோ, சிலையோ எடுக்கவில்லை' — அறிஞர் அண்ணா.

'வீரமா முனிவர் யார்?' — இலங்கைத் தமிழர்.

'மன்னிக்கவும் மறந்துவிட்டோம்?' — அறிஞர் அண்ணா.

—இந்த நாடகத்தின் பின்பும், தனது தீபாவளி மலரில் தமிழ் வளர்த்த பெரியார்கள் என்ற தலைப்பில் ஆறுமுக நாவலரைப் படம் போட்டுப் பெருமைப் படுத்திய ஆனந்த விகடன் துணையாசிரியர், பூர்ஷுவகாதல் கதை மன்னன் 'மணியன்' கூறுகிறார்—

'நாவலர் என்றால் எங்கட்கு நெடுஞ் செழியனை மட்டுமே தெரியும்; வேறு எவரையும் தெரிந்திலோம்'. இது அறியாமையா? திமிரா?

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்
தும்பளைக் கலாநிதி தாவிது அடிகளும்
இயற்றிய

சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் தமிழ்—அகராத்

ஏழாவது பகுதி வெளிவந்துவிட்டது

விலை ரூபா: - 10

கிடைக்குமிடம் :

கலாநிதி H. S. தாவிது அடிகள்
பரிசுத்த மரியாள் கோவில்,
தும்பளை,
பருத்தித்துறை.